

SPREKENDE NADAT HIJ GESTORVEN IS

19^E TIENTAL PREKEN

Door

Ds. Willem C. Lamain

**STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2015**

**Ds. W. C. Lamain, predikant van de Gereformeerde Gemeente.
1929 Leiden, 1932 Rotterdam-Zuid, 1943 Rijssen-Wal, 1947 Grand-Rapids,
overleden aldaar 1984.**

**De bundels preken dragen de titel: *Sprekende nadat hij gestorven is*,
omdat de preken nu nog te beluisteren zijn.
Bijna alle preken zijn van de Middagdienst te Grand-Rapids**

INHOUD

1. MIJN VERLOSSER LEEFT. II

Want ik weet, mijn Verlosser leeft. Job 19: 25a

2. MIJN VERLOSSER LEEFT. III

Want ik weet, mijn Verlosser leeft. Job 19: 25a

3. MIJN VERLOSSER LEEFT. IV

Want ik weet, mijn Verlosser leeft. Job 19: 25a

4. EEN LIEFLIJKE AANSPRAAK

Mijn Liefste antwoordt en zegt tot mij: sta op, Mijn vriendin, Mijn schone en kom. Want zie, de winter is voorbij, de plasregen is over; hij is overgegaan. Hooglied 2: 10, 11

5. VERHEUGEN IN DE HEILIGE ISRAËLS

En de behoeftigen onder de mensen zullen zich in de Heilige Israëls verheugen. Jesaja 29: 29b

6. EEN NIET TE BEGRIJPEN VERZUIM

En Hij zeide tot hen: wat is het, dat gij Mij gezocht hebt? Wist gij niet, dat Ik moet zijn in de dingen Mijns Vaders? Lukas 2: 49

7. JEZUS HET LICHT DER WERELD

Jezus dan sprak wederom tot henlieden, zeggende: Ik ben het Licht der wereld; die Mij volgt zal in de duisternis niet wandelen, maar zal het Licht des Levens hebben. Johannes 8: 12

8. CHRISTUS DE ERFGENAAM

Welken Hij gesteld heeft tot een Erfgenaam van alles. Hebrëeën 1 : 2

9. MIJN VADER, UW VADER

Jezus zeide tot haar: raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader; maar ga heen tot Mijn broeders en zeg tot hen: Ik vaar op tot Mijn Vader en uw Vader en tot Mijn God en uw God.

Maria Magdaléna ging heen en boodschapte de discipelen, dat ze de Heere gezien had en dat Hij haar dit gezegd had. Johannes 20: 17 en 18

10. DE OFFICIËLE VERSCHIJNING VAN DE OPGESTANE CHRISTUS

Daarna is Hij gezien van meer dan vijfhonderd broeders op eenmaal; van dewelke het merendeel nog overig is en sommigen ook zijn ontslapen. 1 Korinthe 15: 6

1. MIJN VERLOSSER LEEFT. II

Psalm 39: 3, 5

Lezen Leviticus 25 vanaf vers 15

Psalm 119: 42, 44

Psalm 89: 1

Psalm 19: 7.

Geliefden.

Wij hebben gezongen uit Psalm 119, waar David zegt: *Hoe lang blijft nog Uw knecht dit leed beschoren?* Het was voor die man een diepe weg die God voor hem had geopend. Eerst 13 jaar vervolgd door Saul en later zo teleurgesteld en bedroefd door zijn eigen kinderen. En het scheen dat er maar geen eind aan kwam. Want het ene volgende in zijn leven op het andere.

Hoe lang blijft nog Uw knecht dit leed beschoren? Het was voor David alsof alles op de been was om hem te drijven tot de wanhoop. Want ook in het geval van Absalom, zijn de mensen die tevoren David aanhingen, afvallig geworden. Die zich van hem niets meer aantrokken en die niets anders dan zijn ondergang zochten.

Hoelang blijft nog Uw knecht dit leed beschoren? Om alleen zijn pad te moeten gaan door dit leven. En er waren tijden dat het scheen alsof hij niet anders was dan een prooi van de duivel, die hem bij dagen en bij nachten benauwde. Maar soms vervulde ook de vrees zijn hart, dat God hem had verlaten. En dat God hem totaal aan de verwoesting van de vijand had overgegeven.

Hoelang blijft nog Uw knecht dit leed beschoren? Met andere woorden, zou er ooit een einde aan komen? Of zal ik zo mijn weg moeten vervolgen totdat ik ga sterven?

Wanneer zult Gij, opdat mijn onschuld blijf, hem rechten die mijn rust uit wrevel storen? David wist voor zichzelf dat God hem in die wegen leidde. Daar had hij een grondige kennis van. Daarom heeft David nooit in zijn leven op Absalom gescholden. Hij heeft er wel medelijden mee gehad, maar hij heeft nooit om zijn ondergang gebeden. Dat kon hij niet doen.

En toch, wanneer hij spreekt, *dat mijn onschuld blijf*, dan heeft David vanzelf het oog op Christus, daar hij in de vierschaar des hemels vrijgesproken was en vrij verklaard en verlost was uit de hand desgenen die sterker was dan hij. En nu was zijn oog niet gericht op zijn leven. Nee, dat kon niet. Want het was ook een verbeurd en een verzondigd leven. Maar waar David zijn oog op had gevestigd dat was op de onschuld van Christus. Waar hij door toerekening in besloten lag, door de genade Gods. En nu was dat gebed door God in het hart van die man verwekt door Zijn Geest. Dus, God zou het tot een einde brengen. De Heere zou het tot een oplossing brengen in zijn leven, zoals Hij dat doet voor al Zijn volk. *Na het zure geeft Hij 't zoet.*

Wat ook openbaar geworden is in het leven van Job, zoals we daar vanmiddag een ogenblikje over wensen te handelen. Job 19 vers 25:

Want ik weet mijn Verlosser leeft.

Tot dusver.

Ten 1e hebben we vanmiddag te spreken over ***een bovennatuurlijke en een geheiligde wetenschap waar Job in onze tekst getuigenis van geeft.***

We hebben vorige week gehoord in welke toestand Job zich bevond. Dat God zijn weg toegemuurd had, daar hij niet door kon gaan; en over zijn paden duisternis had gesteld. Job stond eigenlijk alleen op de wereld. Zijn bekenden waren hem vreemd. Zijn nabestaanden hadden hem vergeten.

Zijn oprechte vrienden die hij nog had, hebben hem verdacht. Die hebben hem aangezien voor een huichelaar. En nu was het wel niet zo gemakkelijk voor Job, dat de wereld hem buitensloot, als hij Gods volk nog maar over had gehouden. Maar degenen die hij voor Gods volk hield, zijn drie vrienden, die hebben hem veracht. Die vrienden hebben naar hem gezien als een die door God vervolgd werd vanwege bijzondere zonden die er lagen in zijn leven. Die vrienden hebben geen oog gehad voor de Goddelijke beproeving. Daar waren hun ogen geheel voor gesloten. Daarom, het oordeel wat die vrienden over Job hebben uitgesproken, was totaal verkeerd. En wanneer Job dan zegt in het 21e vers: *ontfermt u mijner, ontfermt u mijner, o gij mijn vrienden, want de hand Gods heeft mij aangeraakt*, dan heeft ook dat geen ingang gevonden bij die vrienden. Hun hart was tegenover Job eigenlijk zo hard als een diamant. Al wat Job tegen die vrienden sprak heeft hun hart niet geraakt en het heeft ook hun gedachten ten opzichte van Job niet veranderd. Job stond dus volgens dit kapittel, helemaal alleen.

Wij zouden zeggen gemeente, het kon niet zijn, dat God nog dieper met Job ging handelen. Het kwam tot een einde. En wanneer het met Job tot een einde kwam, was er een begin uit God. Toen stond God over hem op met gunstige gedachten. Dat kunt gij merken niet alleen in onze tekst vanmiddag, maar dat kunt ge bemerken in hetgeen wat er vóór die tekst staat.

Job zegt in vers 22: *Och, of nu mijn woorden toch opgeschreven werden. Och, of ze in een boek ook werden ingetekend. Dat ze met een ijzeren griffie en lood voor eeuwig in een rots gehouwen werden.* Daarin zien we geliefden, dat het geloof dat Job geschonken was, het waarachtig zaligmakend geloof, kwam tot het diepste punt. Er kwam in het hart van Job een verandering. En wat was die verandering die Job hier beleeft? Job wordt hier volgens deze tekst vanmiddag verwaardigd om alles buiten God en buiten Christus kwijt te raken. Dat kwam van de Hemel. Dat kon Job in eigen kracht ook niet. Wat heeft die man geworsteld, zo wij in het 2e kapittel het laatste gedeelte lezen. Wat heeft hij toch geworsteld om zijn hoofd boven water te houden. Wat heeft hij geworsteld om er bovenuit te komen, om het hart van zijn vrienden in te winnen, dat ze tot andere gedachten zouden komen. Omdat Job vanzelf inwendig overreed was in zijn ziel, dat zijn vrienden hem verkeerd bekeken.

Want Job heeft in al zijn ellende één ding behouden, en dat was een opening tot God. Al zegt hij dat God zijn weg had toegemuurd dat hij er niet door kon komen en dat God over zijn paden duisternis had gesteld, maar nochtans geliefden, het was voor Job persoonlijk geen hopeloze zaak. Job is niet tot de wanhoop vervallen. Er was met andere woorden, een onzichtbare hand die Job ondersteunde in al zijn lijden en in al zijn strijd. En nu wordt Job in al die duisternis die over zijn leven en over zijn hart ligt, vanmiddag volgens deze tekst, wordt Job verlicht door Gods Geest. Een bewijs, geliefden, dat God Zijn volk nooit zal begeven en dat Hij Zijn erfenis nooit zal verlaten. De Heere blijft voor Zijn volk zorgen. Hij zorgt voor hen, - dat staat in een van onze Psalmen, ik geloof van Psalm 37 - *God zorgt voor Zijn volk als het leed genaakt, dat ze niet helemaal onder zullen gaan.*

We lezen in het Hooglied 2 vers 9, *dat Christus achter de muur staat.* En dat Hij vanachter die muur kijkt naar Zijn volk. Zij zien Hem niet, maar Hij ziet wel Zijn

volk. En Hij aanschouwt Zijn volk in hun strijd, in de moeite en in het verdriet. En als Hij denkt, het gaat te ver, dan maakt Hij Zich op tot hun verlossing en tot hun bijstand.

Daarom geliefden, die historie van Job bevat zoveel bemoediging en zoveel onderwijzing en vertroosting voor het arme volk van God. Hij zegt: *och, of nu mijn woorden toch opgeschreven werden. Och, of ze in een boek ook werden ingetekend.* En dan gaat hij verder, *dat ze met een ijzeren griffie en lood voor eeuwig in een rots gehouwen werden.* Dat die woorden bewaard zullen worden voor de latere geslachten. Job wenst dat die woorden niet alleen op perkament of op papier geschreven worden, wat weer vergaat en uitgewist worden. Nee, maar dat ze met een ijzeren griffie en lood voor eeuwig in een rots gehouwen werden.

Vroeger, reeds in die dagen werden de bijzondere woorden met een ijzeren griffie in een rots geschreven. En dan werden die woorden met lood vervuld. Dat kon want door die ijzeren griffie kwamen er vanzelf ook geultjes van die woorden in de rots. En dan deden ze daar lood in, opdat het tot in de late nageslachten nog gelezen zou kunnen worden.

En u kunt nog een ander ding opmerken, vanmiddag. Dat Job hier in dit ogenblik zichzelf niet meer op het oog had. Hij had zoveel gevochten voor zichzelf, maar nu was hij het vechten voor zichzelf kwijt. Nu kwam hij op een punt in zijn leven dat er aan hem niets meer verbeurd was. Het ging daar zuiver over de ere Gods en over het werk Gods wat de Heere in zijn ziel had verheerlijkt.

En een ander ding is, dat de Heere bij Job terugkwam op hetgeen God in zijn leven statelijk hem had geschonken. Ja, *statelijk* hem had geschonken. Wat ons in de *stand* van ons leven gegeven wordt, zijn dingen die op en neer gaan. Laat ik proberen om het een weinig duidelijk te maken, wat ik nu bedoel te zeggen.

De Heere is nooit voor Zijn volk een dorre woestijn, noch een land van uiterste donkerheid. Hij geeft voor elke weg waar ze door moeten genade. Voor bijzondere wegen geeft God in het leven van Zijn volk bijzondere genade. Er zijn zielen in Gods kerk, die gedurig wat krijgen. Veel meer dan andere van Gods kinderen. Maar, die hebben dat ook nodig vanwege de beproevingen en vanwege de strijd waarin ze gewikkeld worden. Gods volk krijgt kracht naar kruis en kruis naar kracht. Daarin moeten we de Heere in ons leven vrijlaten en onszelf niet als een rechter daartegenover stellen.

Dat een man zoals Job meer nodig had dan een ander mens, dat kunt u toch wel begrijpen, geliefden. Er zijn mensen, ouders in deze wereld die kinderen verliezen, dierbare betrekkingen verliezen, waar wonden geslagen werden in hun leven, waar ze soms nooit meer overheen komen; waar ze van dag tot dag over denken. En in die wegen geeft de Heere hen kracht en genade en onderwijzingen uit Zijn woord. Dat is ook in het geestelijke. Hoe dieper God ons leidt, hoe meer behoefte er is aan de Goddelijke openbaring en aan de onderwijzingen uit Zijn woord, waardoor Hij de ziel versterkt en troost.

Maar er zijn zoveel dingen in ons leven, uitwendig en inwendig, die voor een poosje ons verootmoedigen en verkwikken, maar wat daarna weer wegzinkt. En waar we door God Zelf weer bij teruggebracht moeten worden. Want anders zouden we het vergeten. Er staat niet te vergeefs: *Vergeet niet één van Zijn weldadigheden; vergeet ze niet, 't is God die z' u beweest.* En er zijn ook zoveel dingen waar God het leven uit wegneemt en de grond uit wegneemt, waar we later geen steun meer uit hebben voor ons eigen leven. Dat is in de *stand* van ons leven.

Maar nu, wat God *statelijk* geeft. Er is een staatsverwisseling in de wedergeboorte. Dat een zondaar overgaat in Christus.

Maar nu gaat het hier over de *bewuste staatsverwisseling* waar Job kennis aan had volgens onze tekst. Want hij zegt: *ik weet mijn Verlosser leeft*. En die wetenschap is Job nooit meer kwijtgeraakt. Er is wel strijd op gevolgd en de vijand kan wel benauwen en beroeren, maar dat gaat niet meer weg. Het blijft tot in der eeuwigheid. Dat is iets, dat voor het volk van God verzegeld ligt in hun leven.

Want ik weet. Daarom hebben we in het begin van deze middag gezegd, het is *een bovennatuurlijke en een geheiligde wetenschap*, die de Heere in het leven en in het hart van Zijn volk komt te schenken.

Hij zegt: *ik weet*. En dan zegt Job dat met een vastheid maar ook met een blijdschap in zijn hart. Alsof hij wil zeggen: er kan gebeuren wat wil en er kan tegenop komen wat wil en het kan betwist worden en het kan verdacht worden, maar dit weet ik: *mijn Verlosser leeft!* Het is een wetenschap die God niet geeft aan de hele zichtbare kerk. Maar een wetenschap die Hij alleen schenkt aan Zijn uitverkoren kerk. Aan Zijn uitverkoren kerk, vanaf de grondlegging der wereld.

Job zegt: *ik weet*. Met andere woorden, Job was er bij tegenwoordig toen het plaatsgevonden had, dat de Heere die bewuste staatsverzekering had geschonken. Dat was dus niet zo, dat iemand dit tegen hem gezegd had, een van zijn vrienden; nee, het was een zaak die hij van God Zelf ontvangen had in zijn leven.

Hij zegt: *ik weet*. Met andere woorden, Job kon daar God tot Getuige roepen dat dit gebeurd was. En dat hij dit grote voorrecht deelachtig was geworden, dat hij een Verlosser had gekregen. En dat het een levende Verlosser was.

Hij zegt: *ik weet mijn Verlosser leeft*. En nu staat die waarheid in het boek van Job geliefden, als een bemoediging voor al Gods kinderen en voor al Gods gunstgenoten. Er zijn duizenden en duizenden mensen die zich vergenoegen met hetgeen ze weleens gehoord en wat ze weleens in een boek gelezen hebben. Maar die het zelf persoonlijk niet doorleefd hebben. En die er persoonlijk ook geen kennis aan hebben. En dan komt de tijd van druk en strijd geliefden, en dan valt alles voor hen weg. Dan blijven ze alleen op de wereld staan.

Maar dat was met Job niet zo. Die wist van een tijd in zijn leven dat God hem die tweede genade had geschonken. De eerste genade bestaat daarin, dat een ziel genade van God krijgt. En je weet dat Paulus in 2 Korinthe 1 vers 15 spreekt van een tweede genade: *opdat gij een tweede genade zoudt ontvangen*. En die tweede genade bestaat in de bewustheid van de genade die God hem tevoren geschonken heeft.

En nu is een van die kenmerken dat het waarachtige leven Gods in onze ziel verheerlijkt is, dat er een gedurige onrust in ons leven zal blijven, om tot die verzekerende daad en tot die verzegelende genade door God gebracht te mogen worden. Met andere woorden geliefden, dat ik het niet uit mijn ervaringen opmaak en uit mijn bevindingen. Waar ik wel voor openlig en voor blootlig. Want wij willen onszelf helpen met de ervaringen die in ons leven achter ons liggen. Dat kunt ge bij al Gods volk gewaar worden.

Maar gelukkig, wanneer God dat weg komt te nemen in ons leven. De dichter zegt: *Toen alle hoop mij gans ontviel en niemand zorgde voor mijn ziel*. Dat een mens bij bevinding weet dat God alles van hem weggenomen heeft. Dat al de grond is weggevallen uit mijn ervaringen en uit mijn bevinding. Want wanneer ik die grondslag mag leren kennen zoals Job: *ik weet, mijn Verlosser leeft*, dan zijn mijn

fundamenten en mijn grondslagen allemaal weggezonden. Die zijn allemaal weggenomen. Toen ben ik aan het zakken gegaan, geliefden, niet anders denkende dan voor eeuwig weg te zinken in de rampzaligheid.

Maar toen heeft God dat Fundament in de harten van het volk gelegd, wat door geen aards vermogen, ooit meer zal worden weggenomen. Paulus zegt: *Ik weet in Wien ik geloof heb. En ik ben verzekerd dat Hij machtig is om mijn pand bij Hem weggelegd, te bewaren tot die dag.* Paulus zegt ook in Romeinen 8 vers 28: *Want wij weten, dat degenen die God liefhebben alle dingen medewerken ten goede, namelijk degenen die naar Zijn voornemen zijn geroepen.* En dat is een weldaad en een voorrecht nooit genoeg te waarderen, dat een mens door genade dát mag zeggen.

Hier zegt Job: *want ik weet het.* En daar kon hij God als een Getuige bij roepen. Want God was zijn Getuige toen dat in zijn leven plaatsgenomen heeft. Daar was God Zelf bij tegenwoordig, omdat God hem die bewuste genade in zijn leven had geschonken. En het is zo'n weldaad. Je leest er ook van in Psalm 89:

*Ik weet hoe 't vast gebouw van Uwe gunstbewijzen,
Naar uw gemaakt bestek, in eeuwigheid zal rijzen.*

Dat een mens met de geschonken genade in de eeuwigheid mag terechtkomen. En vanzelf, dan kun je aan die tekst vanmiddag bij Job merken, dat de duivel bij Job moest wijken. Dat die voor een ogenblik zijn pijlen niet meer op hem afschieten kon. Daar was op dat ogenblik geen ongeloof meer in zijn hart. Dat was gebroken; dat was weg. Want voor Gods volk begint de Hemel al voordat ze in de hemel komen. Zowel als dat de hel begint voor een onbekeerd mens voordat hij in de hel is. En wat is de Hemel voordat hemel komt? Dat is, dat hij de wetenschap van de Hemel mag ontvangen, *dat God zijn God is*, dat God zijn Deel is voor tijd en eeuwigheid beide.

Asaf, toen die man in het heiligdom terecht mocht komen, zegt: *mijn Rots, mijn Deel, mijn eeuwig Goed, zijt Gij.* Dies heb ik niets te vrezen. Wat een weldaad, wat een weldaad mensen, wat een weldaad! Om er jaloers op te worden!

En wat het gebruikmaken daarvan betreft, dan moet de mens weer dadelijke genade van de hemel ontvangen. Daar moet je ook eens over denken. Want het is niet zo mensen, al heeft iemand dat nu gekregen, dat hij daar in eigen kracht zomaar naartoe kan lopen en zeggen: nu zal ik daar eens een beetje mee gaan spelen en ik zal er eens een beetje mee gaan pronken. Nee, hij blijft in zichzelf een arme worm, die steil en diep afhankelijk blijft van de invloeden en de bediening van God de Heilige Geest in zijn hart.

Maar wanneer het dan ook nodig is mensen, wanneer het er op aankomt in het leven van Gods volk, dan zal God het goede niet onthouden degene die in oprechtheid voor Hem leven. Met eerbied gesproken, dan schiet God toe. Hij laat dat volk niet hulpeloos varen. Dat heeft Hij nog nooit gedaan en dat zal Hij ook nooit doen. Hij zal dat volk omringen met gezangen van vrolijke bevrijding.

Job zegt: *och, dat mijn woorden met een ijzeren griffie voor eeuwig in een rots gehouwen werden.* Omdat hij dat vaste geloof mocht beoefenen, *dat God zijn God was.* En in de oefening van het geloof, geliefden daar is geen twijfel te vinden. Nee. Het geloof als een gave Gods en sluit alle twijfel ten enenmale buiten.

En dat heeft Job nu ook ontmoet in deze diepe weg, toen hij van zijn kinderen, van zijn vrouw en van zijn vrienden, ja van alles verlaten werd. En toen hij totaal niets meer op de wereld overhield. We zouden zeggen, geen cent meer in zijn zak. Kan dat? Ja, *althoewel de vijgenboom niet bloeien zal en er geen vrucht aan de wijnstok zijn zal, en men de kudde uit de kooi afscheuren zal, en dat er geen rund meer in de stal wezen*

zal, en het werk van de olijfboom liegen zal, dan zal ik nochtans in de Heere van vreugde opspringen. Ik zal mij verheugen in de God mijns heils.

Want ik weet zegt Job in deze tekst, *ik weet mijn Verlosser leeft*. Dus, welke grote weldaad heeft God aan dat volk geschonken en nog komt te schenken als ze het nodig hebben. God verspilt zijn genade niet mensen, nee. Hij verspilt Zijn genade niet, maar geeft Zijn genade als het nodig is. En weet je wat er dan gebeurt? Dan zegt de Heere tegen de duivel: 'Daar blijf jij vanaf; je blijft er vanaf! Die man, die vrouw dat kind, die jongen, dat meisje, is al genoeg getreiterd, die is al genoeg geschopt, die is al genoeg beroerd, die is al genoeg geplaagd, die heeft nu genoeg. Blijft er nu vanaf! En nu geeft Ik die ziel wat jij aan dat volk nooit zou kunnen geven en wat je nooit wil schenken en niet kan schenken ook. Wat Ik alleen aan dat volk kan geven in dagen van strijd en moeite.'

In dagen dat ze alleen op de wereld staan, dat ze met Heman moeten zeggen: *Gij hebt vriend en metgezel verre van mij gedaan; en mijn bekenden zijn in duisternis*. En als Heman dan zo eindigt, dan gaat Ethan beginnen. En dan gaan wij er ook mee beginnen vanmiddag, uit Psalm 89 en daarvan het 1e vers.

*'k Zal eeuwig zingen van Gods goedertierenheên,
Uw waarheid t' allen tijd vermelden door mijn reên.
Ik weet hoe 't vast gebouw van Uwe gunstbewijzen,
Naar Uw gemaakt bestek, in eeuwigheid zal rijzen.
Zo min de hemel ooit uit zijnen stand zal wijken,
Zo min zal Uwe trouw ooit wankelen of bezwijken.*

Toepassing

En nu, Gods volk geliefden, zullen staan in hun leven naar een persoonlijke vereniging met Christus. Om door het geloof in Hem te rusten. En door Hem vrede met God te mogen vinden, in de verzoening met God door Zijn dierbaar bloed.

Er zijn veel mensen die denken dat ze hetzelfde hebben als Job. Maar, ten eerste, er is bij die mensen nooit twijfel aan voorafgegaan. Die mensen hebben dat zomaar aangepakt. Die hebben het zomaar aangenomen. Maar ze hebben geen kennis ervan wat Job in zijn leven had, dat hij zijn geboortedag zelfs vervloekte. En het volk dat voor die weldaad verwaardigd wordt zijn in het algemeen mensen die er niet zo gemakkelijk aangekomen zijn. Er staat wel *dat Hij het Zijn beminden geeft als in de slaap*. Maar voordat Abraham in slaap kon vallen, mensen, wat is er toen gebeurd? Voordat Abraham in slaap viel?

Toen is God door de stukken doorgegaan. Toen hij eerst zijn handen in de lucht heeft geslagen om de vogels weg te jagen die op het vlees kwamen. Die kwamen daar om het vlees weg te pikken. Die zijn er dood bij neergevallen. En toen Abraham in slaap viel, toen hij niet meer verder kon, toen ging God tussen de stukken door. Och mensen, God zet ons eruit. En bij de een gaat dat vlugger dan bij de andere, daar is de Heere vrij in. Maar we zullen er allen wat van moeten weten hoe we er aan gekomen zijn. De apostel Paulus schrijft in 1 Korinthe vers 10, *die God die ons uit zo grote nood verlost heeft, en nog verlost; en op Welke wij hopen, dat hij ons nog verlossen zal*.

Mensen, er ligt zoveel aan ten grondslag. Die oude zeiden vroeger, *er wordt wat leed geleden, er wordt wat strijd gestreden eer dat het einde vrede is*. En als je nu eens

denkt aan Jakob eer dat die man aan Pniël kwam, toen was hij ook al over de 100 jaar, hoor. En die man heeft ook wat afgeslaafd in zijn leven. O, wat heeft die man allemaal gedaan om zelf tot de verzekering te komen met zichzelf. Wat heeft die man toch gewerkt om Rachel als vrouw te krijgen. Wat heeft Jakob gewerkt om God door zijn eigen werk te bevredigen. Maar het is alles op nul uitgekomen. Het is allemaal in de dood uitgekomen. En zo komt het ook bij ons op de dood uit. Totdat de Hemel er aan te pas komt. En totdat God het volk tot die wetenschap brengt: *want ik weet*. En dat die wetenschap werkelijkheid voor een mens wordt. Zo'n werkelijkheid voor een mens, dat hij zijn smader wat te antwoorden heeft. En dat hij bij ogenblikken alles kan uitdagen. Er staat in Romeinen 8: *Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het Die rechtvaardigt, wie is het die verdoemt? Christus is het die gestorven is, ja wat meer is, Die ook is opgewekt, Die ook ter rechterhand Gods zit; Die ook voor ons bidt*. En dan merk je wel mensen, in Romeinen 8, dat er van een mens totaal niets in aanmerking komt? Maar dat de zaligheid en de grond van de zaligheid voortvloeit uit de eeuwigheid, en dat het alleen ligt in Christus. En om nu alles wat buiten Hem is, schade en drek te leren achten om in Hem geborgen en gevonden te worden. Niet hebbende onze eigengerechtigheid, maar die door het geloof is in de Zoon van God.

Want ik weet. O, wat een wetenschap, geliefden; die strekt tot de ere Gods. Een wetenschap waarin een Drie-enig God verheerlijkt wordt. Vader, Zoon en Heilige Geest. Een wetenschap waardoor de duivel beschaamd en verlegen wordt. Want die heeft niet anders bedoeld dan de ondergang van dat volk en van de Kerk. Maar die wetenschap is ook tot blijdschap van Gods uitverkorenen. Opdat ze zich in die wetenschap, die geheiligde wetenschap verlustigen mogen voor hun eigen hart en leven. En dan mogen zeggen met David in Psalm 43:

*Dan ga ik op tot Gods altaren,
Tot God, mijn God, de Bron van vreugd.*

En nu zal het er maar op aankomen mensen, ook voor ons, of in ons leven de Heere wel eens gesproken heeft. Daar komt het op aan. Die vrouw die zoveel jaren hier met ons verkeerdt heeft, heeft tegen ons gezegd in haar leven, *dat God 2 maal tot haar gesproken had*. Ja, 2 maal. En er is zoveel opgevolgd, zoveel; maar die hoop op God heeft zij nooit verloren. En ze is ook niet in onverschilligheid gestorven, of in de wanhoop, maar hopen op de Heere bij dag en nacht. Degene die met haar geleefd hebben weten het, wat haar leven was bij dag en nacht.

En nu gaat het er niet over hoe dat een mens sterft, maar hoe is zijn leven geweest. En is er een tijd in ons leven gekomen, dat wij aan de weet kwamen, dat we God kwijt zijn. En dat God rechtvaardig is om ons eeuwig te verdoemen. Maar ook, dat God gesproken heeft, dat het Evangelie voor ons ontdekt is en dat in de opening van het Evangelie onze ziel daar sterkte en troost en blijdschap uit heeft ontvangen.

En het blijft geliefden, een persoonlijke zaak voor elk mens. De een valt weg en de ander valt weg, het wordt eeuwigheid voor ons allen. En dan is het de grote zaak, of we in ons hart en ons leven iets mogen hebben wat God in ons geopenbaard heeft en wat God ons geschonken heeft. Dat is de hoofdzaak van ons hele leven. Niet wat mensen van ons denken, niet wat wij van onszelf denken, dat valt allemaal weg. Maar wat David zegt een Psalm 56: *dit weet ik, dat God met mij is*. En als God met ons is, dat duurt niet een dag of een week of een maand, maar dat is voor eeuwig, geliefden. Er is bij God geen verandering, noch schaduw van omkering. En wat uit Zijn mond gegaan is, blijft vast en onverbroken.

Want ik weet, mijn Verlosser leeft. Er is bij Job wat aan voorafgegaan, er is bij Job wat gebeurd en er is bij Job wat op gevolgd. We hopen daar een volgende keer, als wij het beleven mogen nog verder over te handelen. En dat zijn drie zaken waarvan Comrie zegt, we kunnen wel weten of het een werk van God is, ja of nee. Of er wat aan voorafgegaan is, of er wat gebeurd is en of er wat op gevolgd is. Dus, dat een ieder het onderzoekt tussen God en zijn ziel. Want het is een persoonlijke zaak. En nu zijn we nog aan deze zijde van dood, graf en eeuwigheid.

Mijn onbekeerde medereiziger, we kunnen nog bekeerd worden. Het kan nog. Maar onthoud altijd, dat we bekeerd moeten worden. Onthoud dat en vergeet het maar nooit. En Gods volk wordt hier in dit leven nooit bekeerd. Als ze gaan sterven zijn ze bekeerd. Ja, dan zijn ze voor eeuwig bekeerd. Dan zijn ze zichzelf voor eeuwig kwijt. En nu kunnen we nog bekeerd worden. De deur der genade staat nog open. Maar om dat geloof deelachtig te worden, daar moet wat aan voorafgaan in ons leven. En we moeten gaan leren dat wij geen geloof hebben, hoor. Maar dat God door Zijn Geest het alleen maar werken kan, naar Zijn eeuwig welbehagen.

En dat het voor het volk van God in dit middaguur nog tot een bemoediging mocht zijn in al hun strijd en in al hun banden. Strijd en overwinning, daar zal van beiden wat gekend moeten worden. En helaas, van het eerste meer als het laatste, de meeste tijd. Maar als we er maar wat van mogen kennen. Als we maar familie van Job mogen worden. *Want ik weet, mijn Verlosser leeft.* En dat die vastheid ook de vastheid van ons hart is, voor tijd en eeuwigheid beide. Amen.

Dankgebed

Heere, Gij mocht dit enkel woord nog willen zegenen en heiligen en nog willen toepassen door de kracht van Uw Goddelijke Geest. Wil met ons zijn en blijven ook in het gaan van deze plaats en in de week die we zijn ingetreden. Begeef ons niet en verlaat ons niet. Wil ons nog bedienen uit Uw heiligdom en ondersteunen uit Sion. En Uzelf nog openbaren als een alles vervullend God in Christus, voor een schepsel die leeg is van zichzelf en vol van de wereld en de ellenden; en van de zonden.

Reinig en heilig ons en neem ons voor Uw rekening. Breng ons nog samen in de avond en schenk ons wat we nodig hebben, tot roem van vrije genade. In de verzoening van onze misdaden. Om Christus' wil. Amen.

Psalm 19 het 7e vers.

2. MIJN VERLOSSER LEEFT. II

Psalm 89: 19
 Jesaja 50
 Psalm 145: 2, 3
 Psalm 18: 6
 Psalm 2: 6.

Geliefden.

Het woord van onze overdenking voor deze middagure vindt u bij vernieuwing in het boek van Job en daarvan het 19e kapittel, het 25e vers het 1^e gedeelte, waar Gods Woord aldus luidt:

Want ik weet, mijn Verlosser leeft.

Tot dusver.

We hebben de laatste maal er reeds bij stilgestaan door welke diepe wegen de Heere Zijn knecht Job heeft geleid. Rijk geweest, straatarm geworden. Geacht door allen en later veracht door zijn vrouw en knechten; ze wilden hem zelfs niet meer aanzien.

En nu is er nog een punt waar ik vanmiddag iets over wens te zeggen. Dat is dit: Job zegt hier in deze tekst: *want ik weet, mijn Verlosser leeft.*

Dat heeft hij gezegd toen hij in de grootste duisternis verkeerde, zonder dat de Heere Persoonlijk tot hem gesproken had.

Wij lezen in de waarheid, bijvoorbeeld van Paulus dat, toen die man klaagde over die scherpe doorn in zijn vlees en over een engel des satans die hem met vuisten sloeg, dat de Heere tot hem gezegd heeft: *Mijn genade is u genoeg. En Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht.*

David zegt in Psalm 18: *Met mijn God spring ik over een muur en met Hem dring ik door een bende.* Omdat de Heere zo krachtig tot zijn ziel gesproken had.

Maar hier is het anders. We lezen niet, dat de Heere Job geantwoord heeft op al zijn klachten. Niet één woord.

In het einde van het boek Job, dan is er een hoofdstuk dat begint: *Toen antwoordde de Heere Job in een onweder.* Maar van tevoren heeft God altijd gezwegen. Vanzelf, Hij heeft hem wel ondersteund inwendig met de rechterhand Zijner gerechtigheid. O ja, anders was die man zeker bezweken. Maar dat er speciale woorden door de Heere Zelf tot hem gesproken zijn, dat vindt ge niet. No. En toch, toch zegt Job in die tekst: *want ik weet mijn Verlosser leeft.*

Ik heb vanmiddag in plaats van 1 Petrus 1, Jesaja 50 voorgelezen. Ik dacht daarover vanmiddag toen ik dat hoofdstuk las, waar ik uit hoopte te spreken. En toen ik voor mezelf overdacht: geen antwoord van God, geen antwoord meer ... En toch, dat juist in die ogenblikken de kracht van dat wereldoverwinnende geloof zo duidelijk geopenbaard werd. En ik vond een overeenkomst met wat je leest in Jesaja 50, *wanneer iemand in duisternis is gezeten en geen licht heeft, dat hij betrouwe op de Heere en steune op zijn God.* Dat is nu door Job beoefend mogen worden. Dus, wat een rijke en wat een grote genade heeft de Heere aan die man geschonken!

En wat nu vanmiddag hier bij vernieuwing naar voren komt, is:

1. De vastheid die er ligt in het zaligmakend geloof.

Daar ligt een kracht in die door al de machten van de duivel, die alle geweld er op uitoefenen, maar die door geen duivel ooit verbroken kan worden. Job was ten opzichte van zijn staat voor de eeuwigheid een verzekerd man. En de verzekering die Job in zijn hart en leven had mogen ontvangen, die schitterde en blonk in de diepste en in de donkerste wegen, die God met hem hield.

Want ik weet, zegt hij, mijn Verlosser leeft. Daar ziet ge vanmiddag geliefden, het grote onderscheid tussen verzekerende genade en gevoelige genade.

Er zijn voor Gods volk zoveel tijden dat ze leven op hun gevoel. Er zei eens een man, iemand van Gods volk die al jaren in de hemel is: 'Ik heb zo'n groot gebrek in mijn leven. Dat gebrek bestaat daarin, dat ik de liefde Gods afmeet naar hetgeen ik er zelf van ervaar in mijn hart.' Dat achtte die man een groot gebrek in zijn leven. En inderdaad, dat is ook zo. Een mens leeft, Gods volk leeft ook zoveel op hun gevoel en niet uit de vastheid die in God is. Dat gevoel gaat op en neer. Maar dat is niet met de geloofsverzekering waarvan onze tekst in deze middag spreekt. Dat is een grondslag *die door geen aards vermogen, ooit zal worden bewogen.*

Dat wil niet zeggen, dat Gods volk elke dag daarmee naar voren kan komen. Och nee, want als we dat met ons verstand doen zonder dadelijke bediening van de Geest, dan is het maar een arm zaakje. En dan kan een mens niet anders met al de genade die God heeft geschonken, niet anders dan zichzelf bedoelen. Waarvan ons leven helaas, vol van is. Gods volk doet ook zoveel in hun leven om op de been te blijven. En als wij proberen om op onze been te blijven, dan blijven we bij God vandaan. Dan hebben we niet anders dan een droog, onvruchtbaar leven voor onszelf.

Dat was hier bij Job anders. Vanzelf, we moeten op de voorgrond zeggen vanmiddag, dat al wat Job hier geopenbaard heeft in die belijdenis, dat had hij niet van zichzelf. Het blijft in het leven van al Gods volk, wat de kerk zingt in Psalm 89: *Zo wij sterk zijn, daarvan hebt Gij alleen de eer.*

Maar wat we hier vanmiddag zien in deze waarheid, is dat de Heere bij ogenblikken pronkt met Zijn volk. En dat de Heere in het publiek openbaart wat Hij was, wat Hij is en wat Hij eeuwig voor Zijn volk zal blijven.

Want Ik weet, zegt Hij, mijn Verlosser leeft. Job geeft getuigenis van hetgeen God in zijn ziel gewrocht had door de Heilige Geest. Daar kan wel stof op komen en dat kan soms in de veroordeling terugkomen in ons leven, maar de zaak zelf blijft. Die zaak blijft liggen. Je leest van de apostel Paulus, dat hij schrijft aan zijn zoon Timotheüs: *Ik weet in Wien ik geloof heb. En ik ben verzekerd dat Hij machtig is om mijn pand wat bij Hem weggelegd is, te bewaren tot die dag toe.* David zegt op zijn sterfbed: *Hoewel mijn huis alzo niet is bij God, nochtans heeft Hij mij een eeuwig verbond gesteld, dat in alles wel verordineerd en vast is. Hoewel Hij het nog niet doet uitspruiten.* Hoewel de volmaaktheid er nog niet van is.

En nu, Paulus en David gaven getuigenis van de hoop en van de verzekering die in hun hart was geschonken. Geen wonder gemeente, dat de apostel Petrus in zijn 2e zendbrief, de levende kerk van God vermaant: *Daarom broeders, benaarstig u temeer, om uw roeping en verkiezing vast te maken; want dat doende, zult gij nimmermeer struikelen; en zo zal u toegevoegd worden een ruime ingang in het koninkrijk Gods.* Wat moet het veel gezegd worden gemeente, tegen Gods volk, zoals eenmaal tegen Martha: *Martha, Martha, wat bekommert gij u om vele dingen. Eén ding is nodig.*

Wij hebben na morgenmiddag, als we nog leven mogen, in enkele dagen 4 begrafenissen gehad. En dan word je elke keer weer bepaald bij de kortstondigheid

van het leven en bij de zekerheid van de dood. En van de week werd ik er zo bij bepaald, toen ik naar die andere begrafenis ging, dat David niet zegt: 'Heere, laat mij alstublieft eens weten hoe lang ik op aarde zal leven.' Maar, *maak mijn einde mij bekend en welke de maat mijner dagen zij.*

Och mensen, een van onze oude leraars, die in 1935 naar de heerlijkheid ging, zei op zijn sterfbed: *Heere, wat heb ik het toch verknoid. Wat heb ik mijn leven verknoid.* Waar brengen wij ons leven mee door, mensen? Het kan elk ogenblik gebeurd zijn. Wanneer de Heere onze adem afsnijdt dan zijn we er niet meer. Dan is het eeuwigheid. En dan ineens staat een mens voor die grote Oordeler de Heere Jezus Christus. Om rekenschap te geven van zijn rentmeesterschap en dan kan het niet meer over gedaan worden. Nee, dan is het eeuwigheid.

En daarbij de ijdelheid van het leven, mensen. Salomo zegt: *het is alles ijdelheid.* Nadat God die man teruggebracht uit al de ellende waar hij zichzelf in gestort had, zegt hij in Prediker 2: *ik haat mijn werk, ik haat mijn leven.* Omdat hij geleerd had, dat hij zijn hart gegeven had aan hetgeen niets was.

Zou dan een mens onbekommerd, ook voor het tijdelijk leven, over de wereld moeten gaan? Moet hij dan zomaar raak leven?

Nee, nee mensen, dat is de bedoeling niet. De Heere geeft daar ook nog raad in Zijn woord voor. *Laat al uw begeerten, met bidden en smeking en dankzegging bij God bekend worden. Ken Mij in al uw wegen, en Ik zal uw paden recht maken.*

God is een God voor de tijd, zowel als voor de eeuwigheid. Maar och, dat hart, *hier*, (klopt op zijn hart) dat hart dat verdiept zich en dat zinkt weg in zoveel wat uiteindelijk alles waardeloos is, geliefden. En er zou geen rust moeten zijn, voor en aler hij rust in God heeft.

Job zegt: *ik weet mijn Verlosser leeft.* Dat had Job van God geleerd en dat had Job van God gekregen. 'Want de buit van het overwonnen land, viel zelfs de vrouwen in de hand, ofschoon niet mee uitgetogen.' En dan zal de dood ons ook niet als een schuldeiser overvallen. Maar dan zouden we kunnen zeggen met Lodensteijn:

*O dood, mijn blijdste bode,
Gij legt mijn lichaam in het stof;
Mijn ziel rijst op naar 't hemelhof;
Om eeuwig U te loven.*

Wat zijn ze gelukkig geliefden, die van het stof losgemaakt worden. Wat zijn ze gelukkig wiens leven met Christus verborgen mag zijn in God. Wat zijn ze gelukkig, die meer betrekking hebben op de dood dan op het leven.

In het eerst van onze bediening hebben we wel eens een vrouw onder ons gehoor gehad in Zeeland, die soms onder een preek 3 maal in elkaar zakte van de liefde Gods.¹ En dan zag je ze weer zo wegzakken, dat ze zoveel van God in haar hart kreeg. Ze had tot haar 65^e jaar in de banden gezeten en in de gevangenis. En toen maakte God haar los. En toen stortte Hij zoveel van Zijn liefde in haar hart. Ook in de ontmoeting in haar huis, toen ik als jongeling daar kwam. Dan zei ze: lees maar eens een versje van Groenewegen over het hemelleven. En als je dan een versje gelezen had, dan zakte ze weer weg. Ja. Gelukkige mensen hé? Gelukkige mensen.

O gemeente, die eeuwigheid, die eeuwigheid, die eeuwigheid.... En als er nu in ons leven nooit wat zou gebeurd zijn, wat uit de eeuwigheid vloeit, wat zal het dan

---

¹ Jacoba Roozendaal, Oudelande

ontzettend, ontzettend zijn. De banken hier uit dit gebouwtje en de stenen uit de muur en de balken zullen straks in het oordeel tegen een mens getuigen.

O, wat zal het een eeuwig berouw zijn straks, wat zal het een berouw zijn als de eeuwigheid er is! En wanneer alles zal ontvallen. Ja alles! Wanneer de zonden tegen een mens zullen getuigen. Maar o gemeente, wanneer al onze godsdienst voor eeuwig zal wegvallen, dan is het: *gewogen, gewogen en te licht bevonden*. Dat is de werkelijkheid; o die werkelijkheid!

En nu zijn er ook zielen in Gods kerk waar de apostel Paulus van zegt: *die behouden zullen worden als door vuur*. Hun werk zal verbranden, maar hun personen verlost worden, omdat hun namen geschreven waren in het boek des levens des Lams. Wat gelukkig is dat volk! O, die lieve Petrus schreef in zijn 2e zendbrief: *alzo de aflegging mijns tabernakels haast zijn zal*. Die zag er niet tegenop. Nee, die zag er niet tegenop om te gaan sterven. Omdat de dood voor die man verslonden was. Hier in de tijd al. En dat, tot eeuwige overwinning.

En Job spreekt hier uit de vastheid. Och gemeente, hoe vast moest dat bij die man toch wel liggen! Dat, zelfs zonder dat God hem antwoordde, ja dat de Heere Zijn aangezicht voor hem verborg en hij onder die verbergingen Gods leefde, dat hij toch die God bleef aankleven! En dat hij verwaardigd is geworden om Zijn werk niet te verloochenen en om Zijn werk niet te versmaden, maar dat hij het werk Gods naar voren mocht brengen.

Want ik weet mijn Verlosser leeft. Die man heeft gewenst, - we hebben dat de vorige keer ook gehoord - die man heeft gewenst: "Och of nu mijn woorden toch opgeschreven werden. Och, of ze in een boek werden ingetekend, dat ze met een ijzeren griffie en lood voor eeuwig in een rots gehouwen werden." De duivel heeft daar een klap gekregen, mensen. O ja, die heeft daar een klap gekregen, verschrikkelijk. En Job heeft op zijn nek getrapt, op de nek van die duivel getrapt. Dat is de kracht van het wereldoverwinnend geloof. Het geloof dat in de grootste donkerheid en in de diepste verlatenheid zichzelf openbaart tot de verheerlijking Gods. Zou Gods volk er niet naar staan om die verzekering deelachtig te mogen worden? Zou het niet bij dagen en bij nachten een bekommering moeten zijn?

Want, niet alleen voor onze eigen zielen geliefden, maar er is meer. Er is nog iets anders aan verbonden. En dat is de verheerlijking van een Drie-enig God. We zijn wel eens blij als we in een preek onze naam eens mogen horen, hé? Daar zijn we wel eens blij mee. Maar er is nog groter blijdschap, als ze in een predicatione Góds Naam mogen horen. Ja, Gods Naam. Dat gaat boven alles. En we hebben ervan gezongen in Psalm 145: *Ik zal o Heer, dien ik mijn Koning noem*. En:

*Zij zullen uit de volheid van 't gemoed,
Gedachtig aan den milden overloed,
Van Uwe gunst, die roemen bij elkeen.
En juichen van al Uw weldadigheên.*

Want ik weet, zegt Job, mijn Verlosser leeft. Het was geen opgeraapte wetenschap. Het was geen wetenschap die hij ergens gelezen had, maar het was een geheiligde wetenschap, die hij van de Heere Zelf in zijn leven en in zijn hart had ontvangen.

Want ik weet, mijn Verlosser leeft, zegt hij. *Mijn Verlosser*; zo spreekt hij hier van de Heere Jezus Christus.

Er zijn verschillende zaken in het boek van Job die ons tot het besluit kunnen brengen dat Job geleefd heeft vóór dat Mozes heeft geleefd. En voordat de kinderen Israëls uit Egypte zijn geleid en gebracht. Er is in het boek van Job niets wat enige aanwijzing geeft, dat hij aan die verschillende zaken kennis heeft gehad. De meeste Godgeleerden denken, dat hij in de tijd van Abraham heeft geleefd. Wij gaan daar verder niet dieper op in, dat is niet nodig. Maar daarin kun je zien mensen, al heeft hij nu vóór Mozes geleefd of na Mozes, dat de genade Gods altijd heeft uitgeblonken in het Oude Testament, zowel als in het Nieuwe Testament. Ze zijn onder het Oude Testament zalig geworden, net als onder het Nieuwe Testament. Er is in dat opzicht geen onderscheid. En de zekerheid des geloofs is ook een grote genade die God van oude tijden aan Zijn volk heeft geschonken.

Want ik weet, mijn Verlosser leeft. Dat betekent, dat het Voorwerp des geloofs voor de ganse kerk de Heere Jezus Christus is. Hij is die Goël, de Losser, die onder de Oudtestamentische dag werd afgeschaduwde. Bij de vorige preek over Job hebben we gelezen een gedeelte van Leviticus 25. En in Leviticus 25 wordt van de Losser gesproken.

1. Een eerste vereiste van een losser was dat hij moest zijn een naastbestaande. Hij moest zijn, met andere woorden, uit dezelfde familie om als een losser op te kunnen treden. Het was zijn plicht om het bloed te wreken van de man die doodgeslagen was, zonder wettige oorzaak. Als die doodslager in de vrijstad kwam en in die vrijstad was aangenomen, dan kon die bloedwreker niets meer doen. Maar bij wijze van spreken, al had die man, die doodslager in de tuin geweest van de vrijstad, in de voortuinen van de vrijstad, maar niet in die stad, dan had die losser nog vrijheid om de doodslager dood te slaan. Dus, haast u en spoedt u om uws levens wil!
2. Die losser onder het Oude Testament werd ook geroepen, het was ook zijn plicht om die weduwe te trouwen en om dan zijn broeder, zijn naastbestaande, zaad te verwekken. Als die naastbestaande dat niet deed, dan kon die weduwe hem aanklagen bij het gerecht. En als die man bleef weigeren, dan had die vrouw de vrijheid om in zijn gezicht te spuwen. Als een teken dat ze hem verachtte tot in het diepste van haar hart.
3. En dan moest die losser ook al het verloren goed aan die vrouw terugbrengen. Die losser moest dat terugkopen en teruggeven, opdat die vrouw weer in dezelfde voorrechten zou delen waarin ze geleefd had met haar vorige man. En dat ze dan ook niet langer meer als een weduwe over de wereld zou gaan, maar dat ze weer in een huwelijksverbond mocht komen. En dat de losser alles voor haar overnemen zou, opdat die weduwe weer hetzelfde leven zou terugkrijgen als wat ze tevoren met haar eerste man gehad had.
Dat was de wet van de lossing in het Oude Testament.

Wij zijn op 't ogenblik aan tafel bezig om al die verschillende wetten te lezen. En soms ja, we zullen er niet verder over praten, soms zou je zeggen, je kon beter Psalm 73 maar eens lezen. Of Psalm 121, hé? Maar toch moet je het maar lezen, mensen. Toch moet je het maar lezen om een inzicht te krijgen in de zorg van God voor Zijn kerk. En in de grote betekenis van al die wetten, dat de oplossing alleen in Christus ligt. Maar we zijn onze rechte verstand kwijtgeraakt, mensen. En daarom zitten we zo in het geharrewar met al die dingen, hé? Het is niet tot onze eer.

We gaan eerst een versje zingen en dan verder over die losser nog wat zeggen als we kunnen.

Psalm 18 en daarvan het 6e vers.

*Ik werd verlost van 's vijands legerscharen.
En 's haters hand, hoe machtig zij ook waren.
Men viel mij aan ten dage van mijn smart.
Maar toen was God het steunsel van mijn hart.*

Toepassing

En als we nu alles samenvatten wat we in het kort hebben opgemerkt over een Losser in het Oude Testament, dan komen we tot de volgende zaken:

- Ten 1e die losser moest een naastbestaande zijn. Dat moest iemand zijn die de persoon waar het over ging, in vrijheid kon zetten. En hij moest de goederen die vervreemd of door eigen schuld kwijtgeraakt waren, teruggeven.
- In de 2e plaats moest hij het onschuldig bloed wreken.
- En tenslotte moest hij die weduwe trouwen.

(1) En nu ten eerste; ten opzichte, dat de Zone Gods, - want het ziet alles op Christus - dat die eeuwige Zone Gods, eenswezens met de Vader en met de Heilige Geest, de Naastbestaande van Zijn kerk is. Er staat in Hebreeën, *dat Hij Zich niet schaamt om hen broeders te noemen, zeggende: Ik zal Uw Naam Mijn broederen vertellen; in het midden der gemeente zal Ik U prijzen.* In Romeinen 11 staat: *... van Zijn Zoon die geworden is uit den zede Davids, naar het vlees.* In Eféze 5 staat: *want wij zijn leden Zijns lichaams, van Zijn vlees en van Zijn benen.* In Hebreeën 2 staat: *én Hij die heiligt én zij die geheiligt worden, zijn allen uit een. Om welke oorzaak Hij zich niet schaamt, hen broeders te noemen.* En in het 14e vers van Hebreeën 2 staat: *overmits dan de kinderen des vleses en bloeds deelachtig zijn, zo is Hij ook derzelve deelachtig geworden.* En in het 16e vers: *want waarlijk Hij neemt de engelen niet aan, maar Hij neemt het zaad Abrahams aan.*

En nu is Christus de Naastbestaande van Zijn kerk. Want Hij heeft uit de maagd Maria ons vlees en ons bloed willen aannemen. De Zone Gods heeft nooit een menselijke persoon aangenomen, maar de menselijke natuur. En dat was vanwege de gerechtigheid Gods, omdat de menselijke natuur gezondigd had; omdat de menselijke natuur onder het oordeel van de verdoemenis ligt. En die menselijke natuur ligt er zo diep onder, mensen; ik heb vanmiddag geen woorden om het u te zeggen. Nee, daar ben ik te arm voor. Om uit te drukken, dat we onszelf verkocht hebben aan de duivel en verkocht hebben aan de zonde en verkocht hebben aan de wereld. En dat er nu van 's mensen zijde nooit geen doen meer aan is. Wil je wel geloven mensen, dat als het opengaat en openvalt in het leven, dat het van onze kant hoe langer hoe meer onmogelijker is en wordt. De apostel zegt: *onbekwaam tot enig goed en geneigd tot alle kwaad. Vleselijk verkocht onder de zonde.*

We kunnen onszelf nog geen indruk geven van dood en eeuwigheid. Och mensen, al dat gerommel van onze tijd, geloof het maar, het is zo makkelijk, maar het is alles leugen en bedrog. Dat is al wat ik je er van zeggen kan. Het is allemaal leugen en bedrog, mensen. Weet je wat Gods Woord zegt? *En u heeft hij mede levend gemaakt, daar gij dood waart door de zonden en door de misdaden.*

Maar nu is er hulp besteld bij een Held, Die machtig is om te verlossen. Christus, die als de Zone Gods alle macht, onbeperkt bezit met de Vader en de Heilige Geest, heeft ook een ontvangen macht als Middelaar. *Mij is gegeven,* zegt Hij, *alle macht in de hemel en op de aarde.* Hij zegt: *Effatha;* en die man zijn oren worden geopend. En dan

gaat zijn mond ook open en alles gaat open. *Gij spreekt en het is er en gebiedt en het staat er.* Hij is die enige God, de sterke God, die een vermogen bezit om uit de diepte van de hel ons op te halen en ons terug te brengen in de gemeenschap met God.

Er zullen vanmiddag hier nog enkele zielen zijn die tegen me zeggen: 'Och, als het toch maar eens mocht gebeuren; maar mijn hoopje wordt almaar kleiner. Het wordt almaar kleiner. Ik ben al zo oud en dan denk ik, zou er nog wel eens ooit wat zijn dat mij raakt. Ja, zou er ooit wat zijn dat mij raakt? Ik kan nog geen uurtje luisteren; werkelijk, naar geen preekje meer luisteren. En als de kerk uit is, och, dan is het de meeste tijd ook weer allemaal weg. Het schijnt hoe ouder hoe harder en hoe ouder hoe ongevoeliger en hoe ouder hoe kouder.'

En dat is waar, hoor! O, dat is echt waar, mensen. Een leven in de wereld en in het wereldse en een beetje godsdienst erbij en dan verder reist hij zomaar naar de eeuwigheid. Ja.

Maar die Losser is de eeuwige Zone Gods. En Hij heeft de zaligheid niet alleen verworven, maar Hij komt ook de zaligheid toe te passen. En dat doet Hij beide door Zijn Goddelijke kracht en door Zijn eeuwig vermogen. En dan leren we al die zaken persoonlijk voor ons eigen hart kennen, geliefden. De noodzakelijkheid om persoonlijk verlost te worden vanonder de toorn Gods, vanonder de vloek van de wet, vanonder de heerschappij van de duivel. Wat we verloren hebben, wat we verzondigd hebben, wat we verknoeid hebben, wat we doorgebracht hebben, het Beeld Gods en al de talenten en de gaven die God ons heeft gegeven, dat kan die Tweede Adam ons terugschenken.

Elk die Hem vreest, hoe klein hij zij, of groot

Wordt van dat heil, die weldaad deelgenoot.

Hij zal ze groter maken.

En om nu terug te ontvangen wat we kwijt zijn, dat is Gods Beeld terugkrijgen; Zijn gunst terugkrijgen; Zijn liefde terugkrijgen; Zijn krachten terugkrijgen om Hem te dienen, om Hem te vrezen, om in Zijn wegen te wandelen.

Maar er is nog wat anders ook.

(2) Die losser onder het Oude Testament, moest dat bloed wreken van die man die vermoord was. En nu zijn we allemaal in het paradijs door de duivel vermoord. En omdat we door de duivel vermoord te zijn, vermoorden we onszelf ook nog elke dag. Och, denk dat eens in.

Maar o, als we nu mogen behoren tot dat getal:

Welzalig die Gij hebt verkoren,

Dien G' uit al 't aards gedruis

Doet naad'ren en Uw heil stem horen,

Ja, wonen in Uw huis.

En dat er een tijd is gekomen in het leven van die Losser, Kolossenzen 2 vers 15, dat Hij aan het kruis getriomfeerd heeft over alle machten en over alle heerschappijen; en dat Hij alles onder Zijn voeten onderworpen heeft. En het handschrift wat tegen ons, in inzettingen bestaande, uitgewist heeft.

De schuld Uws volks hebt G' uit Uw boek gedaan.

Ook ziet Gij geen van hun zonden aan.

En nu gaat die Christus met de duivel afrekenen. Christus heeft met de duivel afgerekend toen Hij zijn kop vermorzelde op Golgotha's heuvel. En dat dit nu

persoonlijk doorleefd mag worden in ons eigen hart, dat Christus Zijn kerk genade geeft om op Hem te mogen zien.

De Heere zegt: *Wreekt uzelfen niet beminden, maar geeft den toorn plaats. Mij komt de wraak toe en Ik zal het vergelden.* Maar dat nu door het geloof dat volk trappen mag op de nek van hun vijanden en dat het waar mag worden ten opzichte van die duivel en ten opzichte van de wereld en ten opzichte van de zonde, wat de kerk gezongen heeft in de 68e Psalm:

*'t God'loze volk wordt haast tot as,
't Zal voor Zijn oog vergaan als was,
Dat smelt voor gloei'nde kolen.*

En dat Christus de kerk aan Zijn Vader teruggeeft om in het hart van de Vader te mogen rusten voor tijd en eeuwigheid beide.

(3) En dan het laatste mensen, dat die weduwe getrouwd wordt. Dat is het laatst. Getrouwd, gerechtvaardigd, geheiligd, maar ook in het Verbond opgenomen met medeweten voor henzelf. Dat Christus die kerk ondertrouwt in gerechtigheid, in liefde, in goedertierenheid. En dat Hij hen Zijn Vader voorstelt, zonder vlek en zonder enige rimpel. En dat dit huwelijk voltrokken en bevestigd wordt. Het wordt voltrokken hier bij het ingaan in het Verbond der genade en het wordt bevestigd voor de troon van God en het Lam, wanneer dat volk thuisgebracht wordt en eeuwig bij de Heere zal zijn. Dan is die weduwe getrouwd, zodat de smaad van haar weduwschap is weggenomen. En dat ze niet langer meer als een bedroefde over de wereld zal lopen. Want er staat bij de profeet Jesaja: "Om de treurigen Sions te beschikken dat hun gegeven zal worden, sieraad voor as en vreugde olie voor treurigheid en het gewaad des lofs voor een benauwden geest. Opdat ze genaamd worden, eikenbomen der gerechtigheid, een planting des Heeren; opdat de Heere verheerlijkt zal worden."

Het is maar een enkel woord, geliefden. Want wanneer we dat uit moeten gaan breiden, *want ik weet mijn Verlosser leeft*, een levende Verlosser, dan kunnen we er nog wel eens een keer over handelen. Maar ja, je weet volgende week als wij het beleven mogen, dan beginnen de adventspreken weer. Dus we zullen het voor ditmaal erbij laten.

Ik hoop dat de Heere het enkel woord nog mag zegenen voor onze harten. Ik zou nog een paar woorden willen noemen vanmiddag, voordat ik ga eindigen.

En dat is ten eerste, dat we bemerkt mochten hebben vanmiddag, in welke jammerlijke toestand en staat we ons eigen gebracht hebben. Maar ook wat een oneindige liefde dat God de Vader geopenbaard heeft in het zenden van Zijn Zoon als de Losser van Zijn uitverkorenen. En dat Hij zal verlossen al degenen die door Hem tot God gaan. En dat Hij altijd leeft om voor de Zijnen te bidden.

Wat moest er toch een jaloersheid zijn, een heimwee om niet langer vreemdeling van die Losser te zijn. Dat ons hart er eens naar uitging en dat er geen rust mocht zijn voordat we het met Job kunnen zeggen: *want ik weet mijn Verlosser leeft*.

We zien elkaar vandaag nog, maar of we er volgende week nog zijn zullen, of we er met de Dankdag nog zijn zullen, ... het is alles zo kort en zo onbestendig. We zien het voor onze ogen. En nu mocht de Heere het op onze harten willen binden. Zodat we gaan zeggen: "Heere, neem al die de hardigheid toch eens weg, breek toch de kracht eens van dat ongeloof. Maak het eens waar voor mij, dat we hier geen blijvende stad hebben, maar dat we mogen zoeken de toekomstige."

En nu zullen we Hem niet vinden *omdat* we Hem zoeken, nee, maar het is de weg die de Heere in Zijn woord gezegd heeft. *Om de Heere te zoeken terwijl Hij nog te vinden is.* En Gods volk zal ervaren, dat ze Hem vinden zullen, als zij niet meer kunnen zoeken. Amen.

Dankgebed

Heere, Ge mocht het enkele woord nog bedauwen en bekrachtigen met de dauw van Uw Goddelijke Geest. Wil het zegenen aan jong en oud, klein en groot, tot de ere van Uw Naam.

Als het met Uw raad bestaan kan, wil ons vanavond nog samenbrengen. En geef ons dan lichamelijk kracht en sterkte om die arbeid nog te mogen verrichten. Het is Israëls God die krachten geeft. Begeef ons niet en verlaat ons niet en gedenk jong en oud. Geef nog een nood en een behoefte om op te komen onder de woorden des eeuwigen levens. En verblijd ons door Uw overkomst. En wil de noden in de gezinnen en persoonlijk vervullen. Om Jezus' wil. Amen.

We zingen Psalm 2 vers 6.

3. Mijn verlosser leeft. IV

Psalm 36: 3
 Lezen 2 Timotheüs 1
 Psalm 56: 4 en 5
 Psalm 44: 5
 Psalm 89:1

Het woord van onze overdenking kunt u bij vernieuwing opgetekend vinden in Job 19 vers 25:

Want ik weet, mijn Verlosser leeft en Hij zal de laatste over het stof opstaan.
 Tot dusver.

Geliefden.

We hebben de laatste maal gehoord wat een voorrecht en wat een weldaad het is voor een ziel wanneer hij bedeed mag worden in zijn leven met bewuste genade. Met die genade, die we zelf niet nemen kunnen maar die vrij en soeverein van de hemel ons geschonken moeten worden.

Wanneer nu Job zegt: *want ik weet*, dan spreekt hij over hetgeen wat hem beloofd was. Maar ook wat aan hem geopenbaard was en dat het in zijn leven bevestigd was. Dus, met andere woorden, hij spreekt over hetgeen wat waarheid in zijn leven was geworden. Er zijn zoveel mensen die over verlossing spreken, maar die nooit ingeleefd hebben waarin het bestaat. En waarover het in hun hart gaat. Ja. Dat is iets wat die mensen opgenomen hebben in hun verstand en waar ze zichzelf op verlaten, maar wat de zaak op zichzelf betreft, daar hebben ze de minste beseffen niet van in hun ziel. Wat ook wel in hun leven openbaar wordt.

Job zegt: *want ik weet*. Hij had die wetenschap van God ontvangen. Hij wist ook waarin die wetenschap bestond. Wij kunnen in ons leven kennis hebben van het werk Gods. Dat wil zeggen, in de aanvang, dat er een verandering in ons leven kwam, een vernieuwing, dat wij tranen geschreid hebben, dat we bij ogenblikken blij geweest zijn, maar dat alles komt weer tot een einde. Er komt in het leven van Gods ware volk een tijd, dat het gevoel wat ze gehad hebben, er niet meer is. Er komt een tijd, dat er geen tranen meer zijn, dat alles op gaat drogen. En er komt een tijd dat we ook niet meer kunnen komen tot hetgeen waar we ons weleens in vermaakt en verblijd hebben. Maar als Job zegt *ik weet*, dan is dat een zaak geliefden, die nooit meer weggaat. Die in de grootste beproevingen en in de zwaarste strijd dat volk toch bijblijft.

Job had uitwendig toen hij die woorden sprak, eigenlijk geen toekomst meer. Dat wil zeggen, voor dit tijdelijk leven. Die man was in zijn natuurlijk leven alles kwijt. Zijn kinderen waren begraven, zijn bezittingen waren weggenomen. En zelf had hij die ziekte van de melaatsheid waarvan hij eigenlijk op den duur zou sterven, als God geen verandering gaf. Dus die man zag in het 19^e hoofdstuk niets anders dan de dood voor ogen. Maar nu in het aangezicht van de dood mocht die man getuigen in vers 25, van een wetenschap, die God in zijn ziel had geschonken. Van een wetenschap die evenals zijn ervaringen, niet weg gingen maar die voor hem bleven bestaan en wat een vertroosting was voor zijn ziel in al het leed en in al deze smarten die uitwendig zijn hart vervulden.

Hij zegt, *want ik weet mijn Verlosser leeft*. En nu ging dat over een geestelijke en over een eeuwige verlossing. Die man, Job, had de 3 stukken grondig leren kennen.

Ellende, verlossing en dankbaarheid. Die man was in zijn leven verwaardigd, dat God zijn schuldbrief uitgewist had. Zijn ogen waren ook geopend voor de gevolgen van de zonden. Dat wil zeggen, hij had niet alleen de schuld van de zonde leren kennen, maar hij had ook de straf van de zonde leren kennen. En dat God naar Zijn heilig en onkreukbare rechtvaardigheid niets anders kon doen, dan hem voor eeuwig verwerpen. Er kwam voor Job in zijn leven, hoelang weten wij niet, maar er kwam een tijd in zijn leven, dat hij niet anders dan het oordeel en de verdoemenis voor zijn ogen zag. Er was ook een tijd in Job zijn leven gekomen, dat hij aan de weet kwam, dat hij lag onder het geweld van de duivel. En dat hij in zijn Verbondshoofd Adam, zichzelf aan de duivel had overgegeven.

Met andere woorden, wanneer God een mens bekeerd, dan worden al zijn wapenen uit zijn handen genomen, die vallen allemaal weg. Dat zijn allemaal mensen, die het in hun leven voor God verspelen. Dat zijn allemaal mensen, die bij de oorzaak van hun val teruggebracht worden. En dat is in het Paradijs. Wij lezen van David in Psalm 51: *Het is niet alleen dit kwaad dat roept om straf, maar ik ben in ongerechtigheid geboren.* En wanneer wij in de val van Adam terecht komen, dan wordt alle hoop en alle verwachting van 's mensen zijde weggenomen. Daar ziet hij zichzelf in de banden des doods en in de banden van de hel gebonden. En door al zijn schreeuwen en door al zijn belijdenissen zullen die banden ook nooit verbroken worden. Daar moet iemand overheen komen, die sterker is dan de duivel. En dat is de eeuwige Zone Gods.

Wij lezen in Psalm 45: *Beminnelijk Vorst, Uw schoonheid hoog te loven, gaat al het schoon der mensen ver te boven.* En toen aan de bruid gevraagd werd door de dochteren van Jeruzalem: *Wat haar Liefste meer was dan een ander liefste?* Toen heeft die bruid niet met een mond vol tanden gestaan. Maar die bruid heeft uit de volheid van haar hart betuigt in Hooglied 5: *Mijn Liefste is blank en rood en Hij draagt de banier boven tienduizenden.* Toen heeft die bruid in 10 bijzonderheden de heerlijkheid en de uitnemendheid van Christus uitgedragen. Aan het einde van het 5^e hoofdstuk zegt ze: *En al wat aan Hem is, is gans begeerlijk. Zulk een is mijn Liefste en Zulk een is Mijn Vriend, gij dochters van Jeruzalem.*

Job heeft geleerd in zijn leven dat aan zijn kant geen verlossing mogelijk was. Geen verlossing van de zonde, geen verlossing van de duivel en ook geen verlossing van de vloek der wet, waaronder de mens in zijn diepe val in Adam terechtgekomen is. Want wij zijn schuldig aan al de geboden Gods. Wij hebben al de geboden Gods overtreden, zwaarlijk overtreden en geen derzelve gehouden. En er is geen ontkoming aan, geliefden. Want de Heere gaat in het leven van Zijn volk, van stuk tot stuk dat allemaal blootleggen. Waarom gaat Gods Geest dat de blootleggen bij dat volk? Opdat ze alle hoop en alle verwachting van hun kant zullen opgeven. Want een mens uit kracht van het Werkverbond is altijd bezig om naar boven te klauteren. Maar, de Heere laat een mens zo diep neervallen in de val van Adam, om de bewustheid van die val en de mededeling van die schuld en zonde, dat al zijn hoop en al zijn verwachting vergaat.

Ze hebben een tijd in hun leven gehad dat ze God beloofden, dat ze het anders zullen gaan doen. Dat ze hun leven gaan verbeteren. Want al Gods kinderen, de een korter en de ander langer, ze komen allemaal in het Werkhuis terecht. Je komt dadelijk niet in het Armenhuis; dat moet je niet geloven. Je kunt wel praten over armoede, o ja, dat hebben we al dikwijls gehoord. Maar weten wat het is, doet een mens het niet, tenzij dat hij in het Armenhuis terecht komt. Ze zeiden vroeger, die oude mensen, later kom je in het Kreupelhuis terecht. Want Jakob heeft na Pniël, waar God zijn ziel gered had, nooit meer goed kunnen lopen. Die was hinkende aan zijn heupen, staat er. Dat had

God gedaan. En zo gaat het nu bij dat volk ook. Gods volk gaat eerst van alle kanten het proberen. En soms, soms heeft de Heere nog wel eens aan die mensen een tijd dat het schijnt alsof het nog zal lukken ook. De kerk zingt bijvoorbeeld in Psalm 84:

*Zij gaan van kracht tot kracht steeds voort
Elk hunner zal in 't zalig oord,
Van Sion haast voor God verschijnen.*

En dan kunnen ze zo luid meezingen in het eerst. Maar als je dan vraagt aan die mensen: weet je daar iets van? En weet je dat je daar wat van kent? Dan antwoorden ze: *ja hoor, van kracht tot kracht.*

Sommige mensen hebben dat wel eens veranderd van *klacht op klacht*, maar dat staat er niet. En je mag geen verandering in de Bijbel aanbrengen; nee dat mag niet. We houden ons aan het eeuwige Woord van God. Maar natuurlijk, er is zoveel genade en er is zoveel licht van de Hemel nodig om de betekenis van die Waarheid inwendig in te leven. Want van *kracht tot kracht*, dan gaat het niet over *onze* kracht, maar het gaat over de kracht Gods. *Over die kracht die in zwakheid worden volbracht.*

En nu is het Gods gewone weg geliefden, om een mens eerst te ontkrachten. Dat is een pijnlijke weg en het is een smartelijke weg. Want een mens wil in het leven blijven. En dan zijn er tijden in zijn leven dat je zou zeggen: 'Och, als ik nog maar eens had wat ik vroeger had; als ik maar eens bidden kon, zoals ik vroeger wel gebeden heb. Als ik nog maar eens zuchten kon, zoals ik vroeger gezucht heb. Als ik nog maar eens zo gewillig was, als ik vroeger gewillig was. Toen was er niets te warm en er was niets te koud. Ik was overal klaar voor. Overal? En als dan Paulus spreekt in Hebreeën 12, niet in het 1ste, maar in het 12e hoofdstuk over *de slappe knieën*, o, dan weet je daar totaal nog niets vanaf. Nee, maar dat komt allemaal later in ons leven, mensen. Want we moeten gaan leren in ons leven uit welke grote nood en dood dat God ons heeft verlost. Uit welke grote nood en dood! En dat er van een mens geen zucht zelfs in aanmerking kan komen. Maar om nu door de genade Gods te mogen leren, dat God van mij in mijn leven niets verwacht. En dat die waarheid hier vanbinnen vervuld en bevestigd wordt, wat de Heere zegt: *Ik heb geweten dat ge van de buik en de baarmoeder af aan, een overtreder genaamd zoudt worden.*

En dat is nu niet mensen, om daar maar overheen te gaan leven en er overheen te gaan stappen, nee, maar om het in te leven. Om in te gaan leven als mijn eigen schuld en mijn eigen zonden. En dat ik mijzelf dat nu alles berokkend heb in de diepe val van Adam. En dan komt er een tijd in je leven, dan wordt het persoonlijk praktisch, wat de Heere gezegd heeft in Genesis 6: *Toen berouwde het de Heere dat Hij de mens op de aarde gemaakt had.* Dat Goddelijk berouw, niet in Zijn Wezen, maar dat Goddelijk berouw over Zijn werk.

En als hij daar eens bijgebracht wordt, wat hij geweest is in de staat der rechtheid en wat hij nu geworden is door de zonde, dan zijn er geen tranen genoeg om dat te betreuren en te bewenen. En dan zou hij zeggen: 'Heere, nu zou ik tot aan de dag van mijn dood willen bewenen wat ik mezelf in de diepe val tot oneer van U heb aangedaan.' Maar, die tranen kun je nergens kopen. O nee. Dat is onmogelijk, onmogelijk. Al zou het menselijkerwijs gesproken, al zou het aan het einde van de wereld zijn, dan zou je op je knieën er heenkruipen. Werkelijk hoor. Om met die tranen van waarachtige vernedering en waarachtig verootmoediging bedeed te mogen worden. Niet om er wat mee te verdienen, maar omdat God het zo waardig is, uit kracht van Zijn Wezen. En dat de mens in zijn val in het Paradijs, Gods zo bedreefd heeft.

Want wij hebben het zo menigmaal reeds gezegd en uitgedrukt, als we *hier* liggen, dan kunnen we *daar* niet komen. Och nee, het is een onmogelijke zaak, mensen. Want de mens heeft zichzelf moed- en vrijwillig verkocht en ligt nu onder de vloek van de wet bedolven. Hij gaat als een vervloekt mens over de wereld. Ja, als een vervloekt mens en als een onvruchtbaar mens, als een mens waar nooit verwachting meer van is. Nooit. Een mens ligt onder het oordeel des doods. Een mens ligt onder de toorn en de gramschap Gods. Want, wie zal God zien en leven? En wie is er onder ons die bij een verterend Vuur en een eeuwige Gloed ooit kan wonen? Dus van alle kanten is het een hopeloze zaak.

Maar God laat Zijn volk daar niet liggen. Nee, Job zegt: *ik weet mijn Verlosser leeft*. En er was in het leven van die man een tijd gekomen, dat God Zijn raad aan hem heeft ontdekt. Er staat een Job 33: *Is er dan een Gezant, is er een Uitlegger, is er Eén uit duizend om de mens zijn rechten plicht te verkondigen?* En dan in 't laatst van dat hoofdstuk gaat God verklaren dat Hijzelf de zaligheid uitgedacht heeft. En dat Hij uit de ingewanden van Zijn eeuwige liefde en Zijn eeuwige ontferming, Christus heeft geopenbaard. En dat Hij Hem gegeven heeft aan Zijn verbondsvolk. En dat door die Christus de toorn gestild en de gramschap is geblust. Dat de Vader door die Christus de vloek van de wet heeft weggenomen. Dat Christus de wet volkomen heeft voldaan zodat wij er niets meer aan toe te voegen hebben.

Daarom mensen, de makkelijkste godsdienst is de godsdienst die wij hebben. Ja, dat is de makkelijkste godsdienst.

*De buit van 't overwonnen land,
Viel zelfs de vrouwen in de hand,
Schoon niet mee uitgetogen.*

En er is nog een andere tekst in de Bijbel die deze waarheid zegt: *de lammen zullen de buit uitdelen*. Ja, dat zijn allemaal teksten, mensen, wat ons verstand niet kan bevatten. Nee, het is niet tégen je verstand maar het is bóven je verstand. En het zijn heilige heilgeheimen en verborgenheden; en *die zijn voor degenen die Hem vrezen en Zijn verbond om die hen bekend te maken*. En als er een weinigje van ontdekt mag worden in ons leven, dan verandert onze hele toestand.

Er staat in de waarheid, *dat in het licht van des konings aangezicht vrede is en blijdschap door de Heilige Geest*. Dan komt er een tijd in het leven van die mens dat de onrustige ziel, rust in God mag krijgen. Al is het dadelijk niet statelijk, maar standelijk krijgt dat volk daar iets van te ervaren in hun hart. En dan zouden we kunnen zeggen, dan is dat een bevoorrecht mens. Ze hébben de zaak nog niet, al denken ze dat soms wel, vanwege het gezicht wat God hen geeft. Dan denken ze, vanwege hetgeen ze krijgen in het gezicht. En daarin kan zoveel geopenbaard worden, dat ze zich voor een weinig tijd in God verblijden. En dan zeggen ze: nu kan ik nog zalig worden. Ze zeggen niet dat ze nu zalig zijn, maar ze zeggen: 'Nu zou het nog kunnen. Van mijn kant kan het nooit, dat heb ik geleerd. Want ik ben met al mijn doen en laten met al mijn eigen werk in de dood terecht gekomen.'

Och, ik kan het niet uitdrukken wat het is, maar zo dood als een steen waren ze geworden; zo dood als een steen, dat er geen verandering meer kon komen. Dat alles weg en dat alles kwijt was. Maar als God weer komt in het leven en de Heere gaat Zijn woord en belofte en Zijn toezeggingen voor hen openen, dan zegt David: *Uw toezegging heeft mij levend gemaakt*. En dan komt er in hun hart zó'n blijdschap die ze nooit in hun leven gehad hebben. Dan wordt het met Psalm 3:

Ik lag en sliep gerust,

*Van 's Heeren trouw bewust,
Tot ik verfrist ontwaakte.*

Het wordt een andere wereld. Natuurlijk, ook daarmee komt dat volk weer in het gemis terecht. Want het is een heel verschil mensen, of je mag weten dat er een Vrijstad is, of dat je in de Vrijstad gebracht bent. Hé? Er zijn twee wegen nietwaar? Is er dan ook nog een derde weg? Ja, dat is er ook.

Want nu kun je in de Vrijstad gebracht zijn, maar daarmee heb je nog geen vrijheid om daarbuiten te komen. Daar voor moet de hogepriester eerst sterven. En nu zijn er wel mensen geweest die maar één dag in de vrijstad geleefd hebben en toen stierf de hogepriester. Dat waren gelukkige mensen. Maar er zijn ook mensen in die Vrijstad geweest, die er misschien wel 30 of 40 jaar geleefd hebben. Want als de hogepriester nog wat jonger was, en dat hij dus niet door ouderdom stierf, dan hebben die mensen jaren en jaren in die Vrijstad moeten blijven. Maar zodra die hogepriester stierf, dan kregen ze vrijheid om naar hun vrouw en kinderen terug te gaan. En dan kregen ze hun vorige leven terug. En dan was er geen mens die hen tegen kon houden en kon zeggen: je moet naar de Vrijstad teruggaan en daar blijven. Nee, want ze konden verklaren dat de hogepriester gestorven was.

Dat zijn de verborgen zaken die geopenbaard liggen in het eeuwige woord van God, geliefden.

Maar Job zegt: *ik weet mijn Verlosser leeft*. En nu dat houvast dat Job door genade had aan die wetenschap die hij door de Heilige Geest in zijn hart en leven had ontvangen. En nu gaan we daar de nadruk op leggen, dat hij dit door de Heilige Geest in zijn hart en ziel had ontvangen. Er is mijn geliefden, in het leven van Gods volk een wachttijd. Dan ziet dat volk er in hun leven naar uit. En dan wachten ze meer dan de wachters op de morgen. Soms worden ze zo vermoeid van de doodslagers, hier van binnen; die doodslagers zeggen: 'man, dat zal nooit gebeuren; vrouw dat voorrecht zal zij nooit deelachtig worden.' En dan kan het wel eens zo donker worden en zo ellendig in hun leven, dat ze denken dat God te laat zal komen. Dat Hij te laat komt. Maar Hij komt niet te laat, nee. De dichter heeft gezongen in Psalm 66: *verkwikkend ons ter goeder uur*. Maar vanzelf wij hebben dat uur niet gekend en niet geweten wanneer dat uur voor ons aan zou breken. Dat heeft de Heere verborgen.

Daar hebben ze wel eens hoop op gekregen en hun hart is er wel eens naar uitgegaan. En zij hebben weleens geloofd dat het nog gebeuren zal. Maar vanzelf mensen, hoe donkerder dat het wordt, hoe ellendiger dat het voor dat volk in hun leven wordt. En dan komt er wel eens een tijd dat ze zeggen: *wat zou ik nog langer op de Heere wachten?* Er komt voor dat volk een tijd in het gemis en in de veroordeling. Aan de wereld hebben ze niks meer, dat is afgelopen. Dat heeft God weggenomen in de wedergeboorte. Maar er staat wel tegenover, dat ze voor de waarneming van zichzelf, aan God soms ook niks meer hebben. *Want als God Zijn aangezicht verbergt, wie zal Hem aanschouwen? Zowel voor een volk als voor een mens alleen.*

En dat kan soms zo lang duren, mensen. Dan zeggen ze met Psalm 54, wat zo dierbaar wordt uitgedrukt in de oude Psalmen: *Neem mijn zaak aan, wees mijns gedachtig, laat Uwe macht verschijnen vrij*. Maar het is net alsof God hoe langer hoe verder weggaat en hoe langer hoe meer. En dat het van binnen en van buiten hoe langer hoe ellendiger wordt. En dan die aartsvijand, de duivel komt er dan ook bij. En die zegt: 'Wat zul je nog langer op God wachten? Je bent niet anders dan een verworping. En je moet maar nooit denken dat God ooit naar jou om zou zien. En dat God ooit in je leven Zichzelf aan je zal openbaren. Je gaat straks in de wanhoop sterven.'

Ja, in de wanhoop. En wat er dan van binnen al niet in het hart komt en uitgestort wordt.... Wat van binnen tegen dat volk niet gezegd wordt! Er zijn er maar 2 die het weten. Je buurman weet het niet en je man weet het niet en je vrouw weet het niet en je kind weet het niet en je beste vriend weet het niet, maar God alleen weet het.

Wij hebben vanavond dat versje gezongen: *Gij weet o God, hoe 'k zwerven moet op aard'*. Zwerven. En dat ze nergens meer bij kunnen komen. Dat er nergens geen licht meer over komt. En dat je bij God ook niet meer terecht kan. Daarom schijnt het dat alles gesloten is en dat het nooit meer geopend zal worden. En dan die verantwoordelijkheid voor zichzelf, die verantwoordelijkheid voor zijn gezin, voor zijn arm geslacht. Dan zeggen ze van binnen: 'Je hebt kinderen en die hebben weleens wat van je gedacht; die hebben wel eens gedacht, dat je een ander mens was; dat je een mens was met genade. Die hebben je wel eens gezien en weleens gehoord; en nu? Wat zullen ze straks bedrogen, bedrogen met je uitkomen. Als je straks tegen die kinderen zal moeten zeggen: dat het eeuwig verloren is en dat het voor eeuwig schipbreuk lijden is.'

Werkelijk! Want in het leven van dat volk geliefden wordt het werkelijkheid. Maar het wordt ook voor dat volk werkelijkheid wat we nu samen nog zingen uit de 44e Psalm en daarvan het 5e vers.

*'t Is God die w' onzen Redder noemen
In wien w' ons al den dag beroemen,
Den lof Zijn Naams alom verbreed,
Verheffen wij in eeuwigheid.
Maar nu verstoot Gij ons, o Heer'
Wij zien ons hoofd met schand' bedekken
Dewijl Gij met ons heir niet meer
Ter hulp als eertijds uit wilt trekken.*

Toepassing

En nu zegt Job hier: ***ik weet mijn Verlosser leeft***. En die man mocht dat nu zeggen, omdat hij in de vrucht delen mocht van het Borgtochtelijk het werk van de Heere Jezus Christus. Job had kennis aan de vergeving van de zonde. Zijn zonden waren achter Gods rug geworpen in een zee van eeuwige vergetelheid, die God ze nooit meer zou gedenken. En die man had daarbij nog gekregen een gereinigde consciëntie. Hij was door het bloed van Christus gereinigd en geheiligd. En als een vrucht en gevolg daarvan had Job ook een vrije toegang tot Gods hart. Hij kon in het 13e kapittel zeggen: *Ook zal Hij mij tot Zaligheid zijn*. In de diepste diepten van zijn beproeving en zijn ellende zei hij dat. En hij kon door genade ook zeggen: *Al dode mij de Heere, zo zal ik nochtans op Hem hopen*. En hij mocht voor zijn ziel delen in de gemeenschap en in de gunst van God. *Want ik weet, mijn Verlosser leeft*. Wat een rijk beweldadigd mens was dat. En dat alles geliefden, uit soevereine genade.

En nu heeft Job in zijn leven ook geleerd tot welke een dure prijs hij verlost was. Petrus zegt: Wetende, dat wij niet verlost zijn uit onze ijdele wandeling door zilver of goud, maar door het dierbaar bloed van Christus, als van een onbevlekt en onbestraffelijk Lam. Job was in de vernedering van Christus voor zichzelf ingeleid. Maar ook in dat getuigenis *ik weet mijn Verlosser leeft*, daarin kunt ge bemerken dat die man geen vreemdeling was, - al was het Oudtestamentisch en nog onder de bediening van de wet - dat hij geen vreemdeling was van de verhoging van de Heere

Jezus Christus. In het laatst van die tekst zegt hij: *en Hij zal de laatste over het stof opstaan*. Laten we proberen mensen om het eenvoudig te zeggen wat ik vanavond hierover wil zeggen.

Job is bij de dood van Christus tegenwoordig geweest, maar Job is ook een mede-getuige geweest van de opstanding van Christus uit de doden. Want hij zegt: *ik weet mijn Verlosser leeft*. En dan vind je hetzelfde verklaard in Openbaring 1, waar de verheerlijkte Christus Zich openbaart aan Johannes op het eiland Patmos. En dat Christus zegt: *Ik leef*, dat ziet op Zijn Goddelijke natuur; maar Hij zegt er ook bij: *Ik ben dood geweest*. Dat ziet op Zijn menselijke natuur. En dan volgt er: *en Ik leef. Ik leef en heb de sleutels der hel en van de dood*.

En daar ligt nu mijn geliefden, de zekerheid. Het is voor Gods volk geen twijfelachtige zaak. Al kunnen ze door twijfel geslingerd worden. En al kan het gaan door zulke diepten dat ze evenals in Psalm 42 zuchten, daar kolk en afgrond loeit. Dat is de strijd van Gods kerk hier in dit leven.

*'k Zucht daar kolk en de afgrond loeit,
Daar 't gedruis der wateren groeit.
Daar Uw golven en Uw baren
Mijn benauwde ziel vervaren.*

Het gaat door de dood met dat volk. Maar, *ik weet mijn Verlosser leeft*. En nu heeft de duivel wel een grote macht, maar hij is niet almachtig. En hij kan de vastheid van Gods kerk die in Christus ligt en in Wie het eeuwig vastligt, die kan de duivel nooit voor dat volk wegnemen. Dat is onmogelijk. Er kunnen ogenblikken zijn als God Zijn aangezicht verbergt, dat ze verschrikt zijn, er kunnen moeilijke tijden zijn in hun leven, maar de Heere in Zijn eeuwige trouw brengt ziel Zijn volk terug in de vastheid die in Christus ligt. En zodra ze daar licht over krijgen, mensen, o dan wordt hun weg zo licht. Dan is Gods woord een lamp voor hun voet en een licht op hun pad. Om alle donkerheid op te klaren. Dan zeggen ze: *laat ons nu deze belijdenis vasthouden*. Laat ons die belijdenis vasthouden, dat het niet ligt in mij en in hetgeen ik heb ervaren, maar dat het buiten mijzelf in Christus ligt.

Ik weet mijn Verlosser leeft, zegt Job in de tekst. En uit hetgeen wij nu vanavond gehoord hebben, mocht ons bij vernieuwing blijken, wat een gezegende staat dat voor Gods kinderen is, wanneer ze in die vastheid mogen leven en wanneer ze in die vastheid zich mogen beroemen.

Wat is de wereld dan toch arm! En vanzelf, Ledeboer zegt, *de grootste ellende is, dat we onze ellende niet kennen*. Dat is dus de grootste ellende, dat een mens er niet door bezwangerd is, dat een mens er niets mee te doen heeft. Dat hij gerust gaat slapen en dat hij gerust weer wakker wordt. En dat hij zo zijn leven hier vervolgt in de wereld. Totdat hij straks zijn ogen open doet in die buitenste duisternis, waar weinig zal zijn en knersing der tanden.

En nu leeft een mens nog in het heden van genade. Nu wordt die weg van zaligheid de mens nog voorgehouden. En die kan hem door een mens voorgehouden worden, maar het wordt hem van de Hemel verkondigd! De Heere roept het ons vanavond toe, *dat Hij geen lust heeft in de dood der goddelozen*. Jeremia zegt: *als een herder heb ik achter u aangehouden*. Zo doet die grote Herder ook, door middel van de geschriften en door middel van Zijn woord dat Hij ons laat brengen.

En wat zou het nu een weldaad zijn als dat ons nog eens wakker mocht schudden. Dat het ingang in ons hart mocht vinden.

Er zijn in ons midden mensen die ziek zijn, ernstig ziek, die hier wellicht niet meer hun plaats zullen innemen. Waar het eeuwigheid voor gaat worden. En dan zou je soms zeggen: och, een mens moest met al wat in hem is wel tot de Hemel schreeuwen. Je leest van Daan Bakker, van hem heb je weleens gehoord vanzelf; in zijn bekering staat geschreven hoe God met die man begon. Die man was zo dom, hij ging op de tafel staan op een keer en dacht dat hij zo korter bij de hemel was. En zo ging hij tot God roepen.

Ja, tegenwoordig zouden ze zeggen: *die man heeft zijn verstand niet goed*. Ja, maar die man kreeg zijn verstand juist heel goed. *Och, Heere leert ons de tijd des levens kostelijk achten*. Kostelijk, ja.

Nu komt er een tijd in het leven van het volk dat ze zeggen: 'Heere ik kan het niet; ik kan het niet. Maar och, als het U beliefd, och, leer het mij nog. Leer het mij nog eens. O God, zou Je nog met mij te doen willen hebben? Zou Je nog op mij neer willen zien? Zou Je nog eens wat tegen me willen zeggen? Zou het nog kunnen wezen dat Je iets tot mijn ziel zou zeggen, waar ik op steunen en leunen kan, waar ik op vertrouwen en bouwen kan voor tijd en eeuwigheid beide?'

Ja, het worden allemaal bedelaars aan de troon der genade; allemaal. Ze leren God achteraan schreeuwen bij dagen en bij nachten.

Mensen ken je daar wat van? Hé? Als je man slaapt, of je vrouw slaapt, dat je nog zucht tot God? En voordat ze wakker zijn 's morgens, dat je al eerder wakker bent?

En zeg maar niet, dat is allemaal dwaze mensen praat. Nee, het is de waarheid mensen. En ik schaam me zelf er niet voor om het u voor te houden. Want indien gij niet wordt als een kind, je zult het koninkrijk Gods niet ingaan.

En God brengt Zijn volk in de laagte. God brengt Zijn volk in de vernedering. Ze leren God achteraan schreeuwen. En aan de ene kant zeggen ze: 'O God, ik durf het niet verwachten, ik kan het niet verwachten; zo een mens als ik ben. Zou Gij Uzelf zo nog willen inlaten en aan mij openbaren? Ik heb het zo slecht laten liggen. Mijn leven getuigt tegen mij. Maar om Uws Zelfs wil en om Uws groten Naams wil, om Christus' wil. Zou het nog kunnen? Zou U de hemel willen openen? Zou U tot mijn ziel willen spreken?'

En als het nu waar is mensen, dan gaat dat nooit meer over. Dat wil ik er ook nog bij zeggen. Als het waar is, gaat het nooit meer over. En nu zou het wel overgaan hoor, o ja het zou wel overgaan als het mijn werk is. Maar omdat het Gods werk is, gaat het nooit meer over. Nooit. En de duivel met al zijn macht kan dat ook niet verhinderen dat Gods volk naar God blijft kruipen. En dat het volk naar God blijft zuchten. En dat het volk naar Hem blijft vragen. Soms zeggen ze: 'ik ga niet naar de kerk. Want je zit daar maar als een ban in de kerk.'

Jaren geleden kwam er eens een man naar een boer in Terneuzen, waar ik bij was, en die vroeg mij of hij vanavond ook naar de kerk mocht komen. Die man was veel ouder dan ik, want ik was toen nog jong. Die man zei: och, als ik maar op de achterste bank mag zitten.

Ik dacht, ik wou dat ik een kerk vol met zulke mensen had. Daar zou je niet veel last van hebben. Daar heb je veel gemak van, van zulke mensen. Die man was in de schuld voor God gekomen. Ja, in de vernedering en in de verootmoediging. Hij is nu al jaren voor de Troon. Ik denk er nog vaak aan terug. Ja, dat gebeurt niet elke dag dat je zulke vragen krijgt van de mensen. Je hebt meer rechthebbende mensen dan schuldige mensen. En recht hebben, dat is vanzelf, maar schuld hebben is van God.

Och, de Heere mocht Zijn woord in zwakheid gebracht vanavond; - och ja, het is allemaal in zwakheid - maar God mocht het willen zegenen. Och, dat het nog eens een indruk en een afdruk in ons hart mocht geven. En ook een gebedje erbij voor onze kinderen die er niet bijzijn dat God ze er ook iets van mocht leren, eer dat het besluit zal baren, want als kaf gaat de dag voorbij.

En dat er bij dat volk, die er iets van geleerd hebben: *O God verlos mij uit de banden, waarin de boze mij bekneld*, dat er toch een gedurige werkzaamheid en uitzien mocht zijn om uit die banden in een weg van recht en gerechtigheid verlost te mogen worden. Om die dag te mogen beleven en met Job te mogen zeggen: *ik weet mijn Verlosser leeft*. Amen.

Dankgebed

Heere, gij mocht dit enkel woord nog zegenen en heiligen en toepassen, tot lering en tot bekering. Wil met ons en de gemeente en met de raad der kerk nog zijn en blijven. De familie en dat gezin gedenkende en al onze noden in heerlijkheid vervullen.

Breng ons nog samen op de aanstaande rustdag als het met Uw raad kan bestaan. En dat er dan nog eens een jongen mag zijn die brood mag delen en die door Christus werd gezegend; en dat de discipelen het mogen uitdelen aan de schare die neerzitten. Gedenk ons nog en neem ons voor Uw rekening, om Jezus' wil. Amen.

Psalm 89 het 1e vers.

Ontvang nu de zegen des Heeren.

De genade van onze Heere Jezus Christus, de liefde Gods, en de gemeenschap des Heiligen Geestes, zij met u allen. Amen.

We hebben vanavond gebeden voor de familie van Van B., waar vanmorgen een van hun kleinkinderen door een ongeluk om het leven gekomen is, door een auto op de straat vlak bij huis. Een van zijn benen verbrijzeld en zijn hoofd zo zwaar geraakt. Het is zo'n diepe weg voor die mensen. We hopen dat God hen mocht sterken en ondersteunen.

4. EEN LIEFLIJKE AANSPRAAK VAN DE BRUIDEGOM

Middagdienst te Grand Rapids, nadat 's morgens het Heilig Avondmaal werd bediend

Psalm 74 vers 16 en 20.

Lezen Hooglied 2

Psalm 89 vers 5 en 6

Psalm 97: 7

Psalm 111: 2, 3

Geliefden.

Wij lezen in Hoséa 11 vers 4: *Ik trok ze met mensenzelen, met touwen der liefde*. Het is wel opmerkelijk wanneer God Zijn volk trekt en roept dat Hij het niet doet met hardheid. Hij doet het wel op een krachtige en een onweerstandelijke wijze. Maar toch, het is ook zulk een minzame wijze. Gelijk een vader zijn kinderen tot hem lokt, zo roept de Heere Zijn volk en Zijn gunstgenoten met mensenzelen en met touwen der liefde. En het wederwoord van dat volk is: *Gij zijt mij te sterk geworden en Gij hebt mij overmocht*. We moeten maar bang zijn over het algemeen, van al die grote bewegingen waar in veel gevallen, niets van overblijft. David zegt in Psalm 119: *ik heb bedaard mijn wegen nagegaan*. Wanneer God met een mens begint, komt Hij in hun hart krachtdadig te werken, onweerstandelijke, maar met zo'n liefde dat ze voor Zijn aangezicht versmelten als was voor het vuur.

Denk maar aan de bekering van Manasse die zich verhardde onder al de bemoeienissen Gods; en onder al de roepstemmen. Totdat op zekere dag, met eerbied uitgedrukt, God in de gevangenis stapt, die man aanspreekt en ... ineens ligt die man op de grond. En hij roept tot de God van zijn vaderen!

Saulus, op de weg naar Damascus... Wat een wonder, wat een groot wonder wordt aan die man verheerlijkt. In plaats dat je zou denken, God komt om die man af te snijden, om te verdelgen, om te vernietigen. Maar, God legt hem daar op de grond. *Heere, Wie zijt gij? Wat wilt Gij dat ik doen zal?* Ze worden door liefde overwonnen, door liefde worden ze vernederd. En door liefde wordt hun hart geraakt. Ze kunnen niet langer tegen God vechten. Ze kunnen niet langer meer tegen God opstaan. Ze leggen de wapens neer. Hun hart verbreekt, hun ziel wordt vernederd, ze leren smeken om genade, evenals de tollenaar: *O God, wees mij zondaar genadig*. Maar o geliefden, hier is het: *Ik trok ze met mensenzelen, met touwen der liefde*.

Zo is het ook bij de voortduur als God bij Zijn volk terugkomt. Want hier in deze wereld is het toch de meeste tijd maar een Godmissende kerk. En zelfs David, de man naar Gods hart, wat was zijn belijdenis? *Gelijk een schaap heb ik gedwaald in 't rond; dat ongedacht zijn herder heeft verloren*. En nu kan dat volk wel afzwerven van God en dat kan wel omzwerven, maar terugkeren dat kan niet. Dan moet God de Eerste zijn. En God is ook altijd de Eerste.

En zo menigmaal geliefden, zeggen ze van binnen, 'als God nog eens terug zou komen, wat zou dat groot zijn. Maar o, wat zal het kosten?' Maar de dichter zegt in Psalm 66: *verkwikkend ons ter goeder uur*. God komt bij Zijn volk terug in liefde. Dat deed Hij bij Thomas. Hij zei: *vrede zij ulieden*. Al had die arme man verward in het ongelooft zo bout en bot gesproken, maar Christus zei: *vrede zij ulieden*. En dat was genoeg. Hij had zijn hand niet meer uit te steken. O nee, geen ogenblik. Och, wat is

het een voorrecht geliefden, als God eens terugkomt. Want wij kunnen nooit terugkeren. Daar is geen gedachte van. Maar de Heere zegt tegen Zijn volk: *Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde. En daarom heb Ik u getrokken.*

En als God eens terugkomt, mensen, dan is het eerste wonder dat Gods hand in die tijd dat ze gezworven hebben en omgezworven, dat Gods hand ze nooit heeft losgelaten. Want als dat één ogenblik gebeurde, dan was het afgelopen. Maar dat doet God niet. Het tweede wonder als God komt, dat Hij nooit geen verwijten doet. En het derde wonder is, dat Hij hun hart zo liefelijk komt in te nemen met Zijn volzalige tegenwoordigheid en gemeenschap.

We wensen vanmiddag met de hulpe Gods daar iets over te zeggen uit het 10e en 11e vers van Hooglied 2, waar Gods woord aldus luidt:

Mijn Liefste antwoordt en zegt tot mij: sta op, Mijn vriendin, Mijn schone en kom. Want zie, de winter is voorbij, de plasregen is over; hij is overgegaan.

Tot dusver.

- Een liefelijke aanspraak.
- En een gezegende verwisseling, dat zijn de twee gedachten waarbij we met de hulpe Gods een ogenblik stil willen staan.

In het 9e vers van Hooglied 2 staat Christus achter de muur. Dus er lag een scheiding. In welk opzicht was er een scheiding? Dat de bruid de gevoelige gemeenschap met Christus moest missen. En wanneer die kerk nu maar altijd geloven kon dat God Zijn volk heeft liefgehad met een eeuwige liefde en dat Hij, terwijl dat wij zo liefdeloos over de wereld zwerven, dat Hij nooit in Zijn liefde vermindert. O, dan zou het leven niet zo moeilijk zijn. Maar, Gods kind moet tot aan het eind van hun dagen ervaren dat het geloof een gave Gods is. Dat het volk in hun eigen kracht geen geloof kunnen oefenen. Maar dat het alleen is door de dadelijke bediening van God de Heilige Geest, dat ze verwaardigd worden om geloof te oefenen. En om geloof te oefenen dan moet de Overste Leidsman en Voleinder des geloofs weer gedurig terugkomen. En Hij moet gedurig dat volk weer aanspreken en weer uitnodigen.

En nu in het 10e vers staat: *mijn Liefste antwoordt*. God antwoordt Zijn volk altijd. Maar God antwoordt Zijn volk niet altijd op dezelfde wijze. God antwoordt Zijn volk ook door te zwijgen. Want dat volk krijgt ook kennis in hun leven aan een zwijgend en aan een verbergend God.

Mijn liefste antwoordt, staat er. Dus mijn hoorders, inwendig dan verandert er in het hart van dat volk ten opzichte van God en ten opzichte van Christus niets. Want al is het ook dat Hij geen antwoord geeft; maar toch de bruid zegt: *mijn Liefste*. Want Christus heeft in de harten van Zijn volk de hoogste plaats ingenomen. En die hoogste plaats behoudt Hij. Die raakt Christus nooit kwijt, geliefden. We hebben u wel eens gezegd in andere preken, als God een mens bekeerd en God Zijn genade verheerlijkt, dan wordt het anders en het *blijft* anders. Dan zal er toch een scheiding blijven tussen dat volk en tussen de huichelaar en de hypocrieten. Zo ge dat zelfs in de grootste donkerheid waar kunt nemen.

Job mag op de mesthoop zitten en Job mag zichzelf rechtvaardigen meer dan God en hij mag uitdrukkingen doen, dat je zegt: *O man, hoe durf je dat allemaal zeggen?* Maar op de bodem van zijn hart is de liefde Gods gebleven. De liefde Gods is nooit weggegaan. Dat gaat bij dat volk nooit weg. Want veel wateren kunnen die liefde zelfs

niet uitblussen. En als het er op aankomt, om kwaad en verkeerd van God denken, dat is dan een onmogelijkheid. Dat kan niet en dat bestaat niet, geliefden. Want God houdt Zijn eigen werk in stand. Het kan wel diep doorgaan. En het gaat er gedurig diep door bij dat volk. Maar er zijn momenten dat ze toch zeggen met Job: *al dode mij de Heere, zo zal ik nochtans op Hem hopen*. God neemt geen afscheid van Zijn volk. Dat volk kan van God ook geen afstand doen. Die band die God in de eeuwigheid aan hen gelegd heeft, die band zal nooit verbroken worden. Die band blijft liggen.

Mijn liefste, dat zegt die bruid zelfs in het donker. Ze kunnen geen kwaad van God denken. Dat is een onmogelijke zaak. Al geeft Hij ook geen antwoord. Want geliefden, wij hebben al gezegd, geen antwoord is toch een antwoord. Je ziet het bij de Kanaänese vrouw. Die krijgt in het begin geheel geen antwoord. Gaat ze terug? Nee, ze blijft Christus achternalopen en ze blijft schreeuwen: *Heere, help mij*. Want al is het dan aan de ene kant dat de Heere die vrouw als het ware weggeduwd had, met de andere hand komt Hij die vrouw zo lief te trekken en aan Hem te verbinden. Och, al had Hij gezegd: *vrouw, nu moet je ophouden, want Ik geef je heel geen antwoord*. Dan had zij toch bij Zijn voeten blijven liggen. Dat is het dierbare werk van God, geliefden. Och, het is waar: *Daar heeft de vijand boog en schild en vurige pijlen op verspild*. Dat is de waarheid. Maar winnen? Zou de duivel het ooit winnen? Nooit! Dat is een onmogelijke zaak, geliefden. *Want eeuwig bloeit de gloriekroon op 't hoofd van Davids grote Zoon*.

Mijn Liefste antwoordt, staat er. Och ja, mijn hoorders God weet de tijd dat het nodig is. Hij bedroefd Zijn volk nooit van harte. En Hij laat ze ook niet verzocht worden boven vermogen. Maar met de verzoeking komt Hij ook de uitkomst te geven. Och, er zijn ogenblikken dat het volk zegt: zou God nog wel ooit terugkomen? Zou Hij Zichzelf nog wel eens ooit aan mij kwijt schenken? Zou Hij nog wel eens ooit wat zeggen?

Maar, Hij staat achter de muur, geliefden. Hij staat het maar af te kijken. Totdat Hij zegt: *Mijn kind, Mijn kind, het is nu genoeg*. Het is genoeg. En dan blijft Hij niet langer meer achter. Dan komt Hij tot Zijn volk. En dan zegt hij tot het volk: *ziet, hier ben Ik. Zie hier ben Ik*.

Mijn liefste antwoordt en zegt tot mij: sta op! Een bewijs geliefden, als Christus zegt *sta op*, dat Hij zoiets zegt tegen een volk wat op de grond ligt. Net als de geest van Elia toen hij zich onder de jeneverboom legde en zei: *Heere, neem mijn ziel maar weg; want het is mij beter te sterven dan te leven*. O, wat liggen ze vaak op de grond. *Gij aanschouwt de moeite en het verdriet, opdat men het in Uw hand geve*. O, als er geen God was geliefden, dan konden we beter vandaag sterven. Als er geen God was. Maar er is nog een God! *Er is een God Die leeft en aan Mijn ziel het leven geeft*. Er is een God. En vanuit de hemel door de verlost kerk wordt het ons toegeroepen:

*Godvruchte schaar, houd moed
Hij is getrouw de Bron van alle goed.
Zo daalt Zijn kracht op u in zwakheid neer,
Wacht dan, ja wacht, verlaat u op den Heer.*

Mijn liefste antwoordt en zegt tot mij: sta op. Sta op! Zoals eenmaal die engel zei tot Elia: *sta op en eet, want de weg zou voor u teveel zijn*. Och, we kunnen zo diep neerleggen in de ellende en in de strijd en in de moeite en in de zonde en in de ellende,

dat we hoe langer hoe dieper wegzinken. En dat we zeggen: *O God, ik denk dat het aan een einde komt met mij.* Maar nee, Hij zegt: *sta op.*

En, dat is wonderlijk mensen, dan zegt Hij: *sta op, Mijn vriendin, Mijn schone, en kom.* Kunt ge dat niet begrijpen mensen? *Mijn vriendin, Mijn schone!* En och, dan zijn er tijden geweest dat het volk zoveel vijandschap heeft getoond en gezegd: *de weg des Heeren is niet recht.* O, dat een dodelijke verzet! David zegt: *ik zweeg van het goede, maar mijn smart werd verzwaaard.*

Mijn vriendin. O, dat volk, die nieuwe natuur zondigt niet en zal nooit zondigen. *Wat uit God geboren is, zondigt niet,* staat er. Maar die oude natuur die ze meedragen en meeslepen. Och volk van God in mijn midden, wat zou het een sterkte zijn in je leven als je een scheiding mag zien tussen de nieuwe en de oude natuur. Wanneer je daar licht over mag krijgen in je leven. Want wat is de oorzaak en de reden dat het volk zo vaak moedeloos en in de war is? En zo vaak in strijd verkeert? Omdat ze geen onderscheid zien tussen de oude en tussen de nieuwe natuur. Ze zien daar het verschil niet tussen en dat brengt het volk zo menigmaal in de war.

Nu zegt de Heere Jezus: *Mijn vriendin.* Als Hij dat eenmaal gezegd heeft, dan is dat voor eeuwig, geliefden. Dat is voor eeuwig. Laat God Zijn volk los? Zal Hij Zijn liefde ooit wegnemen? Nee, o nee. *Al had gij met veel boeleerders geboeleerd, keer nochtans weder.* God blijft de sterkte van Zijn volk.

Mijn vriendin. 'Al heb je nog zoveel gezworven, al heb je het nog zo verbeurd, al heb je het nog zo verzondigd, al heb je jezelf zo ver van Mij afgewend, je blijft Mijn vriendin.' Als dat in God vastligt, in Zijn raad vastligt, in Zijn verbond vastligt, dan ligt het in Zijn welbehagen vast.

Ja, dat kunnen ze nog wel eens een ogenblikje geloven, dat Hij zegt: *Mijn schone.* 'Och zeggen ze, ik ben zo zwart als de tenten van Kedar, zo zwart door de zon van ellende; *want de zon heeft mij beschenen.* Ik heb mezelf leren kennen als zo een ellendeling voor God.' Dan gevoelen ze wat Paulus zegt: *ik ellendig mens. Wie zal mij verlossen uit het lichaam der zonde en des doods?*

'Och, Heere Jezus, hoe kunt U zeggen Mijn schone? Hoe kun Je dat zeggen tegen zo'n ellendig, schuldig, vuil en nietig, zondig schepsel. Hoe kun Je dat zeggen?

Weet je waarom mensen? Weet je wat het geheim is? Omdat de Heere Jezus schoon is in het aangezicht van Zijn Vader. En in die schoonheid van Christus ligt de kerk in verklaard.

*Gelijk een duif door 't zilverwit,
En 't goud dat op haar veed'ren zit,
Bij 't licht der zonnestrallen.
Ver boven andere voog'len pronkt,
Zult gij door 't Goddelijk oog belonkt
Weer met uw schoonheid pralen.*

Och volk, trek uw sierlijke klederen aan, gij die Jeruzalem doet gedenken. Gods volk is schoon, niet in zichzelf. Dan zijn ze verwerpelijk, dan zijn ze verdoemelijk. En zulke verdoemelijke schepselen zullen ze blijven tot hun laatste ademsnik. Maar ze zijn schoon in hun gezegend Hoofd. Ze zijn schoon in de Heere Jezus. Dus mijn hoorders, zolang als Hij is schoon is, zolang is de kerk schoon. Dus er is geen krimp voor dat volk, nietwaar? O nee. *Dat zal Mij zijn als de wateren Noachs; dat de wateren Noachs nooit meer over de aarde zullen gaan, alzo heb Ik gezworen dat Ik nooit meer op u toornen en nooit meer op u schelden zal.* En uit kracht van de

schoonheid van Christus ziet God geen zonde meer in Zijn Jakob en geen overtreding in Zijn volk Israël. Is dat niet een wonder?

En dan zegt Hij: *Mijn vriendin, Mijn schone en kom.* Kom! Ja mensen, kun je dat tegen de muur zeggen? Kan ik tegen die boom zeggen: kom? Kun je dat tegen Mefibóseth zeggen, een man die lam is? Ik denk van niet.

Mijn geliefden, je moet hier eens onderscheid maken tussen het eerste komen en het tweede komen. Want Christus spreekt hier niet tot een mens die in de zonde en in de wereld leeft. Ik zal het nog platter zeggen. Christus spreekt hier niet tegen een werelds en onbekeerd schepsel. Maar Christus spreekt hier tegen Zijn kerk. Tegen de kerk die de Goddelijke natuur deelachtig is. Tegen de kerk die een geestelijk leven deelachtig is. Tegen de kerk waarvan geschreven staat in Jesaja 45: *In den Heere HEERE zijn gerechtigheden en sterkte; tot Hem zal men komen.* Het gaat over de levende kerk van God. Kan dan die levende kerk van God iets doen in eigen kracht? Nee, dat is onmogelijk. *Maar die de Heere verwachten zullen de kracht vernieuwen. Ze zullen opvaren met vleugelen gelijk de arenden. Ze zullen lopen en niet moede worden. Wandelen en niet mat worden.* Het volk mag wandelen op de weg van de inzettingen Gods. Want als Gij mijn hart verwijdt zult hebben, zegt David, dan zal ik het pad van Uw geboden lopen.

Gods volk heeft een toevlucht. Gods volk weet waar ze heen kunnen gaan. Gods volk heeft een plaats om daar te komen. En nu is dat komen een werk van het zaligmakend geloof. Het is een werkzaamheid van het geloof wat in hun hart door Gods Geest gebracht is.

En kom. Christus verwaardigd Zijn volk om te komen. Wat Hij gebiedt dat schenkt Hij. Hellenbroek zegt: *de eis van het Verbond is tevens de verlossing van het verbond.* Het is hier hetzelfde als wat je leest in Jeremia 31. *Met gewezen en met smekingen zullen ze komen. En ik zal Israel zijn tot een Vader en Efraïm is Mijn eerstgeborene.*

En kom. Dus de Heere Jezus verwaardigd Zijn volk om te komen. Maar dat is ook gemakkelijk voor dat volk. Want als Hij zegt: *kom;* wie doet dan de eerste stap om bij het volk te komen? Dat doet de Heere Jezus zelf, mijn geliefden. Hij komt naar het volk wat op de grond ligt. Hij komt dat volk Zelf op te zoeken. Hij komt naar dat volk omdat Hij hun noden kent en omdat Hij de begeerten weet. Ze worden verwaardigd om door Hem getrokken te worden.

En dan, zonder enig verwijt maar uit de volle liefde van Zijn hart zegt Hij: *komt.* En waarom dan? O, opdat dat volk bij vernieuwing in Zijn gemeenschap zou leven. Opdat ze bij vernieuwing Zijn vriendelijk aangezicht zullen aanschouwen. Opdat het volk bij vernieuwing ervaren zou, uit kracht van die eenzijdige liefde en dat eenzijdige welbehagen, wat de dichter gezongen heeft in Psalm 97 het laatste vers.

*Gods vriendelijk aangezicht,
Geeft vrolijkheid en licht,
Voor al d' oprechte harten,
Ten troost verspreid in smarten.
Juicht vromen om uw lot,
Verblijdt u steeds in God,
Roemt, roemt Zijn heiligheid,
Zo wordt Zijn lof verbreid,
Voor al dit heilgenot.*

In de 2e plaats een gezegende verwisseling

Een *liefelijke uitnodiging* in de 1ste plaats, maar nu in de 2^e plaats *een gezegende verwisseling*. Want zie, de winter is voorbij, de plasregen is over; hij is overgegaan. Gods kerk geliefden, en Gods kind heeft wintertijden. En de wintertijden zijn tijden dat de plasregens vallen. En in de 1^e plaats, de winter is door God verordineerd. En in de 2^e plaats, zulke wintertijden met die plasregens zijn ook het gevolg van ons eigen leven; waarom God dit over Zijn kerk komt te brengen.

Ten 1^e plaats, de winter is door God verordineerd. We hebben bij het begin van deze middag gezongen: *elk jaarseizoen hebt Gij tot stand gebracht*. Er is hier in dit natuurlijk leven een verwisseling van zomer en winter, herfst en lente. Het een volgt in het leven op het ander. En als het nu geen winter was, nooit geen winter meer, zouden we dan de lente en zouden we dan de zomer waarderen? Nee, dan niet. Wanneer de lente in het land komt, wanneer de bloemen weer gezien worden, wanneer de vogels gaan zingen, dan wordt het gelaat des aardrijks veranderd.

In de 1ste plaats.

En toch is het gelukkig mensen, dat er een winter is. Dat is gelukkig. Wat een wijsheid dat God dit allemaal zo besteld heeft. Voor het natuurlijk leven is een winter niet zo aangenaam, koud, alles even dor, alles even donker, alles even onvruchtbaar, alles even stijf, alles even onbuigzaam; veel regens veelal, veel sneeuwstormen; en de wegen schier niet begaanbaar; en de vele zieke mensen en veel sterfgevallen.

Maar toch, wat een gunst van God dat er een winter mag wezen, mensen. Dat is een gunst van God. Want in de winter wordt er zoveel doodgevroren, zoveel onkruid en zoveel ongedierte vernietigd. Maar dat niet alleen, in die winter gaat God de aarde bereiden en vruchtbaar maken opdat straks de landman het zaad in de akker zou werpen en dat straks de vruchten weer uitspruiten.

Vraag het maar eens aan de boeren. Ze zijn blij dat het winter wordt. De boeren zijn in de war als er geen regen in de winter komt. De boeren zijn zelfs blij met een laag sneeuw wat op het veld ligt. Ze zullen je het wel vertellen, dat zelfs de sneeuw die gegeven wordt om het aardrijk te bedekken, zulk een vruchtbaarheid met zich meebrengt. Dat er zoveel vruchtbaarheid in de grond komt. En al regent het dan niet zoveel in de zomer, dan zeggen ze: wij hebben zo'n kostelijke winter gehad. We hadden zoveel regen en sneeuw en het is er zó diep ingezakt, dat er nog geen nood is dat de vruchten zullen bederven en verteren. De wintertijd is zo door God besteld, mensen.

Zo is het ook in de staat en in het leven van het volk van God. Daarom nogmaals, *elk jaarseizoen hebt Gij tot stand gebracht*. Gods volk gaat God bewonderen. Gods kind gaat God aanbidden! Als het zomer mag worden, heeft er dan ooit één van dat volk nog langer Gods wegen bedild? Hebben ze dan wel eens ooit gezegd, dat God het verkeerd gedaan heeft? O nee. Er staat een Psalm 138 in de oude rijm van Datheen:

*Gij hebt Uwen Naam gemaakt groot;
Als Gij in nood,
U toont waarachtig.*

O geliefden, de druk, de moeite, de ontdekkingen, de ontblotingen, de ontgrondingen van God de Heilige Geest, zijn zo noodzakelijk. Wat is dat toch een zegen, als God

Zijn volk zegent met druk, met kruis en met armoe. Wat is dat een zegen, geliefden, dat God Zijn volk nog tegenkomt. Wat is het een zegen dat de Heere met Zijn volk de diepte ingaat. Wat een zegen dat wij onze zin niet krijgen. Wat een weldaad dat God gegeven heeft wat Hij wil, opdat wij Hem nodig hebben.

Maar nu met al die donkerheid, die in ons leven komt, met al die strijd, met al die beroeringen, met al die wederwaardigheden, moeten we met Job zeggen: *ga ik voorwaarts, ik zie Hem niet; en achterwaarts, ik bemerk Hem niet.* Als er soms tijden zijn geliefden, dat er geen gebed meer door kan. Dat ze moeten zeggen: *O God, U hebt Uzelf bedekt met een wolk.* Dat de Heere soms is als een leeuw, als een loerende beer in verborgen plaatsen. Is dat dan zo aangenaam voor Gods volk? Is dat zo aangenaam als God ze ontdekt aan de diepte van hun val en aan de diepte van hun hart, aan de diepte van de vijandschap en aan de diepte van de duivel? En aan de diepte van hun eigen arglistig hart, wat dodelijk is; wie zou het kennen? Is dat zo aangenaam?

Nee, het is niet aangenaam maar het is zo profijtelijk. O, dat is toch zo profijtelijk. Want die kroon moet omgekeerd, omgekeerd en nog eens omgekeerd worden. En hoe meer dat Ezechiël de heerlijkheid van Christus aanschouwen mocht, hoe meer dat hij verwaardigd werd, wat de Heere zei: *Graaf maar dieper en gij zult meer gruwelen vinden.* O, wat een zegen voor Gods volk, dat God Zelf Zijn aangezicht verbergt. Want waarom verbergt God Zijn aangezicht?

Om ze maar uit te drijven naar Zijn vriendelijk aangezicht, dat vrolijkheid geeft en licht. Opdat ze maar aan Gods troon gebonden worden.

*Mijn ziel doorzocht de reden,
Waarom God al die tegenheden,
Mij in zulk een mate zond.*

In de 2^e plaats.

En als ze dan verwaardigd mogen worden, dat ze met alles onder God mogen raken, dat ze met alles onder God mogen vallen, dan zeggen ze met David: *ik heb gezondigd, maar wat hebben die arme schapen gedaan?* Dat is, als een mens eens op de rechte plaats mag komen. Want waarom zijn allen die ontdekkingen en al die diepten die God met dat volk houdt nodig? O, het is opdat de weg geopend zou worden dat God in Christus Zich in Zijn Vaderlijke en eeuwige liefde des te meer aan Zijn volk zal openbaren. Daar moet je maar eens aan denken mensen, als God in je leven terugkomt.

Mijn Liefste antwoordt; Mijn Liefste antwoordt en zeg tot mij: Mijn vriendin, Mijn schone, sta op en kom; want zie de winter is voorbijgegaan, de plasregens zijn over. Ze zijn overgegaan. Als God bij Zijn volk terugkomt, dan willen ze van al de wegen die God met hen gehouden heeft, niets afhebben. Maar dan zeggen ze: *Heere, wat ben Je toch wijs in Je wegen en wijs in Je handelingen.* Want ik zal het maar eens zo zeggen mensen, als nu alles even gemakkelijk gaat in je leven, als er totaal niets in de weg komt, en je kunt elke dag, - zal ik maar zeggen - je kunt elke dag in de zon jezelf zitten te koesteren, zou dan de Heere nog betekenis voor je hebben? Maar als het nu net gaat als die mensen op de Adriatische zee in Handelingen 27, als je in 14 dagen geen zon en geen gesternte meer ziet, niet anders dan de afgrond die roept tot de afgrond, bij het gedruis van Gods wateren; en als je niets anders meer ziet dan om te verzinken, - als God dan eens terugkomt! Zou je dan de zon niet willen kussen als die weer aan de hemel komt? Dan zul je de zon waarderen.

Och, als God komt, mensen, als Christus komt, dan vallen ze allemaal aan Zijn voeten. Net als Maria Magdalena en die andere vrouwtjes. En dan gaan ze Hem allemaal aanbidden. En dan zeggen ze: *oh, nu is Hij toch teruggekomen.* 'Gij deed, zegt de kerk, mij veel benauwdheid smaken. Maar Gij hebt mij gevoerd in een overvloeiende verversing.' Gods volk gaat de wegen Gods niet meer bedillen. Dat volk wil van de wegen Gods niets meer afhebben. Dan krijgen ze te zien de profijtelijkheid. Welke Vader is er die zijn zoon niet kastijdt? *Indien gij zonder kastijding zijt, dan zijt gij bastaarden en geen zonen.*

En Christus moet een onderwerp hebben, een voorwerp om Zichzelf aan te openbaren. Dat Hij Zijn liefde eraan kwijt kan.

Er was eens een moeder, die zat met haar handen onder haar hoofd. En een zoon zei tegen die vrouw: waarom toch, moeder?

Maar die vrouw wilde het niet zeggen. Maar die jongen bleef aanhouden dat zijn moeder toch zeggen zou wat er was.

Ze zei: 'och mijn kind, er is een tijd geweest dat ik mijn liefde aan je kwijt kon. Maar nu kan ik het niet meer. Nu kan ik het niet meer. En weet je wanneer ik mijn liefde aan je kwijt kon? Toen je volop onder de zweren zat vroeger en geen mens meer naar je keek. Ze zei: toen heb ik je gekust. En nu?'

En nu moet je dat maar eens geestelijk overbrengen, mensen. Als nu een mens eens alleen op de wereld komt te staan, als een mens geen grond meer kan vinden in alles wat hij beleefd heeft, als God overal de grond uit weggenomen heeft en als hij eens geworden is een arm en ellendig volk voor het aangezicht des Heeren, dat hij moet zeggen: 'O God, ik sta voor U zo ellendig, zo leeg; geen gebedje meer; geen zicht meer; geen liefde meer; geen geloof meer; geen hoop meer.' - Maar dan komt Christus.

En als Christus komt, Die komt alleen maar om mee te delen. Mozes vraagt: wat heb je? En Christus zegt: wat kan Ik je geven?

Daar heb je het verschil. Mozes eist altijd weer. Maar Christus eist niets. Christus zegt: 'Ik raad dat u dat ge van Mij koopt, goud, beproefd komende uit het vuur. En witte klederen om de schande uwer naaktheid te bedekken.'

Och mensen, toen de verloren zoon thuiskwam, had de vader alles voor dat kind al thuis. En bij wijze van spreken, alles had al maanden liggen wachten op dat kind. Ja, maanden al, want de vader had het allemaal al gereed, hé. Wat is die vader toch blij geweest dat hij die schoenen, dat hij de jas, en dat hij die ring aan dat kind kon geven. Wat is hij toch blij geweest. Hij was zo blij dat hij het weer kwijt kon. Want die vader wilde dat voor zichzelf niet hebben, maar hij had het allemaal bestemd voor dat kind.

En zo is het nu met Gods volk ook, geliefden. Och, als je nu eens alleen op de wereld komt te staan, mensen, dan is God nog nooit zo kort bij je geweest als dan. Als je alleen op de wereld staat. En als je jezelf moet veroordelen, dan zal God je niet veroordelen. En als je van je eigen niks meer denkt, dan denkt God alles van je. Dan zegt Hij: *Mijn vriendin, Mijn schone.* 'En aan hen, schoon diep in schuld, met berouw gedenken zult.'

De winter is voorbij, de plasregen is over; hij is overgegaan. Dat volgt op die winter van de ontdekking, die plasregens van verwijdering en het oordeel Gods! O, toen waren die straten zo vervuld met de regen dat je niet meer lopen kon. Dat je nergens meer heen kon. Dat je niet anders dacht dan er onder te verzinken en de verdrinken.

Maar de winter is nu voorbij, de plasregen is overgegaan. Wat een wonderlijke verwisseling. Wat een gezegende verwisseling! En wat is nu de oorzaak daarvan, mensen?

*De schuld Uws volks hebt G' uit Uw boek gedaan.
Ook ziet Gij geen van hunne zonden aan.*

Dat gebeurt als de winter voorbij is. En in het licht van des Konings aangezicht is vrede en blijdschap, door de Heilige Geest. O, als je vandaag zo'n dag eens kreeg mensen, wat een aangenaamheid zou dat zijn! Elk grassprietje verkondigt de lof van God. En wij trappen er maar op. Maar als zijn ogen ervoor geopend mogen worden, o, dan zegt hij: *hoe groot zijn, Heere, Uw werken!* Aanschouw de bomen maar eens en ga de bloemen maar eens bekijken. Alles predikt de Majesteit, de heerlijkheid Gods. En wat nog meer? Alles spreekt de onveranderlijke trouw van Goddelijke liefde.

In het natuurlijk leven zou je zeggen: 'O God, U wordt niet anders als getergd en nogmaals getergd.' En God gaat toch maar door.

En als God Zijn intrek neemt, dan is de plasregen overgegaan omdat God in Christus met Zijn uitverkoren volk tevreden is. God is met Zijn volk nu tevreden. Christus heeft de pers alleen getreden en niemand van de volkeren was met Hem.

En nu, de openbaring van Christus en de toepassing van Christus en de bevestiging van Christus en van Zijn volbrachte werk in de harten van Zijn volk, dat is de gezegende verwisseling in het leven van Zijn gunstgenoten. En dan krijgen ze voor zichzelf een houvast in het werk van Christus.

In deze morgen is het sacrament nog bediend geworden. Je leest in de waarheid dat die oude Barzillai in de woestijn een tafel voor David en zijn mannen heeft toegericht, toen hij en dat volk zo moede waren. En nu komt God in de woestijn een tafel toe te richten voor het aangezicht van al de vijanden en van al de tegenstanders. Want zoals wij vanmorgen zeiden, het is alles op de dood en de ondergang van dat volk aangelegd. En dat gaat 24 uur op een dag door.

Zou het dan geen wonder wezen als God het juk van hun kinnebakken nog eens oplicht? Zou het geen wonder wezen als God zegt: *Mijn vriendin, Mijn schone, kom! De winter is voorbijgegaan.* En dat je de warmte van de liefde Gods in je hart weer mag gevoelen. En dat je ziel vernederd wordt onder God. Dat het eens anders mag worden. Niet meer zo hard, niet meer zo koud en niet meer zo onbuigzaam, maar dat de tranen van blijdschap en liefde uit je ziel vloeien.

*Wat zal ik met Gods gunsten overlaân
Dien trouwen Heer voor Zijn genade vergelden?*

Er komt een tijd in ons leven mensen, dat wij met de minste gunstbewijzen van de hemel blij zijn. Ja, met de kleinste bewijzen. Met één kruimeltje. Omdat de smaak van die Goddelijke weldaden in je mond en in je gehemelte komen. En dat je zegt: 'O God, ik kan er niet van buiten; ik heb van binnen toch weer een bewijs gekregen dat ik niet van Je vergeten ben.' En dat is toch meer waard, dan duizenden werelden bij elkaar. En laat er dan gebeuren wat het wil. *'Doch gij mijn ziel het ga zo 't wil.* Misschien hebt U nog wel meer verdrukking voor me klaar liggen. Misschien moet ik er nog wel dieper door. Misschien gaat U nog wel dieper met mij door de afgrond heen. Maar toch,

*En gij mijn ziel, het ga zo 't wil;
Stel u gerust, zwijg Gode stil.
Ik wacht op Hem. Zijn hulp zal blijken.*

En als het lente wordt en zomer wordt, dan zijn de nachten weer zo kort en de dagen zijn weer zo lang en dan schijnt de zon zo helder. En als dan de zon zo schijnt, dan kan dat volk soms de Overkant wel eens zien. Dan mogen ze wel eens aan de andere

kant kijken. En als ze daar eens kijken dan zeggen ze: *'Gij zult mijn kruis eindigen hier, want goedertieren zijt Gij gestadig.* Och, lieve God, nu is mijn gezicht geheel bemodderd, vanwege mijn tranen, vanwege mijn gemis, vanwege mijn schuld, vanwege mijn smet. Maar straks, straks:

*'k Zal met blij gejuich Hem loven
Die uit Zijn paleis van boven,
Israëls leed en ongeval;
Eens in gunst aanschouwen zal.
En gevang'nen in hun zuchten
Horen als zij tot Hem vluchten.
Om hen uit de wrede kaken,
Van den dood eens los te maken.*

Straks, worden ze erboven gezet. Dan zal het geen winter meer zijn maar dan zal het eeuwig lente zijn. Dan zal Timotheüs niet meer klagen over zijn zieke maag. Dan zal die jongen van de Sunamietische niet meer roepen: *och mijn hoofd, mijn hoofd.* Dan heeft de schoonmoeder van Petrus geen koorts meer. Dan zal Gods volk voor eeuwig verlost zijn. En dan zullen ze ingaan in de vreugde des Heeren. Och, dan zullen ze de wereld *vaarwel* zeggen. En dan zal de zonde hen niet meer tergen en de duivel hen niet meer plagen. En hun eigen hart hen niet meer verleiden. Maar dan zullen ze verlost zijn in de eeuwige rust. *Want de verlost des Heeren zullen tot Sion komen met gejuich en eeuwige blijdschap zal op hun hoofd wezen. Treuring en zuchting zullen voor eeuwig wegvlieden.*

Och arm volk van God, zou je vanmiddag de kerk eens niet verlaten met een beetje moed in je hart? Zou je straks eens niet naar je huis gaan en zeggen: 'O God U hebt toch nog aan mij gedacht vandaag. U hebt op mij neer willen zien. O God, U bent van Uzelf bewogen van eeuwigheid. En ik mag nog de vrucht genieten.'

En nu is het een wonder als God terugkomt, maar er is nog een groter wonder. En dat is: *hoe* dat God terugkomt. Hoe? Is daar nog verschil in, dat Hij terugkomt en *hoe* Hij terugkomt? Ja mensen, er is een verschil in als tussen dag en nacht. En tussen leven en dood. Weet je *hoe* dat Hij terugkomt?

In liefde, Hij komt in liefde. Hij komt terug om je te kussen met de kussen van Zijn liefde. En er blijft geen verwijt over. En Hij komt terug en Hij zegt: 'Och mijn kind, nu heb je aan Mij getwijfeld of Ik wel Dezelfde was. Zie, je hebt zoveel getwijfeld, je hebt zoveel geluisterd naar de duivel. Je hebt zoveel geluisterd naar dat ellendig ongelooft. Maar mijn kind, *Ik ben Dezelfde, vanouds je toeverlaat en Koning. Die uitkomst gaf en uit Mijn hemelwoning, voor ieders oog uw haters ging tekeer.'* Och,

*Hoop op den Heer gij vromen.
Is Israël in nood,
Er zal verlossing komen.*

En wat je van Paulus leest in Handelingen 28, toen hij bij de Drie Tabernen, - de drie herbergen - kwam, toen hij de broeders van Rome zag, greep hij moed en hij dankte God. Och, dat ook deze dag, volk van God, nog eens een mijlpaal zijn mocht op uw levensweg. Een mijlpaal, dat je mocht zeggen: 'ik ben toch van God nog niet vergeten. En God heeft mij niet weg laten zakken in een eeuwig verdriet. Maar ik heb nog moed gekregen en ik heb nog hoop gekregen.'

O ja volk, dat is nu de wonderlijke leiding die God met Zijn volk houdt hier op de wereld. Het is wel een komende en heengaande Jezus hier, maar Hij blijft terugkomen.

Hij blijft terugkomen in Zijn liefde. Om je ziel te omhelzen en om je ziel in de vrijheid te stellen en om je hart te doen verheugen in God, zoals je dat straks eeuwig zult doen voor de troon van God en van het Lam.

Mijn arme onbekeerde medereizigers. We hebben er maar van kunnen stamelen van het geluk van Gods volk. Och, vraag eens aan de Heere of Hij het je ook wil schenken. Is dat nu teveel voor je om dát ook eens te vragen? Zou je dat niet willen doen? Wil je dat beloven mensen, om dat eens te doen. En zoals die vrouw in Mattheüs 15; ze zei: *Heere help*. Och, Hij kan het, Hij wil het, Hij is de Machtige. En er is voor Hem niets te wonderlijk. De wereld stelt teleur. Arme, arme, arme wereld; zonder God en buiten Christus. Daar is geen vervulling en geen rust en vrede. Maar alleen in de gemeenschap Gods daar is alles te vinden wat liefelijk is en wel luidt.

God zegende en heilige de bediening opdat we nog getroost en bemoedigd door dit tranendal onze weg mogen vervolgen. Teerkost gekregen op de weg door dit Mesech, door de diepte en door strijd. Straks is het eeuwig sabbat, volk. En dan gaat de kerk in en de kerk gaat nooit meer uit. *Dan zullen wij altijd, altijd bij de Heere zijn. Amen.*

Onze slotzang is de 2e en 3e vers van Psalm ?

5. VERHEUGEN IN DE HEILIGE ISRAËLS

Zingen Psalm 103: 8

Lezen Psalm 27.

Psalm 27: 4, 5

Psalm 14:7

Psalm 40: 8

Geliefden.

Gods weg met Zijn volk is zoals wij dat lezen in Psalm 77, *door de zee en Zijn pad in diepe wateren; en Zijn voetstappen worden niet gekend*. Dat is menigmaal uitwendig, als dat volk geplaatst wordt in zoveel wegen die ze niet gekend en paden die ze niet bewandeld hebben. Maar inzonderheid is dat *inwendig* voor Gods kinderen. Er is geliefden, niet een van dat volk die Gods weg van tevoren kan bekijken. Daar van moeten ze allen zeggen met die man in Spreuken 30: *wij hebben geen mensenverstand en wij hebben de wetenschap der heiligen niet gekend*. Het gaat door zulke raadselachtige en door zulke duistere wegen, dat ons verstand het gaat begeven. En dat we op een punt komen in ons leven dat we moeten zeggen: ik weet het ook niet meer. Daarom zegt de Heere bij de profeet Jesaja: *dat Hij de blinden zal leiden door de weg die ze niet geweten en door paden die zich niet bewandeld hebben*. En dat hij dan het kromme tot recht zal stellen en het duistere tot licht. En dan volgt daar: *Ik de Heere doe al deze dingen*.

Wij wensen vanmiddag dat ook te vernemen uit onze tekst. Het is uit Jesaja 29 en daarvan het 19e vers, het laatste gedeelte.

En de behoeftigen onder de mensen zullen zich in de Heilige Israëls verheugen.

Tot dusver.

1. De onderwerpen van die belofte
2. en de inhoud van die belofte,
zijn de twee gedachten waarbij wij uw aandacht met de hulp Gods wensen te bepalen.

Ten 1e. ***De onderwerpen van de belofte.***

Dat zijn de behoeftigen onder de mensenkinderen. Dus hier hebt ge vooreerst vanmiddag de scheidslijn die niet door mensen maar die door Gods Zelf getrokken is, van eeuwigheid. Krachtens de val van Adam is er geen onderscheid tussen mensen en mensen. Paulus zegt in Romeinen 3: *en hebben allen gezondigd en derven de heerlijkheid Gods*. Er is wat de val van Adam betreft geheel geen onderscheid. We zijn allemaal even goddeloos. We zijn allemaal even ellendig. En we zijn allemaal even rampzalig. Er is heus geen reden dat de een zich plaatsen zal boven de ander. Maar nu heeft God van eeuwigheid onderscheid gemaakt, en dat uit kracht van Zijn soevereine liefde en genade. En nu die scheidslijn die God getrokken heeft, ligt niet tussen de wereld en de kerk, maar die scheidslijn gaat dwars door de kerk. De waarheid spreekt van Izak en van Ismaël; van een Jakob en van een Ezau; van een Hanna en van een Peninna, die leefden in hetzelfde huis; van rechtvaardigen en onrechtvaardigen; van schapen en van bokken. En dan is er nog een ander onderscheid dat genoemd wordt in de Waarheid en dat is, tussen de tollenaars en tussen de

Farizeeën. Dat onderscheid is er niet omdat er iets in die mensen was of komen zou. Er is door een van onze ontslapen leraars wel eens uitgedrukt: *het was niets en het is niets en het wordt nooit iets*. En zo is het inderdaad. Want Paulus zegt in Romeinen 9: *zo ontfermt Hij zich dan dien Hij wil en Hij verhardt die Hij wil*. Het is precies als in de natuur mensen, als het regent valt het op het ene stuk land en het andere stuk blijft droog. God is die grote Pottenbakker, die het ene vat maakt ter ere en het andere ter onere. En wie zal Zijn hand afslaan en zeggen: *wat doet Gij?*

Nu spreekt onze tekst vanmiddag over *behoeftigen onder de mensen*. Het grootste gedeelte van de mensen heeft zo'n behoefte niet. Die liggen dood in de zonde en in de misdaden. En die leven alleen voor de wereld en voor de zonde en voor zichzelf. Die missen ook in hun leven ook altijd bekommering. Die gaan bij wijze van spreken als een dood mens over de wereld. Er zijn mensen, eerlijk goddeloos. Als je tegen die mensen zou zeggen: *raakt de Waarheid je weleens?* Dan zouden ze zeggen: *nee, nooit*. Die zitten er onder als een stok en een blok. Die komen in de kerk en die gaan er ook weer zo uit. Sommige mensen hebben bij wijze van spreken, een kerkbank versleten en zoveel schoenen versleten om naar de kerk te gaan, maar nooit geen profijt, nooit geen nut ervan gehad. En dat gaat zo naar de eeuwigheid.

Toch geliefden, ligt de verantwoordelijkheid voor elk mens. En wij kunnen en mogen die verantwoordelijkheid nooit en nooit wegnemen. Want Paulus zegt: *Wij moeten allemaal geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus, opdat een iegelijk wegdrage hetgeen in het lichaam geschied, hetzij goed, hetzij kwaad*. En straks in de dag der eeuwigheid, dan zal het openbaar worden wat die verantwoordelijkheid inhoudt. Wanneer het Tyrus en Sidon, Sodom en Gomorra verdraaglijker zal zijn in de dag des oordeels, dan al degenen die onder de Waarheid geleefd en die onder de Waarheid verloren gaan.

Maar toch aan de andere kant geliefden, dan ziet ge de soevereiniteit Gods. Want wanneer we nu behoren mogen bij die behoefden onder de mensen, dan is dat geen vrucht van ons eigen akker. We zingen daarvan in Psalm 44: *hun zwaard deed hun dit land niet erven*. En dat is ten opzichte van de zaligheid ook zo. Het is alleen het welbehagen dat God verheerlijkt in het hart van Zijn volk. En waarvan Hij dan ook alleen al de eer en al de heerlijkheid zal ontvangen. Dat volk is verkoren in Christus van voor de grondlegging der wereld. En door de Vader aan Christus gegeven. En Christus heeft twee dingen gedaan en Hij doet nog twee dingen. Christus *maakt* het goed en Christus *houdt* het ook goed. Hij maakt het goed ten opzichte van de verzoening met God door Zijn bloed en door Zijn gerechtigheid. Want die kloof die wij gemaakt hebben vanwege de zonde kunnen wij niet overbruggen en die kunnen wij ook nooit wegnemen. Ook niet door onze tranen en ons zuchten. Maar die breuk is geheeld door de Borgtochtelijke bediening van de Heere Jezus Christus. Door Hem, die de middelmuur des afscheidsels gebroken heeft en Hij vrede gemaakt heeft door Zijn bloed, tussen God en een zondaar en tussen de zondaar en God.

En nu spreek die tekst over *de behoefden onder de mensen*. Dat zijn dus mensen die ten eerste door Gods Geest worden wedergeboren. Want alleen door de wedergeboorte ontvangen we een nieuw leven. En dat is gegrond in het borgwerk van Christus, *Die de dood verslonden heeft tot overwinning, maar Die ook het leven en de onverderfelijkheid aan het licht gebracht heeft*. En nu is het door Gods Geest dat die zondaar dat verworven leven, wat Christus verworven heeft, dat nieuwe leven ontvangt. Er wordt niet gevraagd of ze het hebben willen? Nee, dat krijgen ze als een

vrije gift van de hemel. *En u heeft Hij mede levend gemaakt, daar gij dood waart door de zonden en door de misdaden.*

En wanneer een zondaar levend gemaakt is, dan krijgt die levendgemaakte zondaar behoefte. Dat is hetzelfde wanneer er een kind geboren wordt. Dat kind krijgt vanaf het begin van het leven behoefte aan de moeder. En wanneer dat kind maar ligt aan de borst van de moeder, dan wordt het stil. Dan bedaart het. Een man kan met dat kind dag en nacht door de kamer lopen, maar het kind blijft schreeuwen. Maar zodra die moeder dat kind opneemt en de moeder legt het kind aan haar borst, en het kind gaat zuigen aan de borst van de moeder, ... straks valt het in slaap. Zo is het geestelijk ook, geliefden.

Maar nu is vanzelf de vraag vanmiddag, bij de behandeling van deze tekst, hoe en in welke weg krijgt nu zo'n behoefte een behoefte? Hoe krijgen ze nu die behoefte? Ze zijn levend gemaakt, maar ze worden ook door Gods Geest verlicht. En wat is nu de vruchten van de verlichting van Gods Geest? De dadelijke vrucht daarvan is, dat ze het niet meer vinden kunnen waar ze het vroeger in gevonden hebben. Ge hebt onder het oude volk van God vaak horen zeggen: 'Wat vroeger een lust was, dat is nu een last geworden. En wat vroeger een last was, dat is nu een lust geworden.'

We hebben in een van onze gemeenten een ouderling gehad die in zijn eertijds onverschillig leefde, zó verschrikkelijk onverschillig. Een van zijn familie zei eens tegen hem: 'Je moest eens naar de kerk gaan.'

'O, zei hij, dat zal ik nog wel eens doen; maar wanneer weet ik niet. Want, - hij zei - die kerk is geen kikvors die van het een spring naar het ander; die kerk blijft wel staan, hoor. Dus hij zei, als het mij eens uitkomt zal ik er wel eens een keer naar toe gaan.'

Ik heb pas nog zijn enige zoon in Nederland ontmoet. En op een keer komt die man op een begrafenis van een van zijn familie; en een moderne dominee sprak daar. En die topper wist ook niet hoe hij aan het eind moest komen; hij zei misschien wel 50 keer dezelfde tekst op om de tijd vol te maken. En hij eindigde ook met die tekst uit Kolossenzen 1. En de laatste keer dat die dominee de tekst noemde, dat was het ogenblik dat God die man in zijn hart greep. En dat hij zag hoe ongelukkig en hoe ellendig hij was. Och, de Heere heeft maar één woord voor een mens nodig. Voor ons als mensen, dan schijnt het vaak zo onmogelijk, zó onmogelijk. We zouden zeggen, hoe kan het nog ooit gebeuren; nog ooit?

Er zullen wel ouders zijn, vooral in de tijd die we nu beleven, die het opgeven. Dat ze zeggen: och, wat profijt heeft het om nog langer tegen die jongen en nog langer iets tegen dat meisje te zeggen? Er zijn ook in onze gemeente gevallen waar zoveel tranen gestort worden; waar ouders staan voor zulke onmogelijkheden. Vanmorgen vroeg er nog een vader aan mij, of ik hem met zijn vrouw wilde gedenken. Hij zei: 'Wij staan voor zulke onmogelijkheden. En de onverschilligheid wordt almaar erger, ja almaar erger. Het is bijna geen leven meer.'

Want een mens die verhardt zichzelf maar, hé? Er staat in de Waarheid: *wie zal Achab overreden?* Ja. En al ziet een mens van nature de vlammen van de hel, dan gaat hij nog niet achteruit. Hij gaat niet achteruit, mensen. Er staat in de oude Psalmen van Datheen:

*Het is God die in stukken breekt,
Den kop, ja in den grond versteekt
't Getal Uwer vijanden.*

En nu is het een voorrecht wanneer onze kinderen nog onder de Waarheid mogen zijn. Want het is toch de plaats mensen, waar God met Zijn Geest werkt. God heeft

Zichzelf er aan verbonden. Daar wil God wonen, daar wil God werken, hoe ver dat het ook weg is. God wil daar Zijn woord gebruiken tot bekering van zondaren. Daarom doen we ook alle moeite om ze er nog onder te krijgen. En dan zeggen we: je kan het nooit eens weten of er nog een woord zal vallen, dat het harde hart vermurwd wordt. En dat het stenen hart nog weggenomen wordt en dat ze een vleses hart krijgen. En een hart om in de wegen Gods te wandelen.

En aan de andere kant geliefden, er moet een wonder gebeuren, ook voor degenen die onder de Waarheid zitten en verkeren. Ja, een wonder. God moet onze ogen gaan openen. Er is een algemene werking van Gods Geest, een algemene verlichting van Gods Geest. Dat zie je in Hebrëen 6. Maar het geeft geen vrucht, geen eeuwigheidsvrucht. Het blijft zoals het is. Maar met de zaligmakende bediening is het anders. Die bediening raakt het hart, geliefden. Je leest in Handelingen 2 van die mensen op het Pinksterfeest, dat ze verslagen werden in hun hart. En dat ze zeiden: *lieve heren, wat moet ik doen opdat ik zalig worde?* Maar kom, laten we verder gaan.

Er worden hier gesproken *van de behoeftigen onder de mensen*. Als God komt in ons leven, dan worden we voor de wereld bedorven. Dan kan een mens niet meer leven zo hij wilde leven en zo hij geleefd heeft. We zullen het heel eenvoudig zeggen, dat elk mens het verstaan kan. Voor zo een mens vergaat de wereld. Hij is ongelukkig. En nu zou je hem overal mee naartoe kunnen nemen bij wijze van spreken, - het is een wereld tegenwoordig die reist en trekt van het ene land naar het andere; en dan zeggen ze: *er is zoveel te zien*. Maar om wat te zien moet je ogen hebben. En als je geen ogen hebt zie ze ook nog niks. Maar de Waarheid zegt: *de wereld gaat voorbij met al zijn begeerlijkheden*. - En nu zou je zulke mensen kunnen brengen tot aan het einde van de wereld, maar het is leeg het is *hier* (slaat op zijn hart); hier is het leeg. Waarom is het zo leeg? Omdat ze God missen. Ze missen God. En God te missen dat is de hel. Want in de hel missen ze God ook. En daar is het een eeuwige straflijden vanwege Gods gerechtigheid en vanwege eigen schuld. Ja.

De behoeftigen onder de mensen. De schuld die wordt ontdekt en ze worden bekendgemaakt met hun gemis. Met hun Godsgemis. En dat is het wat ze gevoelen. En dat is ook wat ze uitdrijft. Wat ze uitdrijft tot de Heere, bij dagen en bij nachten.

'k Bracht de nachten door met klagen,

'k Liet niet af mijn hart en oog,

Op te heffen naar omhoog.

Als de andere huisgenoten slapen, bij wijze van spreken, dan ligt die man, die vrouw, die jongen, dat meisje, te zuchten. Die liggen nog te bedelen. En waar bedelen ze om? Om vergeving van hun schuld en hun zonden. Dat God die bergen eens weg zou nemen. Dat God hun schuld zal vergeven worden. Dat ze een recht tot het eeuwige leven mogen krijgen. Dat ze met God verzoend en bevredigd mogen worden.

De behoeftigen onder de mensen, staat er. Want het is geen dood zaakje. Nee, het is een levend, een levend besef wat die zielen in hun hart krijgen van hetgeen God door Zijn Geest in hun hart komt te openbaren. En natuurlijk, er komt nog wat bij ook. En dat is dit. Ze gevoelen, ze zijn het niet waard. Ze gevoelen, ze hebben alles verzondigd. Want hun gehele leven getuigt tegen hen. Al hadden ze geleefd als de rijke jongeling. We hebben vanmorgen nog gezegd van David, die man had in zijn jeugd het voorrecht dat God hem onderwezen had. En toch in Psalm 25 zegt hij: *Gedenk niet der zonden mijner jonkheid; noch mijn overtredingen, naar de grootheid Uwer barmhartigheden*. Want alles wat achter ons ligt mensen, dat is allemaal zwart.

Het is allemaal zwart. En in Zondag 23 staat: *tegen al de geboden Gods zwaarlijk gezondigd en geen derzelve gehouden heb.* Ze zijn overal schuldig aan. Alles veroordeelt en alles verdoemt hen. Maar toch, toch, er is een kermen tot God. Er is een worstelen bij dag en bij nacht. En er zijn ogen blikken, - ja ogenblikken, niet altijd, - er zijn ogenblikken dat ze de alwetendheid Gods inroepen. En dat ze zeggen: 'Heere, Gij weet hoe het in mijn hart ligt. En wat de begeerte van mijn ziel is. Ik lig onder de zonde besloten. Ik ben weggezonden in de wereld. Allemaal eigen schuld, eigen schuld.' Ze kunnen God niet beschuldigen. Dat doen ze wel zichzelf.

Maar aan de andere kant: 'k Bracht de nachten door met klagen, 'k liet niet af met hart en oog, op te heffen naar omhoog.'

En waar zou dat allemaal uit voortvloeien? Wat zou het zijn dat dit volk gedurig tot God schreeuwt in hun leven?

Dat is een vrucht van het zaligmakend geloof, wat in hun hart gewerkt is door Gods Geest. Al durven ze van zichzelf totaal niets te zeggen. Als de een of de ander tegen hen zeggen zou: 'Je bent een kind van God.' Dan zouden ze daarvan schrikken en beven. Ze zouden zeggen: ik weet het niet.

Wat, weet je dat niet? Het is toch een van tweeën?

Ja, wat ze wel weten dat is, dat ze het in de wereld niet meer kunnen vinden. En bij Gods volk horen ze niet. Dus ze hangen zomaar tussen de hemel en de aarde. Maar toch, dat geloof wat in hun hart gewerkt is, dat is werkzaam in hun ziel. Er bestaat in een van onze Psalmen, in Psalm 69: *Houdt aan, grijpt moed, uw hart zal vrolijk leven.* En dat volk weet geen andere weg dan op hun knieën en aan Gods troon. En daar gedurig met David getuigen: *ik heb U al mijn wegen de bekend.* Ze zijn zo vrij met niemand op de wereld dan met de Heere. Waar zou dat toch vandaan komen? Waar zou dat vandaan komen, mensen?

Dat is omdat God zelf die vrijmoedigheid in hun hart door Zijn Geest komt te werken. Ze kunnen alles tegen Hem vertellen. Want God zegt totaal niks aan een ander door, hoor. God vertelt het niet tegen een ander. Daarom is het zo gemakkelijk om tegen de Heere alles te vertellen, en al hun wegen en gangen voor Hem open en bloot te leggen. Ik hoorde pas nog een oude weduwe van 93 jaar, zo bekommerd en bedrukt; och, ze zei tegen me: 'Ik denk dat de Heere meer bedelaars heeft dan miljonairs.'

Ja, meer bedelaars dan miljonairs. Ik dacht, dat is een goede slag vrouwtje. Ja, ja dat is een goeie slag. En er waren nog een paar mensen bij. Toen we buiten kwamen zei ik tegen hen: heb je 't wel gehoord wat ze zei? Och, dan kun je zomaar proeven waar het leven Gods is, hé. Ja werkelijk.

Nooddruftigen zal Hij verschonen,

Aan armen uit genade,

Zijn hulpe ter verlossing tonen.

En dan kan Hanna door die Peninna zo benauwd en verdrukt worden. Want Peninna kreeg kind op kind en Hanna heeft niks. En ze is wat gebeukt door dat mens. O dat kun je gerust geloven, mensen. Peninna heeft haar wat dwars gezeten. Maar, zó dwars gezeten, dat ze een vrouw bitterlijk bedroefd van geest was. En dat ze tot de Heere schreeuwde. En dat God ze hoorde en verhoorde. Zodat ze nog een Samuël en nog andere kinders ook kreeg. En misschien dat toen die Peninna geen kind meer kreeg. En daar heb je het verschil tussen een huichelaar en Gods volk, mensen. Een huichelaar krijgt kind op kind en Gods volk gaat onvruchtbaar over de wereld. Totdat ze bevrucht worden van de hemel. En dan kinderen voortbrengen, Gode tot eer, die in de dienst van God worden opgeleid. En dat zal tot het einde, tot in eeuwigheid zo blijven. Want David zegt: *ik zal in het huis des Heeren blijven tot in lengte van dagen.* Dat is Gods ware kerk, mensen.

En de behoeftigen onder de mensen. Och, laten we het maar zo zeggen: God voedt Zijn volk met behoeften. Hij voert ze met behoeften. Hij heeft ze zoveel van die lieve bediening van Gods Geest, dat ze op hun knieën moeten blijven. En dat ze hoe langer hoe meer ontdekt worden aan het gemis; Wie ze missen. Het gemis van de Drie-enige God. Want God moet hún God worden en God moet hún Vader worden. En de Heere Jezus, de Zoon van God moet hun volkomen Zaligmaker worden. Ja, een volkomen Zaligmaker. *Die met één offerande in eeuwigheid volmaakt heeft al degenen die geheiligd worden.*

De behoeftigen onder de mensen. Want dat voorrecht wordt Gods volk geschonken, dat ze in een weg van recht en gerechtigheid God tot hun Deel mogen krijgen. Dat ze Christus als Borg en Middelaar en als Zaligmaker, als Profeet, Priester en Koning mogen leren kennen. En dan is er nóg een gemis in hun ziel. Het gemis van God de Geest. Van die Derde Persoon, die Zijn stempel zet op het Goddelijke werk. En die hen bevestigd in de staat der genade. Toen het Pinksterfeest werd in Jeruzalem zijn de discipelen bevestigd in hun staat, die zijn bevestigd geworden in hun stand en die zijn bevestigd geworden in hun ambt. Toen hebben ze alles gekregen. Dus geen behoefte meer?

Ja zeker, ja zeker, *want Ik heb Mij doen overhouden een ellendig en een arm volk. En die zullen op Mijn Naam vertrouwen.* Al hebben ze zekerheid in hun genadestaat gekregen, zo moeten telkens weer in de stand van hun leven genade krijgen om voort te kunnen omgaan in de woestijn van dit moeitevolle leven. En ook om voorbereid en toebereid te worden om God te ontmoeten. En om eenmaal Zijn aangezicht in gerechtigheid te aanschouwen. En verzadigd worden met Zijn Goddelijk beeld.

En de behoeftigen onder de mensen. De behoeften in het leven van dat volk wordt almaar meer. Ze krijgen een behoefte dat Gods vriendelijk aangezicht, dat vrolijkheid en licht geeft, over hen mag lichten. Ze krijgen behoefte dat de Heere in al de duistere wegen en in al de raadselachtige wegen, waar ze doorheen moeten, ze gedurig een oplossing van de Hemel mogen krijgen. Je leest van Jakob, - ik zal vanmiddag maar kort een voorbeeld geven, - je leest van Jakob toen hij aan Pniël geweest was en zijn ziel gered was, dan staat er: *dat de zon opging als hij door Pniël ging.* En de Heere gaf hem nog meer. In het 33e kapittel wordt er weer een vereniging van verzoening met Ezau gesloten, waar een vijandschap lag van 20 jaar. Ze hebben elkaar omhelsd en elkaar gekust. En Ezau wilde wel dat Jakob voortaan bij Ezau zou blijven leven. Maar dat vertrouwde Jakob niet hij vertrouwde het zaakje niet. Hij gevoelde wel dat God een scheiding gelegd had. Maar dan gaat hij van Pniël weg en wat gebeurt er dan?

Dan gaat zijn enige dochter uit om dat land te gaan bezien. Om die mensen te zien. Om connectie en verband met die mensen daar te krijgen. En ge weet wat een ellende of daarop gevolgd is. Dat arme kind werd verkracht en Sichem is uitgemoord tot de laatste man toen. En dan krijgt Jakob het zo benauwd, na zijn rechtvaardigmaking, dat Hij zegt: *ze zullen ons overvallen en doden.* Met eerbied uitgedrukt, dan rolt hij 't ondersteboven. Ze zou zeggen: man toch, man toch!

Maar God achtte dat nodig. Ja, dat is nodig, want wij zijn altijd maar rustzoekers en eerozoekers. We willen maar van onze knieën vandaan blijven. We willen van onze knieën vandaan blijven en we willen rechtop over de wereld gaan. Zonder bekommring. Een gemakkelijk en rustig leven. Maar dat gunt de Heere Zijn volk niet. We moeten in de bekommring blijven zolang als we leven. En daar wordt groter schuld opgedaan in de weg van heiligmaking dan in de weg van rechtvaardigmaking.

Groter wordt onze schuld. Zoals eenmaal een van onze leraars zei, die ook al jaren voor de troon is: *Gij hebt als een Vader met mij gehandeld, en ik heb nog nooit als Uw kind gewandeld.*

De behoeftigen onder de mensen. En tot de laatste dag van ons leven zal die behoefte er blijven. Omdat God Zelf die behoefte werkt in hun hart. En opdat Hij Zichzelf in hun hart, als het alvervullende en alverzadigende Goed openbaren zal. En opdat het gebed steeds in hun ziel zou blijven leven, wat we nu nog zingen uit het laatste vers van de 14e Psalm:

*Och, daalde 't heil uit Sion spoedig neer,
Voor Israël. Als God Zijn volk uit lijden
En banden redt, zal Jakob zich verblijden
En Israël al juichend geven d' eer,
Aan zijnen Heer.*

Toepassing

Het tweede punt. En nu staat er in die tekst: ***en de behoeftigen onder de mensen zullen zich in de Heilige Israëls verheugen.***

Dus die behoeftigen, die het water des levens om-niet hebben ontvangen, het brood des levens dat uit de hemel is nedergedaald, een verzoend God in Christus leerden kennen; Christus als de volkomen Zaligmaker in de volheid van Zijn Middelaars bediening; de Heilige Geest als een Verzegelaar, - die zullen zich in de Heilige Israëls verheugen.

De Heilige Israëls, dat is vanzelf in de brede zin van het woord de Drie-enig God. Een God die rein en heilig is. Maar in bijzonder ziet het hier op Christus de Heilige Israëls. Je weet dat de engel Gabriël tegen Maria zei: *dat Heilige dat uit u geboren zal worden, dat zal Gods Zoon genaamd worden.* En de apostel Paulus spreekt in Hebreeën 7: *Zodanig een Hogepriester betaamde ons, heilig, onnozel, onbesmet, afgescheiden van de zondaren en hoger dan de hemel geworden.* Waarom wordt Christus hier genoemd: de Heilige Israëls? Omdat Hij dat werkelijk was; en ook omdat hij dat betoonde dat Hij zo was.

(1) Hij betoonde dat ten eerste ten opzichte van Zijn Vader. Omdat Hij van eeuwigheid die borgtocht op Zich genomen had. Maar ook dat werk heeft volbracht waartoe de Vader Hem gezonden had. Christus heeft als de Heilige Israëls, uit liefde tot al Gods deugden en tot al Gods volmaaktheden de pers alleen getreden. *En niemand van de volken was met Hem.* Maar die Heilige Israëls, heeft ook tot de laatste druppel de beker van Gods toorn en gramschap uitgedronken. Hij heeft die geheel geledigd. Waarom? Omdat er niet één druppel voor dat arme volk overblijven zou. Maar dat de beker der verlossingen en de beker der dankzegging op hun hand gelegd zou worden. En dat ze uit die beker en die Fontein van Gods wellusten zouden drinken. Ja, dat ze hier op de wereld bij ogenblikken dronken zullen worden uit de beker van Gods wellusten.

(2) *Ze zullen zich in de Heilige Israëls verheugen.* Dat betekent ook van de zijde van Gods volk en de kerk, dat Christus Degene is die de zaligheid verworven heeft en ook degene die de zaligheid toepast. Dus met andere woorden, het is een uitgewerkte zaligheid. Het is een volkomen zaligheid. Want hoe ouder dat ze worden, hoe meer dat ze gewaar worden, als ze er één zucht aan toe moesten brengen, dan was het voor

eeuwig kwijt. Als God een mens bekeerd dan is hij zo ijverig! O, die ouden zeiden: zeven schof op een dag werken. Zeven schof. Ja, hier zouden ze misschien zeggen: zeven perioden. Dat volk is zo ijverig. Je ziet het in Psalm 122. Daar zeggen ze:

*Komt, ga met ons en doe als wij.
Jeruzalem dat ik bemin,
Wij treden uwe poorten in.
Daar staan o Godsstad onze voeten.*

Later komt er een tijd dat ze er naartoe gebracht moeten worden. Dat ze zeggen: 'O God, dat ik nog eens lust kreeg. Dat ik nog eens begeerte kreeg.' Er komen tijden dat ze soms op bed zouden willen blijven liggen in plaats van zijn schoenen aan doen om naar kerk te gaan. Dat hebben ze vroeger nooit kunnen denken. Nee, dat hebben ze niet uit kunnen denken. Maar de weg naar de hemel mensen, die gaat achteruit. Die gaat steeds achteruit. En het wordt aan 's mensen kant almaar meer afgebroken. Het komt almaar meer in de dood terecht. Dat is de waarheid, hoor.

Ja, we gaan daar niet over roemen vanmiddag. Nee, nee, want het is een schandaal mensen. God vergeten, God verlaten, God verzaken! Er staat in Psalm 50, - ik zal die tekst alleen maar noemen om je de zaak duidelijk te maken waar ik het over hebben wil vanmiddag, - er staat in die Psalm: *Roep Mij aan in de dag der benauwdheid; Ik zal er u uithelpen en gij zult Mij eren.* En nu kan het gebeuren mensen, dat zoiets plaats heeft gehad, dat in de dag der benauwd Gods volk geroepen heeft en dat God ze verhoord heeft en dan - ik hoop dat je het goed begrijpt vanmiddag en dat je er geen verkeerde conclusies uittrekt - maar het kan soms anderhalf jaar later wezen dat we er nog eens over denken. Ja, dat kan nog wel anderhalf jaar duren dat hij er weer eens bijgebracht wordt.

Bij Jacob heeft het 10 jaar geduurd, eigenlijk 30 jaar, van Pniël tot Bethel, dat hij weer op de plaats kwam waar hij gezegd had: *Als Gij nu gedaan zult hebben wat Gij beloofd hebt, dan zal ik op deze plaats U een offer brengen.* En wat heeft die lieve man gedaan? Hij ging een huisje bouwen in Sukkoth. En hij moest glad² geen huis hebben. Want die mensen hebben in tenten geleefd. Gelukkig dat ze uit Sukkoth ook weer weggegaan zijn en de rest van hun leven in een tent geleefd hebben. Hij heeft goede lessen van de Heere gekregen. Maar in Bethel heeft na 30 jaar God Zijn werk bevestigd. Och mensen, we komen zo teleurgesteld met onze eigen uit. Daar zijn geen woorden voor te vinden.

Maar er is er Één met Wie wij nooit teleurgesteld worden. En dat is met die grote Heere Jezus aan de rechterhand van de Vader. Met Hem die het goed gemaakt heeft maar Die het ook goed houdt door Zijn altijddurende voorbede bij de Vader, bij dag en bij nacht. En waarvan de apostel zegt: *Die altijd leeft om voor Zijn volk te bidden.*

En nu zullen die behoeftigen onder de mensen zich in de Heilige Israëls verheugen. Er blijft dus, met andere woorden, er blijft voor dat volk in zichzelf geen roem over. *Maar die roemt, roeme in den Heere.* En nu is het een wonderlijk iets, als God hem ertoe verwaardigd. En dat gebeurt aan deze zijde van het graf reeds, *want dit volk heb Ik Mij geformeerd, ze zullen Mijn lof vertellen.* Als nu dat volk ertoe verwaardigd wordt, dan krijgen ze een wonderlijke kracht, blijdschap, en verkwikking en vertroosting in hun hart. Wanneer het niet meer gaat over hem, wanneer zij er niet meer tussen zitten, maar wanneer zij er totaal buiten vallen, dan zullen ze zich in de

---

² Zeeuws voor: helemaal

Heilige Israëls verheugen. Er staat in een van de oude Psalmen, naar ik denk in Psalm 77: *een alzulk God als Gij zijt*. Ja, een alzulk God! En dan is er geen God in hemel en op aarde te vinden dan die God van Zijn volk. Die God die nooit verwijt, die nooit vertrappt, die nooit vertreedt, maar een God die Zijn volk omhelst en die Zijn volk kust. Al hebben ze het nog zo diep verzondigd. En dan zegt Hij: *Is niet Efraim Mij een dierbare zoon? Is hij Mij niet een troetelkind? Want sinds Ik tot hem gesproken heb, denk Ik nog ernstig aan hem*.

Ze zullen zich in de Heilige Israëls verheugen. En dan vliegen ze op als de arenden naar de hemel. *Dan zullen ze lopen en niet moede worden, ze zullen wandelen en niet mat worden*. Dat zijn de beste tijden die ze in hun leven hebben, al ze God eens verheerlijken mogen en dat ze God al de heerlijkheid geven. Met andere woorden, dat God alles en in allen voor hun ziel wordt.

Kennen we er wat van, mensen? Kennen we er wat van?

Er zijn zielen die zeggen: och man, dat is voor mij te groot. Dat is voor mij te groot. Nee, het is voor de Heere niet te groot om je te geven. Dus geef God de eer van Zijn werk. Want hij is het Begin, Hij is de Voortzetting en Hij is het einde. *Uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen*.

Er kunnen zielen zijn vanmiddag, die zeggen: 'Ja man, toen je begon over de behoeftigen, dan was er wat in mijn hart, wat zei: daar ben ik geen vreemdeling van. Maar toen je door ging spreken, toen heb ik het moeten laten schieten op verschillende wegen.'

En dat *verheugen in de Heilige Israëls*, och er zijn zielen die zeggen: ik denk dat ik tot oneer van God verkeer.

Denk je het ook? Denk je ook dat je tot oneer van God op de wereld bent? Maar die zichzelf nu veroordeeld, die zal door God niet veroordeeld worden. En als we verwaardigd worden om God te verheerlijken, dan weten we er zelf niks van. Maar als we het een klein beetje aan de weet komen dat we God verheerlijken, dan zijn we mis, dan gaat het weer verkeerd. Daarom staat er bij de profeet Jesaja: *ze hebben het maar een weinig tijd bezeten*.

De behoeftigen onder de mensen, zullen zich in de Heilige Israëls verheugen. En als God nu die behoefte naar Hem, naar Zijn gemeenschap, naar Zijn eer, naar Zijn heerlijkheid, ooit in je hart gewerkt heeft, dan:

*God zal hen Zelf bevestigen en schragen.
En op Zijn rol, waar Hij de volk'ren schrijft,
Hen tellen als in Isrel ingelijfd
En doen de naam van Sions kind'ren dragen.*

En nu hebt gij hier volk van God, de eerste beginselen ontvangen. Maar straks in de volkomenheid in het nieuwe Jeruzalem, zult u de Heilige Israëls, God Zelf, de Drie-enige God eeuwig loven en prijzen. En dat is de verklaring van deze tekst, *de behoeftigen onder de mensen*, de armen onder de mensen en de armsten onder de mensen, degene die niets hebben, die zullen alles in God vinden voor de tijd en voor de eeuwigheid beide.

Mijn onbekeerde medereiziger, de roepstemmen des doods komen gedurig tot ons, ook in de gemeente. Die moeder, zo oud geworden en zoveel jaren onder ons verkeerd, haar einde is gekomen. Het is ook eeuwigheid. En we hebben gisteren tegen

die kinderen gezegd: het is klaar genoeg, de Heere zegt in Zijn woord: *Waar de boom valt daar zal hij blijven liggen, naar het noorden of naar het zuiden.* En daarin komt geen verandering. Nee, maar Smytegelt zegt: *Als je naar het noorden valt, dan heb je naar het noorden gehangen. En als je naar het zuiden valt, dan heb je naar het zuiden gehangen.*

Zelfs de moordenaar aan het kruis die maar 1 uur voor zijn dood tot God bekeerd werd, die man heeft nog naar het zuiden gehangen, toen hij God recht en gerechtigheid heeft toegekend. En als een bedelaar om genade leerde smeken.

Och, hebben we God wel eens nodig gekregen? Hebben we God wel eens nodig? Wat zou dat wezen mensen? Het zal je blijdste dag van je leven wezen. Wat zou je blijdste dag wezen? Als God eens mocht komen en als God het eens mocht oplossen. En als die God eens van vrede tot je ziel ging spreken. En dat die scheiding weggenomen en de schuld verzoend en je in de gemeenschap Gods voor je ziel mag delen. Och, er is een rijkdom, er is een zaligheid, er is een blijdschap in God door Christus. Wat de wereld niet geven kan, nooit geven zal, het goed wat God weggelegd heeft voor al degenen die Hem vrezen. Vandaag kun je het nog krijgen, morgen is het misschien te laat. Daarom, haast u, spoed u om uws levens wil.

En dat God Zijn woord aan ons aller hart mocht bevestigen: *De behoeftigen onder de mensen zullen zich in de Heilige Israëls verheugen.* Amen.

Het 8e vers uit Psalm 40 is onze slotzang.

6. EEN NIET TE BEGRIJPEN VERZUIM

Psalm 26 vers 6 en 8.
 Lezen Haggai 2: 1-10
 Psalm 68 vers 13 en 17
 Psalm 119:83
 Psalm 84:5

Geliefden.

In Lukas 15 hebben we zoals ge weet drie gelijkenissen. Daar wordt gesproken van een verloren schaap. Daar wordt gehandeld van een verloren penning en er wordt ook gesproken van een verloren zoon. En het geheim van die gelijkenissen en de oplossing in die gelijkenissen, ligt verklaard in een Drie-enig God. Het werk des Vaders, het werk des Zoons en het werk van God de Heilige Geest. Een wonderlijke zaak, wat we met onze natuurlijke ogen en met ons natuurlijke verstand niet bevatten en niet begrijpen kunnen. Maar waarvan de Heere Jezus gezegd heeft: *dat het voor de wijzen en de verstandigen verborgen is, maar dat het de kinderkens geopenbaard wordt.* En dan staat er nog bij: *ja Vader, want alzo is geweest het welbehagen voor U.* Een verloren schaap en een verloren penning en een verloren zoon.

Vanmiddag wensen wij met de hulpe Gods iets te zeggen over een verloren Jezus. Zoals ge dat vindt opgetekend in het heilig evangelie van Lukas, het 2^e hoofdstuk en daarvan het 49^e vers, waar Gods woord aldus luidt:

En Hij zeide tot hen: wat is het, dat gij Mij gezocht hebt? Wist gij niet, dat Ik moet zijn in de dingen Mijns Vaders?

Tot dusver.

Er zijn in die terechtwijzing van Christus tegenover zijn moeder verschillende zaken die onze aandacht vragen. Maar waar Christus op de voorgrond komt als de Zoon des Vaders, als de Knecht des Vaders en als Degenen Die het werk Zijns Vaders volkomen volbrengt.

Wat we vanmiddag hebben te overdenken is de enigste in historie die we kennen uit het leven van Christus voordat Hij Zijn openbare bediening in de wereld is begonnen. We weten iets van Zijn vlucht naar Egypte, van de terugkeer in Nazareth, maar verder is ons van Zijn leven niets bekend. Wel staat het voor ons onomstotelijk vast, dat ook in die jaren dat we van Christus niets lezen, Hij niet doelloos en niet werkeloos is geweest, maar als de Knecht des Vaders bezig is geweest in het werk van Zijn Vader. Er staat, *dat Zijn ouders elk jaar reisde naar Jeruzalem op het feest van Pascha.* Drie keer op een jaar was dat bevolen in Deuteronomium 16; dan moesten alle Israëlieten, waar ze ook woonden opgaan naar Jeruzalem. Met het Paasfeest, met het Pinksterfeest en met het Loofhuttenfeest. Die andere tijden kwamen ze samen in een synagoge. Elke plaats had in die tijd reeds een synagoge, waar door een rabbi de Wet en de Profeten gelezen werd.

Maar 3 tijden op een jaar reisde ze naar Jeruzalem. Het was vanzelf een grote onderneming voor vele mensen. En ook zeer kostbaar. Maar voor het ware volk van God waren het hoogtijdagen. Het waren feestdagen. We hebben er straks van gezongen uit Psalm 68:

*Hoe vrolijk gaan de stammen op,
Naar Sions Godgewijden top;
Met Israels acht'bre vaad'ren.*

Werkelijk, dat was zo onder de oude dag en het is ook zo in de nieuwe dag voor al het volk van God, mensen. De kerk is het huis Gods en het is een voorportaal van de hemel. Het is een plaats waar God wonen wilt, waar God neerkomt. Waar Gods volk aan verbonden is. Waar Gods volk naar verlangd. David zegt in de oude rijm van Datheen:

*Mijn hart verlangt met allen zeer,
En zucht naar Uwen tempel, Heer.
Mijn ziel en lijf in dezen state,
Zijn in den waren God verblijd,
En zeer verheugd tot dezen tijd.*

Het was voor Jozef en Maria een blijdschap te gaan naar Jeruzalem. Maar nog groter blijdschap voor Christus toen Hij 12 jaar oud was. Toen hij een Zoon der wet werd. Een zoon der wet betekende, dat ze op hun 12e jaar de rechten van een Israëliet kregen. En dat recht hield in dat ze deel mochten nemen aan het Pascha. Dat recht hield in dat ze onder de waarheid zitten mochten. Maar er was nog wat anders aan verbonden. Dat hield ook in, dat op hun 12e jaar gerechtigd werden om in de tempel aan de rabbi's vragen te stellen en de raadsels van hun hart daar neer te leggen. Daarom staat er ook van de Heere Jezus, *dat ze Hem hoorden en dat ze Hem ondervragen*. En dat ze verwonderd werden over Zijn verstand en over Zijn antwoorden.

En nu die Jozef en Maria hebben dat Kind meegenomen naar de gewoonte op de feestdag. Ze hebben daar enkele dagen vertoeft. Meestal bleven ze daar 7 dagen. En dan namen ze deel aan de offeranden en aan alles wat er in de tempel plaats greep. Maar vanzelf, daar kwam weer een eind aan. Ze konden daar ook niet blijven. En ze gingen weer terug naar hun eigen plaats. Er staat, *wanneer ze voleindigd hadden keerden ze weder*. En dat ziet daar vanzelf op de Wet van Mozes, zoals die Wet aan Horeb gegeven was. Ze gingen terug toen ze voleindigd hadden wat ze daar moesten doen.

Gelukkig, o gelukkig, dat het Kind niet met hen meeinging. Een voorrecht dat het Kind daar bleef, geliefden. *Want uit de werken der wet zal geen vlees gerechtvaardigd worden voor God*. Als dat Kind daar niet gebleven was en als Hij daar niet in het openbaar het werk van Zijn Vader overgenomen had, ... - in de eeuwigheid had Hij het al aanvaard, maar daar nam hij het over voor de ogen van het publiek, - hoewel er maar weinig zullen geweest zijn, die het beseft hebben. Want och mensen, we zijn zo dood, en zo doof en zo blind voor alles wat van God is. Een mens moet door God van dood levend gemaakt worden om het leven Gods deelachtig te worden. Maar een mens moet ook persoonlijk door Gods Geest verlicht worden. Want anders blijft een mens in een stikdonkere nacht van onkunde en van ellenden. Er staat in Gods woord geschreven, *dat de doden weten niet met al, maar de levenden weten dat ze sterven moeten*. En die leggen het in hun hart. En vanzelf, mensen, daar moet een wonder aan een mens gebeuren. We kunnen dat niet vergeten, we kunnen dat niet overslaan. Maar dat Goddelijke genade wonder moet in onze ziel verheerlijkt worden.

En nu zijn er vanmiddag enkele dingen waar ik in het bijzonder op wil gaan wijzen.

En dat is ten 1e, een niet te begrijpen verzuim.

Je zou zeggen wat is dat nu? O, dat niet te begrijpen verzuim lag aan de kant van Jozef en Maria. Want die mensen gaan weg zonder dat Kind. Onbegrijpelijk! Je zou zeggen: ten 1e als vader en als moeder; hoe kan nu een vader en een moeder de terugreis aanvaarden zonder dat ze weten dat hun kind of de kinderen die ze meegenomen hebben, bij hen zijn. Je zou zeggen, je zal toch wel eens eerst goed rondkijken, al zou je bij wijze van spreken 10 kinderen hebben, als je op het perron staat of waar je ook heengaat, dat ze allen bij elkaar zijn. Je zou toch nog wel eens omkijken. Je zou zeggen: zijn ze nu allemaal bij elkaar? Je zou ze eerder 2 keer goed tellen.

Jozef en Maria deed dat niet. En die hadden maar een Kind. En ze laten dat Kind achter, zonder dat ze erom denken om dat Kind mee te nemen. Een niet te begrijpen verzuim.

En niet alleen overdag, maar 's avonds pas, - en dan hebben ze al een hele dag gereisd -'s avonds pas worden ze gewaar dat het Kind niet bij hen is. Je zou zeggen: hoe is het mogelijk? Zij hebben toch ergens wel eens gestopt en gegeten en gedronken, zoals dat gaat als een mens reist. Ze stopt toch wel eens hier, of je stopt toch wel eens daar om wat te eten of te drinken. En dan zou je zeggen. Gaan je gedachten toch wel over dat kind wat je bij je hebt? Heel geen gedachten. Geen gedachten over Hem.

Een niet te begrijpen verzuim wat hun bracht in *een smartelijke verlegenheid*.

Waarom zouden ze aan dat Kind niet gedacht hebben? Waarom zouden ze een dag gereisd hebben zonder dat ze de vraag stelden: is dat Kind met ons? Och, mijn geliefden. Ik zal je het maar eens vertellen. Die Jozef en Maria waren lieve en van God bekeerde mensen. Daar is geen twijfel aan. O nee. Genade was in hun hart uitgestort. Jozef was rechtvaardig en Maria had de boodschap gekregen: *gij hebt genade bij God gevonden*. Dus dan heb je er niet aan te twijfelen, hé? Nee, maar die mensen hebben zo makkelijk dat Kind daar achter kunnen laten omdat ze hun leven hadden in hun bevinding en in hun ervaring. En de noodzakelijkheid van Christus niet beseften. Tegenwoordig praten ze allemaal over de Heere Jezus. Dat ligt op hun tong bestorven. Allemaal. De een nog meer dan de ander, maar allemaal over de Heere Jezus. Maar je zou eens moeten zeggen: man, vrouw, vertel maar eerst eens hoe Hij eruitziet. En vertel maar eens, waar Hij Zichzelf aan je ziel geopenbaard heeft. Dan zou het gauw klaar wezen, hoor. Dan zou het spoedig klaar wezen. Daar kun je gerust op rekenen.

En nu is de Hemel vrij in Zijn bediening en een Zijn bedeling. We zingen met blijdschap in Psalm 25: *'s Heeren goedheid kent geen palen*. O ja. We gaan vanmiddag God ook geen paal en perk stellen. Maar we gaan je wel voorstellen de weg die God met Zijn kerk en met Zijn volk op de wereld gaat.

En nu, die mensen stonden eigenlijk bij dat gezelschap wat hen vergezelde, daar stonden zij in het middelpunt. Want je moet rekenen, die mensen wisten wat er gebeurd was: die boodschap van de Engel, de lofzang van de Engelen, het woord van de herders, het getuigenis van Simeon en Anna; en wat die Maria zelf ontmoet had in haar leven en wat Jozef ervaren had, - dat zijn ze maar zo niet vergeten. Nee. Daar hebben die mensen jaren over gepraat. En met recht. Want er staat in Psalm 66:

Vertelt Zijn wonderen met vliet,

*Roemt Zijn oordelen en Zijn woord
Die de Heer Zelf gebracht heeft voort.*

Dus het is gelukkig dat die mensen niet met een gesloten mond over de wereld moesten lopen. Er waren ook mensen die aanvankelijk genade van God hadden gekregen. Er zijn er ook die zomaar in een hoek zitten. Misschien zitten er hier ook wel de een of de ander tussen, die zeggen: 'O, als God mijn mond eens open zou breken en eens over zou komen. Dat ik eens van onder de banden zou komen. Dat ik door God vanonder het oordeel zou bevrijd worden.' O, wat zou dat een wonder wezen, geliefden.

Jozef en Maria hebben beiden kunnen spreken over de wegen Gods. En met blijdschap en met innerlijke vergenoegen. En vanzelf, zolang als we in onze bevinding onze grond nog hebben dan heeft Christus geen waarde voor ons. Onze bevinding moet eerst wegvallen als een grond voor de eeuwigheid, zal de noodzakelijkheid van Christus in onze ziel geopenbaard te worden. De apostel Paulus heeft eens wat uitgedrukt in 2 Korinthe 8. Dan zegt hij daar, *dat een mens aangenaam is in hetgeen wat hij heeft, maar niet in hetgeen hij niet heeft.* Laat ik maar eens een eenvoudig voorbeeld noemen. Als er vanmiddag of vanavond in de kerk nog eens één in het hart gegrepen werd. Als dat nog eens gebeuren mocht. Als God het nog eens doen mocht. Als er nog eens één van onze kinderen of kleinkinderen in hun hart gegrepen mocht worden. En ze kregen dan eens een weinigje opening. O, dan zou je zeggen, daar zal ik eens naartoe gaan. En dan zou je met genoegen en met vermaak ernaar kunnen luisteren. Naar de droefheid naar God, die een onberouwelijke bekering tot zaligheid werkt.

Maar, met onze bevinding komen we aan een eind. Want de bevinding is wel noodzakelijk en we kunnen de bevinding niet missen. Geef er maar nooit een trap tegen hoor, mensen. Geef er nooit een trap tegen. Want we moeten bevinding hebben. Maar bevinding is Christus niet.

Ik heb je wel eens verteld van Ledeboer, dat hij eens op een gezelschap was en daar was een vrouw, en die vrouw had de liefde Gods in haar hart. Die vrouw begon daarover te praten uit de volheid van haar hart. En Ledeboer zat maar te luisteren. En toen eindelijk riep Ledeboer met een grote stem in dat gezelschap, tot die vrouw: *het is Jezus niet!* En die vrouw, dat kun je wel begrijpen, die kreeg een klap. En niet zo zachtjes ook. Maar toen ze weer wat herstel was, zei die vrouw: *maar dominee, is het niet van Jezus?*

Hij antwoordde: 'het is wel van Jezus maar het is Jezus Zelf niet'. Dus er is een verschil tussen hetgeen van Jezus is en tussen Jezus Zelf.

En nu die Jozef en Maria, och laat ik het maar eens eenvoudig in mijn woorden zeggen, die mensen hadden zoveel verzameld. Waar ze ook kwamen aan de huizen of aan de weg, die deden overal maar uitpakken. Maar vanzelf, dat blijft niet aanhouden. Er komt een ogenblik dan ben je klaar met uitpakken. Dan raken je zakken leeg. En dat is nu bij Maria en Jozef ook gebeurd. Het raakt op. En toen, toen het opraakte kwamen ze tot de ontdekking ... en dat is een ontdekking: *waar is Jezus?* En Hij was er niet. Het Kind was er niet. En natuurlijk, dat Kind kon niet sterven. Heb je daar wel eens over gedacht? De Zoon van God, de Zaligmaker der wereld, de Gegevene van de Vader ... dat Kind kon niet sterven. Alle instrument dat tegen U bereid wordt zal niet gelukken en alle tong die in het gericht tegen U opstaat zult Gij verdoemen. Herodes had geprobeerd om Het te doden. Maar er staat in Jesaja 49: *Onder de schaduw van Mijn hand heb Ik U bedekt.* De Vader droeg er zorg voor.

Maar natuurlijk, Jozef en Maria waren zo benauwd dat Hij in de handen van moordenaars gevallen was. En u kunt wel begrijpen wat een toenemende spanning of er was bij Jozef en Maria. Eerst nog niet zo erg. Want eerst dachten ze dat Hij nog in het gezelschap op de weg zou wezen. Ach, ze dachten Hij loopt wel bij die andere jongens en bij die andere mensen.

Maar nu gingen ze het eens onderzoeken en vragen: heb je Hem niet gezien? Heb je mijn Kind niet gezien? En ze zeiden: *nee*. Er was geen mens die Hem gezien had. Dus die spanning nam toe. Dat kun je wel begrijpen. En toen zijn ze aan het zoeken gegaan. Ze hebben Hem eerst gezocht onder de magen en onder de bekenden. Een dagreis lang. Waarom zouden zij Hem onder de magen en bekenden eerst hebben opgezocht? Och mijn geliefden, Gods volk, die hebben wel eens aangename tijden gehad met Gods volk in de samensprekingen over de wegen Gods. Dus, naar hen gaan ze het eerst toe. Maar ze vinden Hem niet.

Dat gaat nog precies eender mensen; soms mag je wel eens een oude schrijver of een ander werk lezen van een van Gods knechten, waar je hart in verklaard wordt, waar je opening in krijgt voor je ziel. Dan wordt je er zo jaloers op. Dan wordt je er zo in meegevoerd, dat je zegt: *ik zou het wel op kunnen eten*. En dat is Schriftuurlijk. Want David zegt: 'Als ik Uw woord gevonden heb, dan heb ik het opgegeten en het was mij zoeter dan honing en honingzeem'. Maar later kom je in de ellende en in de strijd. En dan gaat je die Bijbel weer opzoeken en je gaat weer eens in dat preekje kijken of je het vinden kan. En het is net of het er niet meer staat. Dat is ook wat. Nee, het staat er niet meer. Ja, het staat er wel, maar het staat er voor jou niet meer. En God heeft de vrucht en het leven eruit weggenomen. Je moet wat anders hebben. En almaar gezocht en gezocht. Ja, maar almaar op een verkeerde plaats; 't was alles op de verkeerde plaats.

En nu moeten ze Hem vinden op de plaats waar ze Hem achtergelaten hebben. En dat was in de Tempel. Dus ze zijn teruggekeerd naar Jeruzalem. Die mensen hebben drie dagen erover gedaan om Hem te zoeken ja, drie dagen. Je kunt wel begrijpen dat die mensen op den duur radeloos geworden zijn. Almaar zoeken, overal zoeken, en dan Hem niet vinden. En dan allemaal je eigen schuld. Dan kun je wel begrijpen mensen, al dat gerommel van de Rooms en met Maria; dat Maria zo voornaam was dat we die aanbidden moeten. O, wat een dwaasheid. Maria kon Jezus ook niet vinden; en de Rooms en willen dat zij het voor hen doen. O, wat een dwaasheid. Dus we geloven van die vrouw niets, dat wil zeggen dat het een zaligmaker zou zijn. De zaligheid ligt alleen in Christus en een niemand anders.

En dan na drie dagen komen ze in de tempel en daar vinden ze *Hem zittende in het midden van de leraars, Hem horende en Hem ondervragende*.

De Heere Jezus dacht heel niet over Jozef en Maria. Dat wil zeggen, Hij dacht wel over Zijn kerk. Want die kerk ligt in Zijn hart van eeuwigheid. En daarbij was Jozef en Maria ook inbegrepen. Maar in een andere weg ging het dan Jozef en Maria dachten. Want je moet rekenen, Maria dat was ook nog geen opgelost mens. Dat was nog geen afgesneden ziel. Het zwaard was wel door haar lichaam gegaan maar het zwaard van Gods recht dat was nooit door haar ziel gegaan. Dat zou nog later gebeuren. Bij het kruis van Golgótha. Dus ze was toen nog geen afgesneden mens. En als je niet zuiver afgesneden bent, dan ben je ook niet zuiver opgenomen en overgenomen. En zolang als we niet afgesneden zijn, zuiver afgesneden onder Gods recht, dan zitten we met ons eigen in de war en met onze eigen zaak. Dan zitten we met onze eigenwaarde. Die zijn we dan nog niet verloren. Dat was Maria ook niet. Want Maria dacht nog dat ze voor de Heere Jezus moest zorgen. Maar dat al Zijn zorg

over Zijn kerk was, daar was ze nog niet achter, mensen. Want och geliefden, *het heilgeheim wordt aan zijn vrienden naar Zijn vreeverbond getoond*. Maar dat is op Gods tijd en Gods wijze. Want je moet rekenen, wij staan zo blind voor Hem, zelfs als we Goddelijk licht van de hemel hebben ontvangen.

En nu heeft de Heere Jezus in die tempel, als de beloofde Messias, als de gekomen Messias in het midden van de leraars, ***Zijn knechtschap daar aanvaard als de eeuwige Zoon Gods***. Want er staat geschreven: *en allen die Hem hoorden ontzetten zich over Zijn verstand en antwoorden*. Daar heeft Hij de stralen van Zijn Goddelijkheid en van Zijn heerlijkheid al doen schijnen. *Ulieden die Mijn naam vreest zal de Zon der gerechtigheid opgaan en er zal genezing zijn onder Zijn vleugelen*. O dat wonder! Hij zit daar als de eeuwige Zoon van God. En daarover zijn ze verwonderd, over Zijn verstand en over Zijn antwoorden. Er was in de tempel nog nooit een jongen geweest van 12 jaar die zulke antwoorden heeft gegeven en die zulke vragen heeft gesteld. De bewijzen van Zijn Knechtschap en de bewijzen van Zijn Zoonschap heeft hij getoond in de tempel.

En zij Hem ziende werden verslagen. Je zou zeggen, nu moeten ze verblijd wezen als zij Hem zagen. Ze hadden in hun handen moeten klappen van blijdschap en van innerlijke vreugde als ze Hem daar gezien hadden. *Maar ze werden verslagen*, staat er. In de zin van ontroerd. Verslagen, omdat ze geen inzicht hadden in Zijn Middelaarsbediening. En dan doen ze zulke dwaze zaken en woorden.

Ze zeggen: *Kind, waarom hebt Gij ons zo gedaan? Ziet Uw vader en ik hebben U met angst gezocht!* Kind, zegt Maria daar. Dus Maria die beschouwd zichzelf daar als een moeder en ze ziet op de Heere Jezus als haar Kind. Ze ziet hem daarmee niet als de Knecht des Vaders. Nee, dat was voor die vrouw totaal verborgen.

Waarom hebt Gij ons zo gedaan? Dus Jozef en Maria waren hun eigenwaarde niet verloren. Als ze hun waarde verloren waren, hadden ze gezegd: 'o Kind, dat we Je hier nog vinden mogen'. Maar dat zeggen ze niet, nee.

En dan doet ze nog een misstap daartoe: *Uw vader en ik hebben U met angst gezocht*.

"Ach Jozef, ach Maria, als Ik jullie van eeuwigheid niet gezocht had, dan was het voor eeuwig kwijt geweest voor u. Want Ik ben gevonden van degenen die naar Mij niet vraagden en openbaar geworden in degenen die naar Mij niet zochten."

Jozef en Maria waren er nog niet uitgevallen. Ze zaten nog midden in het verbond der werken. Ze waren er nog niet buiten gevallen. En dan zegt de Heere Jezus:

Wat is het, dat gij Mij gezocht hebt? Wat is het? ***Wist gij niet dat Ik moest zijn in de dingen Mijns Vaders?*** "Je hebt het geweten. Je hebt me wel als kind op de wereld gebracht, maar ik ben geen kind meer. Ik ben een Zoon der wet geworden. Ik heb Mijn Knechtschap hier aanvaard in de tempel, in het publiek. En van nu aan ga Ik dat werk Mijns Vaders volvoeren en volbrengen. Ge hebt het gehoord wat de Engel gezegd heeft. Je hebt gehoord wat de oude Simeon tegen je gezegd heeft. Toen heb je het in je hart bewaard. Je hebt niet gesproken, maar in je hart bewaard. En als je het nu uit je hart gehaald had en je had overdacht wat al die mensen gezegd hebben, dan zou je ook overdacht hebben wat de Engelen gezongen hebben: *Ere zij God in de hoogste hemelen en vrede op aarde in de mensen een welbehagen*. Dan had je nu niet naar Mij gezocht. Nee. Maar och, de duisternis is zo groot en je ongeloof zo verschrikkelijk."

En dan kun je zien in dat voorbeeld geliefden, van die Jozef en Maria, hoewel van God begenadigd, maar ze waren tegen de weg der verlossing. Daar stonden ze blind in, totaal blind ervoor. Daar hadden ze het minste inzicht niet van.

"Wist gij niet dat Ik moest zijn in de dingen Mijns Vaders? Dat is het grote doel waartoe Ik op de wereld gekomen bent. Jozef is Mijn vader niet maar God is Mijn Vader. En Ik zit hier in het volle bewustzijn dat God Mijn Vader is. En Ik zit hier om die kerk die Ik van Mijn Vader gekregen heb, om die uit de klauwen van satan en uit de macht van de hel en vanonder de vloek van de wet weer terug te brengen in de armen van Mijn Vader. En dat in een weg van recht en gerechtigheid. 'Want het staat op recht en waarheid pal, als op onwrikb're steunpilaren.' Och Jozef, o Maria, hoor het toch eens. Luister toch eens.

*Hij is het die verlossing zond,
Aan al Zijn volk; Hij zal 't verbond,
Met hen in eeuwigheid bewaren.*

Wist gij niet dat Ik moest zijn in de dingen Mijns Vaders? Ik heb van eeuwigheid Mezelf al overgegeven toen de Vader mij verkoren had. En Ik ben in de wereld gekomen en ben nu 12 jaar oud. En Ik sta al gereed om dat werk te gaan volvoeren. En Ik weet wat er over Mij komen zal. De smaad, de hoon, de lasteringen, dat ze Mij als de Zoon van God zullen lasteren; dat ze Mij niet zullen aanvaarden. Ik weet, ja Ik weet dat Gethsémané voor Mij ligt. Ik weet dat Ik straks zal gesteld worden voor een Kájafas en voor Pilatus en voor Herodes. Ik weet dat er zelfs een ogenblik zal aanbreken, dat Ik van God zal verlaten worden, om verlaters van God weer tot God terug te brengen. Ik zal straks losgelaten moeten worden en Ik zal Mijzelf straks gewaar worden, dat Ik zinken zal in een grondeloze modder waarin men niet kan staan. En dat de wateren zullen komen tot aan de ziel. Maar Ik heb het met blijdschap aanvaard. Met een groot genoegen heb Ik het aanvaard. Wetende dat Mijn arbeid niet ijdel zal zijn in den Heere. Ik heb het aanvaard, omdat Ik weet: Ik kom er door en Ik kom eruit. Want het is het werk van Mijn Vader. Want Mijn Vader, voor Wie Ik al de condities aanvaard heb van lijden en sterven, Die heeft de belofte mij gegeven. Die heeft met eedzwering Mij beloofd, dat als Ik Mijn ziel tot een schuldoffer gesteld zal hebben, dan zal Ik zaad zien. En Ik zal de dagen verlengen en het welbehagen des Heeren zal door Mijn hand gelukkig voortgaan. En allen die daarin begrepen zijn, zullen van de angsten der hel verlost worden, van het geweld der hel verlost worden. En die zullen allemaal aanvaarden wat we samen zingen uit Psalm 119:

*Wat vree heeft elk die Uwe wet bemind.
Zij zullen aan geen hinderpaal zich stoten.*

En wat er verder volgt in het 83e vers van Psalm 119.

Toepassing

"En Jozef en Maria, jullie hebben hier met angst naar Mij gezocht. Maar Ik heb smart in Mijn hart, smart in Mijn hart, zoals jullie jezelf hier openbaren. Och, je steken als het ware al een speer door Mijn ziel."

Want het lijden van Christus is niet begonnen in Gethsémané. Nee, al van Zijn geboorte heeft Hij geleden. En toen Hij 12 jaar oud was, toen Hij als de Zoon des Vaders, Zichzelf geopenbaard heeft en als de Knecht des Vaders uit liefde tot de eer des Vaders. Maar Hij werd door Jozef en Maria niet begrepen. *Want zij verstonden het woord niet dat Hij tot hen sprak.*

En weet je waar de Heere Jezus naar teruggebracht is daar? Heb je er wel eens over gedacht? Hij is teruggebracht naar de val in Adam, waar een mens Gods beeld is verloren en de ware kennis Gods kwijt is geraakt. En mensen, je moet maar niet denken dat je ergens wat vanaf weet, tenzij dat God het je door Zijn Geest komt te leren en uit genade komt schenken. Wij staan als een blinde tegen de wand te kijken.

Maar dat moet nu onze schuld voor God worden. Dat is niet tot onze eer, maar dat is tot onze schaamte. Want in het paradijs daar waren we versierd met het beeld Gods. Daar hadden we een inzicht in de Drie-enige God. En nu staat een mens blind voor Christus en blind voor Zijn gezegend borgwerk. En wat is er nu noodzakelijker voor een mens dan dit te leren: *dit is het eeuwige leven dat ze U kennen de enige waarachtige God.*

Wist gij niet dat ik moest zijn in de dingen Mijns Vaders? "Uw gebrek, uw gemis dat kom Ik nu te vervullen en dat kom Ik voor u weg te nemen, Jozef en Maria, omdat Ik bezig ben in de dingen Mijns Vaders. En dat heb Ik aanvaard en nu moet Ik bezig zijn in de dingen Mijns Vaders."

Maar met eerbied gesproken, de Heere Jezus is moeten komen over vele hoge bergen, om dat te vervullen en te volbrengen. De bruid zegt in Hooglied 2: *Dit is de stem mijns Liefsten, ziet Hem Hij komt; springende op de bergen en huppelende op de heuvelen.* Maar voordat Hij springende op de bergen en huppelende op de heuvelen komt, is Hij bedroefd geweest. Er staat twee keer van de Heere Jezus dat Hij geweend heeft. En er staat één keer, *dat Hij in de staat van Zijn vernedering met tranen, met sterke roepingen en tranen Zichzelf opgeofferd heeft.*

Och geliefden, Gods kind kent een droefheid naar God. Gods kind kent een droefheid over de zonden. Maar Christus heeft de grootste droefheid gekend over de diepte van onze val. Er staat in Genesis 6: *Toen berouwde het de Heere, dat Hij de mens op de aarde gemaakt had.* Och geliefden, als hij zichzelf toch eens mag bekijken, dan moet hij zeggen: 'Heere, waarvoor ben ik op de wereld gebracht? Waarvoor ben ik op de wereld gebracht?' En dan staat er in een van de profeten: *ze waren niet om Mijn Naam te vermelden.* Maar dan valt hij er niet buiten maar dan wordt hij er ingesloten.

Want als God komt mensen, dan wordt je voor God wat je bent. Je wordt voor God wat je bent. En daar heb ik nu zo'n vijandschap tegen. Daar heb ik geen zin in. Ik heb daar geen begeerte in. Dan sta ik met gebalde vuisten tegenover Hem, om voor God te worden wat ik ben. Maar daar staat een lief regeltje in Psalm 138: *die nederig knielt.* En nu leert God Zijn volk knielen.

Heb je dat al mogen doen mensen. Heb je voor God wel eens mogen bukken? Heb je het voor God wel eens mogen verspelen? Heb je wel eens in je schande en schaamte voor God neergeknield? *Hoor, hoe een boeteling pleit. En reinig mij van al mijn vuile zonden.* Heb je wel eens voor God gelegen als een verborgen misdracht? Heb je wel eens voor God gelegen als een schepsel die tegen al de geboden Gods zwaarlijk gezondigd en geen derzelve gehouden heeft? Heb je jezelf al eens voor God leren kennen dat je moest zeggen: 'O God, er is nog nooit zo'n gedrocht op de wereld geweest.'

Ja, zo leer je jezelf kennen, als een gedrocht. God kwijt, Zijn heerlijkheid kwijt, Zijn beeld kwijt, en dan zo te reizen naar die ontzaglijke eeuwigheid. En dan straks voor die God te moeten verschijnen.

Och jongens en meisjes, mannen, vrouwen en kinderen, het zal wat zijn om straks voor die vierschaar gedagvaard te worden. *Ik zag de doden, klein en groot staande voor God en voor Zijn troon. En de boeken werden geopend,* staat er. O ja, wat zal het zijn, wat zal het zijn, als straks die boeken eens open gedaan zullen worden! Och, dat het hier nog gebeuren mocht, tussen de wieg en tussen het graf. En dat de hemel Zichzelf nog eens ontfermen mocht. Het is nog in de dag der genade. Het is nog in de welaangename tijd. Het is nog in het heden. Het kan nog, de deur is nog niet op het nachtslot. God staat nog met uitgebreide armen en Hij wacht nog om genadig te zijn.

En nu kun je nooit té ellendig wezen, mensen. Wel te vroom, wel te vroom maar nooit te ellendig. *Want nooddruftigen zal Hij verschonen, aan armen uit genade.*

Heb je jezelf bij God wel eens aangeklaagd, mensen? Heb je jezelf aangeklaagd? Heb je wel eens gezegd: 'Heere doe maar met mij wat goed is in Uw ogen. Ik heb de hemel verzondigd en de dood verdiend. Ik heb nergens geen recht meer op. Ik heb alles verzondigd. Maar o, in dat bloed in het bloed en de gerechtigheid van die eeuwige, enige Middelaar Gods en der mensen, och zou het daarin voor mij ook kunnen? Zou het voor mij ook nog kunnen?'

Ja, mensen ja, *die Hem nederig valt te voet, zal van Hem Zijn wegen leren.* Hij staat en Hij wacht nog om genadig te zijn. En Hij weet wat van Zijn maaksel is te wachten. Je kan het Hem allemaal vertellen, hoor. Je kunt Hem vertellen welk een ellendeling dat je bent. En wat een schuldige dat je bent. En wat een vijand dat je bent. Och, niets waardig. Die verloren zoon zei: 'Ik ben niet waard om nog langer uw zoon genaamd te worden. Maar maak mij als een van uw huurlingen.'

Maar och mijn hoorders, nu kan ik mijn kindschap wel verzondigen, maar God kan Zijn Vaderschap nooit verloochenen. God kan zijn Vaderschap nooit verloochenen. En dat is mijn behouden; dat is mijn behoud. Want Hij heeft gezworen, van eeuwigheid gezworen; met een eed heeft Hij het bevestigd: *Ik zal ze wederbrengen uit Basan, Ik zal ze wederbrengen uit de diepten der zee.*

En al gaat uw pad ook door de zee,

U zullen als op Mozes beê;

Geen golven overstromen.

Och geliefden, dat het licht van Gods lieve Geest in onze zielen mocht opgaan. En dat de verborgenheden nog eens geopenbaard mochten worden.

Och jongens en meisjes, kinderen, mannen en vrouwen, dat we om God nog eens verlegen mochten worden. O, om God verlegen! En niet langer zonder God en niet langer meer buiten God te kunnen. *Maar als een hert schreeuwt naar de waterstromen alzo schreeuwt mijn ziel tot U, o God.*

En, daar ga ik vanmiddag mee eindigen, als je nu niet meer schreeuwen kan, als ik niet meer schreeuwen kan, dan ben ik het kortste bij de verlossing. Want ik heb alles verloren. Ik heb alles verloren, ook mijn schreien. *Maar Jezus verkoren, Wiens eigendom ik ben. En Wiens rijkdom ik ken.* Amen.

Slotzang Psalm 84 vers 5.

7. JEZUS HET LICHT DER WERELD

Middagdienst Grand-Rapids

Psalm 43: 3

Lezen Johannes 8: 1 – 20

12 geloofsartikelen.

Psalm 118: 13,14

Psalm 68: 2

Psalm 21: 4,5

Onze hulp is in de Naam des Heeren, Die hemel en aarde gemaakt heeft.

Genade, vrede en barmhartigheid, worde u allen rijkelijk geschonken en vermenigvuldigd van God de Vader en van Christus Jezus de Heere, in de gemeenschap des Heiligen Geestes. Amen.

Zoeken we nu tezamen het aangezicht des Heeren.

Geliefden,

Wij hebben daar samen gezongen uit Psalm 118: *Gezegend zij die grote Koning, Die tot ons komt in 's Heeren Naam.* Die Koning is Christus. Die Koning komt tot ons. Want wij kunnen zelf tot die Koning niet meer komen. Er is geen kracht voor. En van nature geen behoefte aan ook. Een mens reist naar de eeuwigheid, gedachteloos. Wanneer we met Efraïm op onze heup gaan kloppen, beschaamd en schaamrood, dan is er een werk Gods reeds in onze harten begonnen. Maar anders gaat een mens zijn eigen weg.

En nu zegt die kerk: *Gezegend zij die grote Koning.* Gezegend; dat betekent Hem komt al de lof, de dankzegging en de eer toe. Want wat van eeuwigheid was, de wil van de Vader, dat is ook geweest de wil van de Zoon. Zoals het ook was de wil van de Heilige Geest. En daar ligt het alles in opgesloten, dat de Zoon van God, verordineerd is tot Profeet, Priester en Koning, Borg en Middelaar des Verbonds, dat die Christus vrijwillig troon en kroon heeft verlaten om op deze vervloekte wereld neer te komen en dat grote werk te volbrengen en te volvoeren waartoe de Vader Hem van eeuwigheid geroepen had. Dat werk bestond daarin, dat Hij de deugden van Zijn Vader zou verheerlijken, aan het Goddelijk recht voldoening schenken, maar ook Zijn kerk zou verlossen en Zijn kerk zou zaligen.

Gezegend zij die grote Koning! Want Hem alleen komt de heerlijkheid toe tot in alle eeuwigheid. En Hij heeft alles verworven wat wij verloren zijn in het Paradijs. Wij wensen vanmiddag met de hulpe Gods daar een paar woorden over te zeggen. De tekst is in Johannes 8 en daarvan het 12e vers, waar Gods woord aldus luidt:

Jezus dan sprak wederom tot henlieden, zeggende: Ik ben het Licht der wereld; die Mij volgt zal in de duisternis niet wandelen, maar zal het Licht des Levens hebben.

Tot dusver.

In het eerste gedeelte van dit hoofdstuk wordt vermeld, dat de Joden een vrouw tot Christus hadden gebracht, die in overspel was gegrepen. En die mensen begonnen dadelijk te spreken over de wet. Over de wet van Mozes, die betuigde, dat zulke

mensen gestenigd moesten worden. Eigenaardig, zult u misschien zeggen, dat die mensen met de wet zijn begonnen. Christus het Evangelie stond daarbij. Maar daar hadden ze geen kennis aan en ze hadden er geen behoefte aan. En toen heeft Christus gezegd: *Ik ben het Licht der wereld*. De Joden, die Farizeeën en de Schriftgeleerden wisten nergens anders van dan alleen van de wet en van de inzettingen van de mensen. Maar het Evangelie was voor die mensen verborgen. En nu zegt Christus hier: *Ik ben het Licht der wereld*. Ik zou vanmiddag bij de opening van deze tekst drie woorden kunnen zeggen.

- Ten 1e het woord *uitsluiten*. Want Christus zegt: *Ik ben het Licht ter wereld*. Dat is Hij alleen. Er is geen mens die Licht heeft. Het is alles duisternis. Dus die waarheid is ten eerste een uitsluitende waarheid.
- In de 2e plaats is het een *insluitende* waarheid. Want de Heere Jezus zegt: *die Mij volgt zal in de duisternis niet wandelen*. Dus Christus gaat Zijn volk er insluiten.
- En dan in de 3e plaats zouden we het woord *besluitend* kunnen noemen. Want er staat in het laatste: *maar zal het Licht des Levens hebben*. Dus God besluit Zijn volk erin. Dat wil zeggen, die krijgen wat, dat ze tot in der eeuwigheid nooit meer zullen missen. *Maar zal het Licht des Levens hebben*.

In de eerste plaats.

Ik ben het Licht der wereld. Dat is een Zelfgetuigenis van de Heere Jezus. Een bewust getuigenis van Zichzelf. En de grond van dat getuigenis ligt in de eeuwigheid; in de eeuwigheid. God uit God en Licht uit Licht. We lezen in een Johannes 1: *God is Licht en de geen duisternis is in Hem*. En dat woord uit Johannes sluit in de Drie Goddelijke Personen, Vader, Zoon en Heilige Geest. En dan kom ik bij Job 38. Daar staat: toen de Morgensterren zongen en de kinderen Gods juichten. Dat ziet daar op de schepping van de Engelen. En toen was Christus alreeds het Licht.

Het Licht der wereld. En in Daniel 2 vers 22 wordt van Christus gezegd: *Hij openbaart diepe en verborgen dingen. Hij weet wat in het duister is, want het licht woont bij Hem*. En in Kolossensen 1 staat er, *dat Christus is het Beeld des onzienlijken Gods*.

Nu zegt Christus hier in deze tekst, *dat Hij is het Licht der wereld*. Dat wil zeggen, Hij is het waarachtige licht. *Het waarachtige Licht dat verlicht een iegelijk mens komende in de wereld*. En in 1 Johannes 5 staat: *het Licht schijnt in de duisternis*. Dat getuigenis hier in deze tekst vanmiddag, moet ons wel diep verootmoedigen en diep vernederen. Want dat herinnert ons en het brengt ons terug naar wat Adam in de staat der rechtheid geweest is en wat nu de arme mens geworden is door de zonde. Wij hebben in het Paradijs in de gemeenschap Gods in het Licht gewandeld. En nu is een mens niets anders dan duisternis. De gehele wereld is duisternis. Alle mensen zijn in duisternis. En dat allemaal door onze eigen schuld. We hebben in het Paradijs het Licht uitgeblust. En nu verkeren we allemaal in een duisternis die zó duister is, dat het met geen pen te beschrijven en met geen woorden is uit te drukken. Wanneer een mens door verlichtende genade van God er een gezicht in krijgt en er licht in krijgt, dan zou hij zichzelf wel doodscreien. En dat niet alleen voor zichzelf mensen, maar ook voor zijn arm geslacht dat met hem op de wereld leeft. In dat opzicht mensen, onze ogen zouden nooit droog moeten zijn als we toch eens recht mochten beseffen, wat hij in het paradijs geworden is. En in welk een duisternis dat hij van nature verkeerd. Hij ligt in de macht van de vorst der duisternis. En daar komt bij, zonder de

genade Gods, er komt nooit in ons leven een ogenblik dat we om dat waarachtige Licht verlegen worden. Nooit.

Er staat in Gods woord dat een mens *als in een beeld daarheen gaat*. Ja, als een beeld. En een dwaas verstaat dit niet. En een onvernuftig mens weet er niet van. Een mens gaat zomaar slapende naar de eeuwigheid. Er zijn mensen die hebben nog een sprekende consciëntie soms nog wel een beroering in de consciëntie, maar daar blijft het bij, tenzij dat God er aan te pas komt. Een mens, ... almaar ouder worden, almaar korter bij de dood en de eeuwigheid komen, en in plaats van vernederd te worden, wordt een mens verhard. Mensen die in hun jeugd en hun jonkheid soms nog indrukken gehad hebben, maar bij het klimmen van de jaren gaat het over het algemeen allemaal weg. Je zou zeggen: hoe is het mogelijk? Hoe is het mogelijk? Zo kort bij de dood gekomen en dan de minste bekommering er niet meer over omdragen in zijn hart?

Jaren geleden zei eens een man hier tegen mij, die ging sterven: 'Ik lig hier voor mezelf op dit bed. Onbegrijpelijk. Ik heb het zo goed geweten in mijn leven. Wanneer in mijn jonge jaren over dood en eeuwigheid gesproken werd, dan beefde ik. En nu beef ik u niet meer. Ik beef niet meer.'

Pas zei een man nog tegen mij in het ziekenhuis in Kalamazoo, die voor de poorten der eeuwigheid lag: ik ben niet benauwd om te sterven.' Ik ben niet benauwd.

Nee, niet bang?

'Nee, ik wacht af wat er gebeuren zal.'

En dan zit een mens daarbij en dan moet hij zeggen: O God, wat is die doodstaat van een mens toch verschrikkelijk. Ja, verschrikkelijk. En het is alleen gemeente, het is alleen de Geest die levend maakt. Het vlees is niet nut, het is de Geest die levend maakt.

En ik weet, er zitten hier mensen onder mijn gehoor, en die zeggen te dien opzichte, *ik geef er voor 100% mijn toestemming aan*. Er zijn hier mensen die zeggen: 'Ja, het is niet anders; het is niet anders. Maar het raakt me eigenlijk niet.'

Dat wil zeggen dat het geen bekommering teweegbrengt dat een mens niet tot God schreeuwt en tot God zucht en vlucht. In onze dagen, over het algemeen, in de meeste kerken, wordt de doodstaat van een mens geloofend. Werkelijk. En de massa wil er ook niet meer van weten. Die haten het. Dan zeggen ze: dat is veel te erg om dat allemaal te zeggen.

Maar we kunnen het duizendste, het miljoenste er nog niet van zeggen, mensen, hoe verschrikkelijk het met een mens gesteld is.

Maar nu dat eeuwig wonder, uit het Welbehagen des Vaders, dat de Heere Jezus zegt: *Ik ben het Licht der wereld*. En dat Hij gekomen is hier op de wereld als de blinkende Morgenster, als de Zon der gerechtigheid, waar alleen maar Leven en Licht en vrede en blijdschap door te verkrijgen is. Want de zaligheid is in geen anderen. En er is onder de hemel geen andere naam de mensen gegeven door welke wij moeten zalig worden.

Ik ben het Licht der wereld. En om nu dat Licht der wereld te zijn, mensen, heeft Christus 33 jaar geworsteld in de duisternis van de zonde en in de duisternis van de ongerechtigheid. 33 jaar heeft Hij geworsteld. En er zijn tijden geweest dat het Hem zo aangegrepen heeft, dat Hij getuigt heeft: *Nu ben Ik ontroerd. En wat zal Ik zeggen?* Toen die doodstaat van de mens door Christus beleefd is geworden. Toen Hij in de staat van Zijn diepe vernedering niet anders eigenlijk ontmoet heeft dan de vijandschap tegen Hem. *Want Hij is gekomen tot het Zijne en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen*. Ze hebben getracht om Christus te doden, op allerlei terreinen en

verdriet. Om van Hem af te komen. In plaats ervan dat ze Hem met beide armen hebben aanvaard en omhelsd. Er was een Bethlehem geen plaats voor Hem in de herberg. Hij werd verbannen naar het land der duisternis, naar Egypte. Opdat vervuld zou worden: *uit Egypte heb Ik Mijn Zoon geroepen*. En toch heeft Hij als het Licht der wereld en als het Licht des Levens hier op de wereld gewandeld.

Wat een weldaad, geliefden, dat Christus getuigd heeft: *Ik ben het Licht der wereld*. Bewust zijnde dat Hij de eeuwige Zoon van God was en dat Hij kwam om het Licht op de wereld te brengen. En dat Hij het Licht der wereld is, betekent niet alleen voor de Joodse kerk, maar ook voor de kerk uit de heidenen. De Engelen in de velden van Bethlehem hebben gezongen: *Ere zij God in de hoogste hemelen en vrede op aarde, in mensen een welbehagen*. En de oude Simeon heeft tegen Jozef en Maria van Christus voorzegd: *Een Licht tot verlichting der heidenen en tot heerlijkheid van Zijn volk Israel*.

Maar nu gaat het er alleen maar over mensen, dat moet nu persoonlijke waar worden in ons hart en in ons leven. We zijn begonnen vanmiddag: *Gezegend zij die grote Koning, die tot ons komt in 's Naam*. Die tot ons komt op Goddelijk bevel. Die komt tot al Zijn volk en tot al Zijn gunstgenoten.

Het Evangelie komt tot allen die er onder komen, maar de beloften van het Evangelie zijn alleen voor het ware volk van God. Het Evangelie worden gepredikt in de hele wereld. Paulus zegt: *sommigen preken het uit vijandschap*. Maar niettegenstaande dat, het wordt gepredikt. En de Heere maakt Zich door de prediking van het Woord vrij van elk mens die eronder komt. Het zal eenmaal van zijn hand worden afgeëist.

Maar als Christus nu zegt: *Ik ben het Licht der wereld*, dan zegt Hij, dat Hij degene is die de raad van Zijn Vader en de wil van Zijn Vader openbaart in de wereld. Dat Hij gekomen is om te zoeken en zalig te maken dat verloren is. Gekomen, niet om te roepen rechtvaardigen, maar zondaars tot bekering.

Wat een eeuwig wonder dat dit nog kan! En dat het nog kan zolang als een mens op de wereld leeft. *Zou er enig ding voor Mij te wonderlijk zijn?* Zegt de Heere. Nee, het is een God die maar spreekt en het is er en gebied en het staat er. En Christus als Middelaar, heeft ontvangen alle macht in de hemel en op de aarde. En nu, dat getal staat van eeuwigheid vast. En dat getal zal er komen. Er zal geen klauw van dat volk achterblijven. Uit alle talen, volkeren en natiën. Er staat in Psalm 87 in de oude rijm van Datheen:

*Uit al de spraken Hij de Zijnen zal
Roepen; dan werd gezeid van dezen al,
Dat z' in Sion al samen zijn woonachtig.*

De Heere komt Zijn volk eruit te halen, overal vandaan. Van over de gehele wereld, mensen.

*Ze zullen U van alle kant,
Zelfs uit het aller-verste land,
Vereren met geschenken.*

O, wat is het toch gelukkig, gelukkig, gelukkig dat het in God vastligt, mensen. Dat het eeuwig in God vastligt. Want als wij, als wij er iets aan toe moesten brengen of aan toe moesten voegen, dan was het voor eeuwig kwijt. Dan was het voor eeuwig gedaan. Maar het welbehagen des Heeren, zal door Zijn hand gelukkig voortgaan.

Ik ben, zo zegt Christus, het Licht der wereld. En omdat Hij het Licht der wereld is, is Hij het ook die het Licht komt te ontsluiten in de harten van Zijn gunstgenoten. Het is alleen door Christus, door Zijn bediening, dat een mens Gods heiligheid, Gods rechtvaardigheid, Gods toorn en Gods gramschap waaronder een mens ligt, leert kennen. Het geldt vandaag nog, gemeente: *Alleen, ken uw ongerechtigheid, dat gij tegen de Heere uw God hebt overtreden.* En dat zal blijven tot aan de laatste dag dat de wereld staan zal. Ze kunnen praten wat ze willen tegenwoordig, en ze kunnen het allemaal even gemakkelijk voorstellen; en ze kunnen met Christus komen zoveel als ze willen, maar alleen: *ken uw ongerechtigheid.* Dat is het eerste. En als dat niet gekend wordt mensen, zou er nooit noodzaak kunnen zijn voor Christus en voor Zijn gerechtigheid. Een mens moet aan de weet komen, hoe diep ellendig en rampzaligheid hij door de zonde geworden is. Hij zal moeten leren kennen in zijn leven dat Gods recht hem veroordelen en afsnijden moet en dat de wet hem moet verdoemen. Dat is ook weer zo iets. De wet wordt overal buitengesloten in deze dagen die wij beleven. *Maar de wet is door Mozes gegeven en de genade en de waarheid door Jezus Christus geworden.*

Nu zullen er mensen zijn die zeggen: ja, als dat nu allemaal gekend moet worden, zal er dan voor mij nog hoop wezen?

O zeker, er is hoop. Er is hoop bij God vandaan. *En die Geest gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel.* En menigmaal stapt God zomaar in. En door alle tijden en eeuwen zal God Zijn woord daartoe gebruiken. En dat woord zal vergezeld zijn door de kracht van die Goddelijke Geest. Want die Geest maakt levend. Die Geest die maakt het onderwerpelijk waar in het hart van Gods uitverkoren volk. Daarom is het een zaligmakende overtuiging, geliefden. Het is een krachtdadige overtuiging. Het is een overtuiging die een zondaar brengt tot een overbuiging van zijn hart en van zijn leven. Maar het is ook een overtuiging die voert tot de kennis van Christus, Die het einde der wet is, een iegelijk die gelooft. En dat in Christus wij zullen vinden alles wat tot het leven en de Godzaligheid van node is.

In de tweede plaats.

Er staat hier: *Ik ben het Licht der wereld.* En dan volgt er: ***die Mij volgt, zal in de duisternis niet wandelen.***

Wat het betekent dat woord: *die Mij volgt?* Dat is hetzelfde geliefden, als dat er zou staan: *die in Mij gelooft.* Geloven en volgen dat is hier in Gods woord hetzelfde. *Die Mij volgt.* Om Christus te volgen dan moeten we Christus kennen. En om Christus te kennen, dan moet Christus in ons leven geopenbaard zijn. Er is een openbaring door het Woord en er is een openbaring door een dadelijke Persoonsopenbaring door het Woord en door Gods Geest. Het is een voorrecht dat de Heere Zijn woord gaat openen en dat we *licht in onze ziel krijgen* over de Persoon, de Zoon van God en als de Persoon des Middelaars. En dat hij door Zijn Woord in Zijn graveerselen geopenbaard wordt voor ons hart en leven.

Maar een openbaring van de Persoon is wat anders. Paulus zegt in Galaten 1: *Wanneer het Gode behaagd heeft om Zijn Zoon in mij te openbaren.* En er is alleen maar een openbaring van Christus als de Persoon in ons hart wanneer onze hoop en verwachting van onze zijde wordt afgesneden. *Toen alle hoop mij gans ontviel en niemand zorgde voor mijn ziel.* Het is nodig mensen, dat een mens afgesneden wordt van de wereld, afgesneden wordt van de zonde en dat hij afgesneden wordt van zijn eigen krachten, afgesneden van zijn eigen inzicht, afgesneden van zijn eigen hoop die hij zichzelf gevormd heeft. Want we zijn allemaal werkzaam. Maar van nature allemaal werkzaam om in de hemel te komen, en niet in de hel te komen. Dat werkt zo tegen elkander in.

Want we moeten eerst naar de hel zullen wij ooit in de hemel kunnen komen. Dat zie je aan David. Toen dat kind van Bathséba ziek werd, is die man in een conditie gekomen voor zichzelf, in een toestand dat het zó verschrikkelijk werd, zó verschrikkelijk! Want als het kind gestorven was durfden zijn knechten niet naar David toe. Toen durfden ze niet gaan zeggen dat zijn kind gestorven was. Ze dachten die man zal zijn verstand kwijt raken. Die man zal wel krankzinnig worden. Het was net andersom. Hij ging zichzelf wassen en zalven. En hij zei: *dat kind zal tot mij niet wederkeren maar ik zal tot dat kind gaan*. Waarom? Wat was het nu eigenlijk, toen David op de grond lag en het zo benauwd had? Wat was er eigenlijk? Toen is hij met het kind naar de hel gegaan. Dat is het geweest. Hij is met dat kind naar de hel gegaan. Het is persoonlijk voor onszelf nodig en dat geldt ook onze kinderen, mensen. Er wordt zo spoedig gezegd: ik heb een belofte voor dit en ik heb een belofte voor dat; en ik heb die woorden gekregen en die woorden en nu ben ik gerust, dat die man of die vrouw of dat kind in de hemel is.

Ja, maar je moet altijd denken mensen, als God wat geeft aan Zijn volk, dat is altijd in een afgesneden weg. Ja, in een afgesneden weg is dat. En dat gaat nooit buiten Gods recht om. Gods volk wordt zalig in de verheerlijking van de Goddelijke gerechtigheid. Daarom wordt het voor dat volk zulk een wonder dat ze uit de diepten des doods worden opgehaald en dat hun hart vervuld wordt met vreugde en blijdschap. En dat ze zingen zullen met vrolijk zingende lippen. Maar daar is wat aan voorafgegaan. En de weg waarin dat gebeurt, daarin is God ook vrij in daarin hebben we God geen paal en perk te stellen. Want God is vrij in al de wegen die Hij houdt met Zijn volk hier op aarde. *God is gerecht in al wat Hij doet*, staat er in Psalm 145.

En als er nu hier staat: *die Mij volgt*, dan moet een ziel van de brede weg des verderfs op de smalle weg des Levens geplaatst zijn. Dan moet op die Weg al zijn eigen hoop en verwachting afgesneden worden, opdat zijn oog God zal zijn door Christus. En waarom is dat nu zo'n verschil met de *openbaring* in het Woord?

Dat bestaat daarin: de waarheid zegt, *de ogen die eens gezien hebben die zullen nooit meer terugzien*. Dat blijft voor eeuwig wat van liggen, mensen. *Geen leed zal het ooit uit mijn geheugen wissen*.

Ik heb je dat misschien vroeger ook wel eens verteld. Maar er zit een stel mensen hier die misschien toen nog niet leefden. En die dat ook niet weten. Maar we hebben hier een gouverneur gehad; je weet dat. En in die tijd was het William, zoals die heette. Ik had die man nooit gezien. Nooit. Wel van gehoord en gelezen. Elke dag stond die man in de krant net als X nu ook, vanzelf. Maar ik kende die man niet. En als er nu iemand tegen mij gezegd had hier een Grand Rapids: het is maar een kleine man, het is maar een dwergje; dan had ik het ook geloofd. Want ik had die man nooit gezien. Maar op een ochtend werd ik om 6 uur naar de trein gebracht, - toen stond het oude stationnetje er nog - door mijn oudste zoon, en opeens zei die jongen: daar gaat hij, daar gaat de gouverneur. En ik keek met beide mijn ogen naar die man, dat kun je begrijpen. En toen zag ik dat het zo'n grote man was, zo een flinke man. Dus als er nu 1 miljoen mensen later tegen mij gezegd hadden: *dat is een dwergje*, dan had ik gezegd: het is geen dwergje, het is een flinke grote man.

En zo is het nu ook met de openbaring van Christus. Wanneer Hij in ons hart en leven geopenbaard wordt als de Zone Gods en als het Lam Gods dat de zonde der wereld wegneemt, als Hij geopenbaard is in ons leven als blank en rood dragende de banier boven tienduizenden, dan blijft dat altijd liggen. Dat wil niet zeggen dat het altijd even levendig is en dat we er altijd gebruik van kunnen maken. Want we blijven in onszelf mensen. Een ellendig en arm volk die op de Naam des Heeren zullen vertrouwen. We

kunnen nergens met onze handen aankomen. We zijn afhankelijk. Alleen als God er ons toe verwaardigd. We moeten overal maar afblijven, dag en nacht. Dat worden we in ons leven wel gewaar. Maar, wat God eenmaal gewrocht heeft en wat God eenmaal gewerkt heeft, dat blijft liggen. Daar blijft dat eeuwig liggen.

*Gij zijt vanouds mijn Toeverlaat mijn Koning,
Die uitkomst gaaft en uit Uw hemelwoning,
Voor ieders oog Uw haat'ren ging tekeer.*

En die Mij volgt, zegt Hij, die zal in de duisternis niet wandelen. Nee. Die Christus mag volgen en in Christus mag geloven, daar zal de duisternis van de zonde, de duisternis van het oordeel en de duisternis van de hel voor dat volk worden weggenomen. En dan zal van al dat volk worden vervuld wat we samen zingen uit de 146e Psalm en daarvan het 6e vers:

*'t Is de Heere wiens mededogen
Blinden schenkt het lieflijk licht.
Die in 't stof lag neergebogen
Wordt door Hem weer opgericht.
God die lust in waarheid heeft,
Mint hem, die rechtvaardig leeft.*

In de derde plaats.

Ik ben het Licht der wereld; die Mij volgt zal in de duisternis niet wandelen, maar zal het Licht des Levens hebben. En wat zou nu dat Licht des Levens wezen, mensen? Wat zou dat wezen? Mm? Ik zou vanmiddag kunnen zeggen, dat is de vergeving der zonden; *dat is de gemeenschap met God.*

Maar zal het Licht des Levens hebben. Christus heeft de pers alleen getreden en niemand van de volkeren was met Hem. Hij heeft die getreden in Zijn toorn en vertrapt in Zijn grimmigheid. Als God een mens gaat overtuigen en als God een mens gaat ontdekken, dan blijft er niets anders dan schuld en zonde over in de mens. Dan is het niet dit of dat, maar het is allemáál verkeerd. In Psalm 65 staat: *Een stroom van ongerechtigheden, had de overhand op mij.* Een mens ligt onder de macht en de heerschappij van de zonde. En een mens kan niet anders, - ik hoop dat je het allemaal volgen mag mensen, ik hoop het; - een mens kan niet anders van nature dan wegzinken in die afgrond van verlatenheid, waar hij zichzelf ingestort heeft. Al maar dieper, almaar dieper. En almaar meer hopeloos. Al maar meer onmogelijk.

Maar nu zegt Christus: *Ik ben het Licht der wereld.* In die duisternis van de zonde, in de duisternis van het oordeel, is Hij het Licht des levens. *Het volk dat in duisternis zat, zullen een groot Licht zien; en degenen die zitten in het land van de schaduw des doods, over dezelve zal een Licht schijnen,* Jesaja 9. En nu heeft Christus door Zijn lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid aan het Goddelijk recht voldaan. Hij heeft voor al de schuld van Zijn volk betaald met de prijs van Zijn dierbaar bloed. *Wetende dat gij verlost zijt uit uw ijdele wandeling, niet door zilver of door goud, maar door het dierbaar bloed als van een onbevlekt en onbestraffelijk Lam,* zegt Petrus. Onze tranen gemeente, onze tranen bewijzen onze schuld, maar onze tranen vergeven onze schuld nooit. Nee.

En nu zijn er mensen die hun eigen zonden vergeven; die zijn er. Die een tekst aangegrepen hebben uit de waarheid en daar steunen ze hun levenlang op. Daar gaan ze mee naar de eeuwigheid toe. Maar gemeente, als we ooit de vergeving der zonden

zullen beleven, dan hebben we in ons leven een Rechter leren kennen. Een Rechter leren kennen, die naar Zijn Goddelijk recht ons veroordelen moet en naar Zijn Goddelijke recht ons moet verdoemen. Maar door de tussenkomst en de inkomst en de overkomst van die Gezegende des Vaders: *al waren uw zonden als scharlaken ze zullen worden als sneeuw; al waren zo rood als karmozijn ze zullen worden als witte wol*. En de kerk zingt:

*Al mijn misdaden en mijn zonden,
Waren zeer groot en zwaar.
Maar Uw goedheid niet om doorgronden,
Vergaf die al voorwaar.*

Daar ligt het nu. Het ligt in Christus, die voor de zonden heeft betaald en God neemt in een rechterlijke weg de zonde bij Zijn volk weg. Hij werpt die in een zee van eeuwige vergetelheid, dat Hij er nooit meer aan zal denken. En waaraan kun je weten dat het gebeurd is, mensen? Waaraan kun je weten dat de schuld der zonde nooit meer terugkomt? Wel de *smet* der zonde, maar de *schuld* komt niet meer terug. Want God heeft die schuld in de zee van eeuwige vergetelheid geworpen, om ze nooit meer te gedenken en nu kan Gods volk in grote strijd en donkerheid over die schuld wel aangevallen worden, maar dan zal op Gods tijd het Licht erover opgaan, *dat die schuld is verzoend en dat de ongerechtigheid is weggenomen en dat ze van de hand des Heeren dubbel hebben ontvangen voor al hun zonden*.

Er staat: *zal het Licht des Levens hebben*. Dat Licht des Levens hebben, omdat ze het *ontvangen* hebben; omdat het in een wettige weg ontvangen hebben. Omdat ze God en Christus hebben leren kennen. Want er is eerst een schuldbrief thuisgekomen en die schuldbrief is een doodsbrief geworden. Maar ze hebben ook de brief van de vergeving der zonden, de kwitantie ontvangen dat Christus gestorven is; *maar ook dat Christus opgewekt is en dat Hij nu zit aan de rechterhand des Vaders en dat Hij altijd leeft om voor Zijn volk te bidden*.

Maar zal het Licht des Levens hebben. En dat is een Licht dat de weg aanwijst: *Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven*. Het is voor dat volk een Licht dat vol van blijdschap is.

*Wat blijdschap smaakt mijn ziel,
Wanneer ik voor U kniel,
In 't huis dat gij U hebt gesticht.*

- Het is een Licht van *kracht* en van *sterkte*. *Want met mijn God spring ik over een muur en met Hem dring ik door een bende*.
- Het is een Licht dat *zoetigheid* geeft in de harten van Gods uitverkorenen. *Smaakt en ziet dat de Heere goed is*.
- Het is een Licht dat *waarborg* schenkt in de harten van dat volk, van de eeuwige blijdschap die straks het deel zal zijn van al degenen die uit de duisternis getrokken zijn en overgezet in het koninkrijk van Gods liefde en welbehagen. *Want blijdschap komt na veel smarten, alle oprechten harten*. En we lezen in Psalm 68, in het 2e vers:

*Maar 't vrome volk in U verheugd,
Zal huppelen van zielevreugd,
Daar zij hun wens verkrijgen.*

En in Uw licht, in dat Licht van een Drie-enig God, ziet dat volk hét Licht. Ik ben het Licht der wereld; die Mij volgt zal in de duisternis niet wandelen, maar zal het Licht des Levens hebben.

Jong en oud, klein en groot, dat de Heere de waarheid mocht uitbreiden in ons hart en mocht zegenen voor onze zielen. We hebben gehoord vanmiddag dat het een *uitsluitende* waarheid is, het sluit alles en alle mensen uit. Maar het *sluit ook in*, al degenen die geloven. En het is ook een *besluitend* het licht, want degenen die Christus volgen zullen het Licht des Levens hebben. Dat is het Goddelijk *besluit* van eeuwigheid. En dat zal nooit vallen.

Dat volk zal straks eeuwig in het Licht wandelen.

Zij wand'len Heer in het Licht van 't Goddelijk aanschijn voort;

Zij zullen in Uw Naam zich al den dag verblijden.

Uw goedheid straalt hun toe, Uw macht schraagt hen in 't lijden.

Uw onbezweken trouw zal nooit hun val gedogen.

Maar Uw gerechtigheid hen naar Uw woord verhogen.

Dat de Heere het nog schenken mocht, om te zien in welke duisternis wij ons gebracht hebben. De Heere heeft er ons niet ingebracht, maar we hebben onszelf erin gebracht. En wat zal het nu zijn als we eenmaal onze ogen open doen in die buitenste duisternis? Och, dat we toch niet zijn als Gallio, die zich geen van deze dingen aantrekt. Maar dat het nog eens naar binnen mocht gaan. Dat het nog eens gezegend mocht worden aan onze arme harten. Dat het nog eens geheiligd mocht worden, terwijl het nog het heden der genade, terwijl het nog de welaangename dag der zaligheid is.

En ik hoop dat Gods volk in dit middaguur nog enige lessen en leerlingen en onderwijzingen uit de waarheid heeft ontvangen. Maar ook dat de kracht van de waarheid aan het hart werd toegepast. Opdat ze het Licht des Levens mogen hebben. En opdat ze zich daarin verlustigen en verblijden mogen. De dagen der duisternis bij dat volk van God zijn veel. En veelal vanwege eigen schuld en zonden. Soms is het tot beproeving zoals bij Job. Maar de meeste tijd is het anders, dat hij zichzelf moet beklagen en zichzelf moet veroordelen. Maar och, dat onze ziel verenigd met Christus, meer en meer die nauwe en innige vereniging met Hem zoeken mocht. Dat wil zeggen, om Hem te volgen opdat de duisternis zal wijken en het Licht ons geschonken zal worden. En zo geleid te worden naar dat eeuwige Licht in Psalm 43. Amen.

Dankgebed

Heere, Gij mocht de Naprediker zijn van het woord dat we in deze middag nog brengen mochten in de midden van de gemeente. Wil het met Uw zegen nog bedauwen en met Uw gunst en genade bekronen.

Wil ons gedenken in al onze noden. Ook dat gezin wat hierheen kwam vanuit het Westen om hier te blijven. Och, dat het in Uw gunst mocht wezen. We bevelen ze aan Uw troon. Gedenk ook aan een andere familie in de dag van morgen, die naar het Westen hopen te vertrekken voor enige tijd; bewaar, beschut en bescherm hen. Gedenk ook in de verdere noden en zorgen. U weet het Heere, wij hebben het niet alles te vertellen. Maar U weet alle dingen; och dat die ouders verblijd mochten worden door Uw daden. En dat U het wèl mocht maken in al de ellenden die er zijn.

Gedenk ons ook in de avond. Geef nog lust en liefde; en verblijd door Uw daden en geef nog genade om op te komen zo ver als het kan. Ook het jongere geslacht; dat we door U geleerd en bekeerd en geleid mochten worden. En dat U ons voor Uw rekening mocht nemen. Om Christus' wil. Amen.

We zingen van Psalm 21 het 4e en 5e vers.

Ontvang nu de zegen des Heeren.

*De Heere zegene u en Hij behoede u.
De Heere doe Zijn aangezicht over u lichten en zij u genadig.
De Heere verheffe Zijn aanschijn over u en geve u vrede. Amen.*

8. CHRISTUS DE ERFGENAAM

Psalm 24: 1, 2

Lezen: Hebreëën 1

Psalm 47: 1, 2

Psalm 61: 4

Psalm 21: 5, 6

Het woord van onze overdenking voor deze middag vindt ge bij vernieuwing opgetekend in de zendbrief van de apostel aan de Hebreëën, het 1e hoofdstuk, het 2e vers, het 1e gedeelte.

Welken Hij gesteld heeft tot een Erfgenaam van alles.

Tot dusver

We hebben reeds vernomen in de eerste predicatie over deze tekst, dat in het Oude Testament, Izak ten opzichte van wat in deze waarheid verklaard wordt, een type geweest is van de Heere Jezus Christus. Abraham heeft een zoon gehad bij Hagar. Hij heeft 6 zonen gehad bij Ketura en hij heeft er één gehad bij Sara. Maar eigenlijk heeft hij maar één enige zoon gehad. En dat was Izak. Zoals Gods getuigenis dat ons leert. Toen Abraham ging sterven heeft hij geschenken gegeven aan de kinderen van het bijwif, van Ketura. Maar dan zegt de Waarheid zo klaar en duidelijk, dat hij aan Izak alles gegeven heeft. Dus Izak heeft de gehele erfenis van Abraham gekregen. En die erfenis was zeer uitgebreid. U kunt daarvan lezen in Genesis 24 waar Eliëzer gesproken heeft tot Rebekka, ten opzichte van de rijkdom van zijn heer Abraham. En zoals we nu reeds gehoord hebben uit onze tekst vanmiddag, staat er hier: *Welken Hij gesteld heeft tot een Erfgenaam van alles.*

Er zijn in deze tekst 3 zaken. Ja, wel meer vanzelf, maar daar is geen einde aan. Maar bij 3 hoofdzaken wensen we uw aandacht te gaan bepalen.

Ten 1e. De Erflater.

Ten 2e de Erfgenaam.

Ten 3e de Erfenis.

De Erflater is God de Vader. De Erfgenaam is God de Zoon. En de erfenis is de kerk.

Ten 1^e de Erflater.

Welken Hij gesteld heeft tot een Erfgenaam van alles. Vanzelf, we hebben hier in deze korte tekst eigenlijk de ganse grondslag der zaligheid. Want om die tekst te gaan verklaren en daar een weinig van te zeggen, dan moeten we vanzelf naar de eeuwigheid. Ja, naar de eeuwigheid, wat daar heeft plaatsgehad. In Gods woord wordt gesproken over het besluit Gods, over de voorkennis Gods, over de Raad Gods en over het voornemen Gods. En in al die woorden wordt de onwankelbare grondslag der zaligheid neergelegd. Die grondslag waarvan de kerk zingt: *die door geen aards vermogen, ooit wordt bewogen.*

De duivel kan er tegenaan springen en de mens kan zijn vijandschap er tegen uitbraken; wat gebeurt! Want er is niets waar meer vijandschap tegen opkomt als tegen Gods eeuwige raad en Gods eeuwig voornemen. Er is eigenlijk op de wereld geliefden, niemand die dat ooit kan aanvaarden. Het is door de almachtige genade

Gods en door de inwinnende genade Gods dat een mens het aanvaarden mag. En dat een mens er onder mag buigen. Anders kan het nooit. *Jacob heb Ik liefgehad en Ezau heb Ik gehad.* Wat was nu het onderscheid tussen die twee zonen van Izak en Rebekka? Er was geen onderscheid. Ze waren allebei hetzelfde. Ze waren alle twee verkeerd. Er was noch in de een, noch in de ander iets te vinden waardoor God opgewekt kon worden om Jakob te verkiezen en Ezau te verwerpen. Maar de waarheid zeg: *opdat het voornemen Gods, dat naar de verkiezing is, vaste bleve.*

En nu gaan we bij vernieuwing op de voorgrond weer zeggen, dat die leer geen goddeloze en zorgeloze mensen maakt. Dat zit niet in de leer, maar wel in de conclusies die eruit getrokken worden. En de aanstoot die eruit genomen wordt. Wanneer je Jakob zet tegenover Ezau dan zou ons vlees genegen zijn om hetzelfde te doen als Izak deed. Want zelfs voor Izak is het goed beschouwd ook een onmogelijke zaak geweest om te aanvaarden, dat Ezau er buitengezet was.

Je leest van Jakob dat hij twee keer zijn vader bedrog. Ezau heeft alles gedaan om zijn vader een genoeg te doen. Gedurig ging hij naar het veld, of naar het woud om wild te schieten en het klaar te maken als een aangename spijs voor zijn vader. En Izak was daarmee gediend. O ja, hij was er zeer mee gediend. Het schijnt dat hij heel lekker kon eten, die man. Dus, je kunt wel begrijpen hij viel aan de kant van Ezau.

Jacob zat zomaar thuis, in de keuken. Hij kwam bijna niet op straat. Want zo ver als wij weten, heeft hij niets gezegd. Hij zat maar stil te luisteren naar de gebeden van zijn vader en de gesprekken van zijn moeder. En zoals we weten, zijn karakter was ook niet zo netjes. Nee, nee. Dat is in zijn leven wel uitgekomen. Zelfs als hij later voor Laban 20 jaar gewerkt heeft voor loon, want de eerste 7 jaar deed hij alles voor Rachel. Maar later voor loon.

En Laban was ook zo'n ellendig mens. Die viel ook niet mee. Want die deed ook maar van alles om ervan te halen wat hij ervan te halen kon. Die had ook nooit genoeg. En die heeft 10 maal Jakobs loon veranderd. Je zou er toch zat van worden ook hé? Als het nu zo gaat! Ja.

Maar Jacob was ook niet zo mis. Die heeft strepen van een boom in het water geworpen, in de goot, wanneer de tijd er was dat die schapen bevrucht werden, dat het ten goede zou helpen. Want Jakob heeft ook in zijn gedachten gehad, om als een rijke man Kanaän weer in te gaan. Als een rijke man. Natuurlijk, dat heeft God allemaal laten mislukken. Het loopt allemaal tegen wat een mens eigenlijk begeert en wat een mens eigenlijk zoekt en waarnaar hij verlangt. We zullen er niet verder over gaan, want er is nog zoveel meer, dat we vanmiddag maar laten rusten. En weet je waarom we het verder laten rusten? Weten jullie waarom, mensen? Psalm 146. *Welgelukzalig is hij, die de God van Jacob tot zijn hulpe heeft.* Daarom gaan we het voorbij.

Bij Rebekka lag dat allemaal anders ten opzichte van die kinderen. Want die Rebekka is van de hemel rechtstreeks onderwezen in het stuk van de predestinatie. Ja. Toen Rebekka bemerkte dat ze bevrucht was, wist ze niet hoe dat eindigen zou vanwege de strijd die er was tussen die twee kinderen. Het was zo verschrikkelijk, dat Rebekka niet anders heeft gedacht en gevreesd, dat het het einde van haar leven zou wezen. Want God gaat met Zijn volk altijd door de dood heen. Altijd maar door de dood. Die kinderen hebben zo hard tegen elkaar gestoten. Je leest dat ook in de profeet Hoséa. En er was vanzelf geen dokter en geen specialist die daar een oplossing in geven kon. Maar die vrouw is bij God terecht gekomen. Ze ging om de Heere te vragen. En toen heeft de Heere gezegd: *de meerdere zal de mindere dienen.* Ja, Hij heeft de oplossing gegeven. Dus Rebekka heeft het zelf persoonlijk en rechtstreeks uit Gods mond gehoord en vernomen. Dus voor die vrouw lag dat anders.

En nu de grondslag ligt voor Gods kerk in het vrije, soevereine welbehagen Gods. Daar ligt het. Is er wat aan de veranderen? Neen, nee. Er is niets aan te veranderen. Want het is alles onberouwelijk. *De genade giften en de roeping Gods is onberouwelijk*, Romeinen 11 vers 29. En nu, voor Gods volk wordt dat hoe langer hoe meer een oorzaak van troost. Voor de wereld en voor de godsdienst wordt het meer en meer een aanstoot. Hoe korter dat we bij de eeuwigheid komen. En als we dan nog een weinig besef van de zaken mogen hebben, in de consciëntie, dan zal het een rots der ergernis zijn, dat God de ene verkoren heeft en de ander verworpen heeft. Want het wordt werkelijkheid, mensen; het wordt werkelijkheid. En wat zal dat zijn om voor eeuwig van God gescheiden te zijn, onder Zijn toorn, onder Zijn gramschap, waar nooit geen einde meer aan komen zal; nooit.

En aan de andere kant het geluk van de kerk, die hoe langer hoe meer inleven dat er in hen niets is wat God ooit kan behagen. Want het valt allemaal tegen mensen, het valt allemaal tegen. Ik zal maar een puntje noemen en dan gaan we verder.

Zodra dat volk door God opgezocht is en door God bewelddadigd wordt, wat is dan de begeerte van hun hart? Dat is om God te verheerlijken. Dat is om God te behagen. Dat is om tot eer van God te leven. Dat is om God te kennen in al hun wegen.

Er zitten er hier vanmiddag enkelen die na een ziekte of operatie weer terug mogen komen in de kerk. En als ik nu vragen zal: wat zal nu je begeerte wezen? Dan zal er nog wel één zijn, - ik hoop meer - om nu eens God in waarheid te erkennen, voor Zijn weldadigheden, Die Hij bewezen heeft. Maar dan zullen ze zeggen: lege handen. En dan ben je niet alleen, hoor. Dan heb je nog familie. Van wie ben je familie? Wie is je familie dan? Dat is de dichter van Psalm 116. Die zegt in het 7e vers: *Wat zal ik met Gods gunsten overlaân*. Wat? Dat is duidelijk, die man wist het niet.

En hoe ouder dat we worden, mensen, hoe meer dat wij tegen vallen. Hoe meer dat wij tegen gaan vallen. Er was eens een dichter die zong: *Ik heb nooit gedacht, dat mijn ziel zo aan het aardse kleefde*. En dat men aan het vergankelijke vastzit. En dat we van alles losgemaakt moeten worden en vrijgemaakt worden. En dat we voorbereid en toebereid worden om God te ontmoeten. We kunnen onszelf nog niet één gedachte ervan geven. En Paulus zegt: *uit genade zijt gij zalig geworden*.

Maar nu kon ik weer terug naar dat besluit, na die Raad, naar dat voornemen, naar die voorkennis Gods des Vaders. Waar het alles voor de kerk in vastligt.

*Ik weet hoe 't vast gebouw van Uwe gunstbewijzen
Naar Uw gemaakt bestek, in eeuwigheid zal rijzen.
Zo min de hemel ooit uit zijnen stand zal wijken,
Zo min zal Uwe trouw ooit wank'len noch bezwijken.*

Dat volk wordt zalig omdat God dat wil. En het wordt zalig tot de eer en de grootmaken van Zijn Naam.

Ten 2^e de Erfgenaam

Welke Hij gesteld heeft tot een Erfgenaam van alles. Welken Hij gesteld heeft. De Zoon is van eeuwigheid gesteld door Zijn Vader tot een Erfgenaam van alles. De Erflater is de Vader. Hij heeft van eeuwigheid een verbond gemaakt met Zijn Zoon. Het wordt genoemd het Verbond der verlossing, ook de Raad des vredes. En dat Verbond der verlossing is de grondslag van het Verbond der genade. Het Verbond der verlossing ligt in de eeuwigheid. Het Verbond der genade is bekendgemaakt in de tijd, in Genesis 3 vers 15. Na de val van Adam. En in dat Verbond der verlossing heeft

God de Vader de Drie Personen vertegenwoordigd van het Goddelijk Wezen. Vader, Zoon en de Heilige Geest. Hoe komt de Zoon in dat Verbond voor? Hij komt daar voor als Degene die al de uitverkorenen vertegenwoordigd. Adam was het hoofd van het Verbond der werken en Christus is het Hoofd van het Verbond der genade. Nu heeft de Vader met Zijn Zoon gehandeld, ook in vereniging met de Heilige Geest, ten opzichte van de zaligheid van die uitverkorenen. Maar, wat stond in dat verbond op de voorgrond? De zaligheid van een mens? Nee. De verheerlijking van al de Deugden en van al de eigenschappen Gods. Er staat in Jeremia 3 vers 19: *Hoe zal Ik u onder de kinderen zetten; en hoe zal Ik u geven dat gewenste land?* Die tekst betekent niet dat zoiets werkelijk bestaat, maar om ons een indruk te geven van het grote gewicht van de zaak. Die tekst wordt genoemd een heilige verlegenheid om uit te zien naar een weg, waarin al de Deugden Gods verheerlijkt worden. En waardoor een zondaar gered en gezaligd zal worden.

Tussen de verheerlijking Gods stond op de voorgrond, - met eerbied gesproken, - nog een Ander. Was nu de Vader gedrongen vanwege de ellende van een mens om dat Verbond met Zijn Zoon te maken? Nee, want anders zou de mens op de voorgrond komen. En de mens komt in dat stuk niet op de voorgrond. Er staat in Spreuken 16, *dat God alles gewrocht heeft om Zijns Zelfs wil.* Dat is tot Zijn heerlijkheid, *zelfs de goddeloze tot de dag des kwaads.* Daar staat de verheerlijking Gods op de voorgrond. En nu heeft de Vader van de Zoon geëist, dat Hij als Borg en Middelaar en als Hoofd van de uitverkorenen zou optreden. Dat Hij het grote werk moesten volvoeren. Namelijk, om de geschonden deugden Gods te verheerlijken.

De Deugden Gods zijn door Adam in het paradijs ontluiserd. En nu is Christus geroepen om die op te luisteren; en opdat dan in het einde de Kerk die opgeluisterde Deugden zou beluisteren en dat God dan de eer en de heerlijkheid van alles zal ontvangen. Wat nu noodzakelijk was tot de verheerlijking van die Deugden, is, dat Christus moest lijden en sterven en aan de gerechtigheid voldoening geven. Daardoor heeft Christus onze menselijke natuur moeten aannemen. Hij heeft die natuur niet uit de hemel meegebracht. Nee, want dan had Hij gestaan buiten ons geslacht. Dan had Hij nooit een onzer kunnen zijn. Dan had Hij nooit Zijn kerk *Zijn broederen* kunnen noemen. Maar Hij heeft die natuur aangenomen uit de maagd Maria. Vanzelf een verborgenheid, zo hoog boven ons verstand, dat wij dat nooit kunnen bevatten. Ons verstand staat erbij stil. Dat kunnen wij nooit doorgronden.

En nu heeft de Vader de eis gesteld, maar ook de belofte gedaan, dat als Hij Zijn ziel tot een schuldoffer gesteld zal hebben, dan zal Hij zaad zien. *Hij zal de dagen verlengen en het welbehagen des Heeren zal door Zijn hand gelukkig voortgaan.* En als loon op Zijn arbeid, zou Hij krijgen *de heidenen tot Zijn erfdeel en de einden der aarde tot Zijn bezit.* Dat zou Zijn loon zijn. En van dat loon heeft de Zoon getuigt in Psalm 16: *De snoeren zijn Mij in liefelijke plaatsen gevallen; ja een schone erfenis is Mij geworden.*

In die erfenis lag Adam en Eva in besloten. En wat zijn Adam en Eva geweest en wat zijn ze geworden? Zij waren beeldridders Gods, maar ze zijn het beeld Gods verloren. En die Adam en Eva zijn geworden ... ja zeg het maar eens. Dat zijn weglopers geworden. Ze zijn allebei bij God vandaan weggelopen. Ze hebben zichzelf achter de bossen verborgen. Omdat ze vreesden. Ze vreesden, wat ze nooit tevoren hadden gedaan. Want Adam in het Paradijs is nooit bezet geweest met slaafse vrees. Maar dat is allemaal de zonde die dat teweeg gebracht heeft. Dan beefde hij op het geritsel van een blad.

Een mens heeft een mond nog groter dan de kerk hier. Ja, nog veel groter. Het is een schande, welke monden dat wij hebben. Hé? Maar nu zal ik je eens wat gaan vertellen, mensen. Ik zal maar eens één voorbeeld gaan vertellen. Een voorbeeld, anders wordt het veel te lang.

Maar, er was een man die ging feesten. Hij ging drinken uit de bekers die zijn grootvader Nebukadnézar zelf meegenomen had uit de tempel te Jeruzalem, toen hij Jeruzalem ging verwoesten. En die heeft hij naar Babel gebracht. En die waren wellicht nooit aangerod. Maar die kleinzoon Belsazar, die ging er uit drinken. Voor het oog van zijn duizenden geweldigen. Wat was dat drinken wat hij uit die bekers deed? Heb je er wel eens opgelet, mensen? De verregaande brutaliteit tegen God in de hemel. En een verregaande onverschilligheid.

Want daar in dat Babel zat een volk dat kwam uit Israël, dat kwam uit Juda. Daar waren bekeerde mensen onder. En als je van God bekeerd bent, dan laat God je niet los, mensen. God laat je dan nooit meer los. En dan kun je het leven nooit kwijtraken wat God je heeft geschonken. Dat raak je niet kwijt. Dat is onmogelijk. Dat blijft leven. Al is het maar een sprankeltje, al is het nog zo weinig, het blijft leven. Dat kan nooit weg.

En die mensen in Babel hadden hun harpen aan de wilgen gehangen. Ze zeiden: *Hoe zullen we een lied des Heeren zingen in een vreemd land?* God had die mensen beloofd dat ze na 70 jaar terug zouden gaan. Maar die Belsazar gaat daar openlijk betuigen: 'Ik spot met dat volk en met de God van dat volk. Want die God heeft hen wel beloofd dat ze nog terug zullen komen, maar ze komen nooit terug. Ik zal daarvoor zorgen. Ik zal die mensen hier houden!' Ja.

En wat is er toen gebeurd? Toen ging er een onzichtbare hand aan de wand schrijven. Wat was hetgeen daar werd geschreven? In weegschalen gewogen en te licht bevonden! *MENE, MENE, TEKEL UFARSIN, God heeft uw koninkrijk weggenomen.* En wat is er toen gebeurd? Vertel eens wat er toen gebeurd is. Is die man door blijven drinken, toen die onzichtbare hand daar ging schrijven? Toen God ging schrijven? Nee, nee, zijn knieën stieten tegen elkaar; de banden van zijn lenden werden los; de glans van zijn aangezicht week. En in diezelfde nacht werd Belsazar gedood.

Als God komt ben je klaar, mensen. En straks in de eeuwigheid dan zullen hun aangezichten betrekken als een pot, zegt de Waarheid. Verschrikkelijk. Dan zullen ze zeggen, zoals er staat in Openbaring: *De grote dag van Zijn toorn is gekomen; en wie zal bestaan? Bergen valt op ons en heuvelen bedekt ons vanwege het aangezicht des Heeren en de sterkte Zijner macht.* Als God spreekt dan is het afgelopen, mensen.

En nu bekomt God Zijn eer in het tandengeknars van de goddelozen. Ja, in het tandengeknars van goddelozen. Je moet nooit denken dat God iets tekort komt, hoor. O nee, nee. Er zijn mensen die denken dat. Vloekers, zweeders, God tergen, God lasteren. Maar het zal eens eenmaal anders worden. *Bergen valt op ons en heuvelen bedekt ons.* Juliaan de Afvallige, in de tijd van zijn oom, die nam op het slagveld het stof van de grond, toen hij gewond was, en hij wierp het naar de hemel. En stervende zei hij: *Gij hebt toch overwonnen, Gij vervloekte Galileeër!*

En als een mens straks onbekeerd zal moeten sterven, dan zal de rook van hun pijniging opgaan tot in alle eeuwigheid. En dan zal een mens God vloeken en lasteren vanwege de pijn en vanwege de smarten. Dat zal het einde wezen.

*Maar, 't vrome volk in U verheugd,
Zal huppelen van zielevreugd,
Daar zij hun wens verkrijgen.*

Het gaat over de ere Gods, geliefden. En nu komt er een tijd in het leven van het volk van God dat ze aan de zijde van God vallen mogen. Dat ze God recht en gerechtigheid toekennen. Er komt een tijd in hun leven, Brakel zegt ervan: - in het eerste kan het veel gemengd zijn met de hemel en de hel - maar er komt een tijd in het leven van dat volk, dat het niet meer over de hemel en over de hel gaat. Maar dat het over de ere Gods gaat. Met andere woorden, dat God met ons doen kan wat Hij wil. En dat gebed dat Christus Zijn discipelen heeft geleerd, praktijk gaat worden: *Uw Naam worde geheiligd*. Dat het volk aan de zijde van God valt, omdat ze - luister eens naar dat puntje vanmiddag - omdat ze God liever krijgen dan zichzelf. Ze krijgen zichzelf er voor over. Hij is de Heere, Hij doe wat goed is in Zijn ogen.

3. En nu de erfenis.

Wie is die erfenis? Ik heb daarstraks gezegd, Adam en Eva; waar we de getuigenis van hebben dat God Zijn genade erin verheerlijkt heeft. Ook Eva; die heeft gezegd: *ik heb een man van de Heere gekregen*. Ze was abuis in de tijd maar niet in de zaak. Want het Zaad dat beloofd was, ... ze heeft gedacht, dat het eerste kind dat zij op de wereld bracht, dat het de Christus was, vanwege het heimwee en vanwege de nood naar Christus. Ja, ze is een moeder aller levenden geworden.

En als je nu verder nog wil weten mensen, - maar er is geen einde aan - als je verder wilt weten wie er ook onder behoorden, dat is ook geweest een Abraham die tot zijn 75e jaar in Ur der Chaldeeën de afgoden heeft gediend.

Als je nog verder wil weten, het is een Rachab de hoer, die haar leven verkwanseld heeft in de zonde en in de ongerechtigheid.

Dan is het een man als Mannasse; het is een Saulus van Tarsen, het is een moordenaar aan het kruis.

En daarvan heeft Hij gezegd: *de snoeren zijn Mij in liefelijke plaatsen gevallen*. En nu mensen, daar ligt de ruimte van zalig worden. Ja, de ruimte van zalig worden. Hellenbroek heeft ons geleerd in zijn vragenboekje: *geloof, hoop en liefde zijn de eigenschappen van de verkiezing*. En al zou het nu maar een geloofje zijn als een mosterzadje, dan wordt hij behouden. En een hoop die zo klein is, dat hij moet zeggen: *O God, het is alles weg*. En liefde? ... O, dat hij moet zeggen: *ik ben zo liefdeloos, als er geen schepsel op de wereld rondloopt. Zo liefdeloos ben ik*.

Want al dat volk gaat zich zelf veroordelen. D'r eigen bij God aanklagen.

Maar nu mensen, nog wat anders. Nu heeft de Vader geëist en de Vader heeft beloofd, en de Zoon heeft geëist en de Zoon heeft ook beloofd en Hij heeft die belofte van de Vader overgenomen *dat Hij Zijn ziel zou geven tot een rantsoen voor velen*. En God de Heilige Geest heeft het in de Raad des vredes op Zich genomen om het volk te roepen uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht. Die heeft het volk geroepen om hen hier in de tijd van het eeuwig welbehagen te verlossen. Te kopen en te verlossen is het werk van de Zoon. Maar het werk van de Heilige Geest is om de arbeid van de Borg en Middelaar toe te passen in de harten van het volk. Om ze deelgenoot te maken van de erve der heiligen in het licht. Waar we nog een klein versje van zingen en dan nog een enkel woord voor de toepassing.

Het 4e vers van Psalm 61:

*Want Uw goedheid die wij loven,
Heeft van boven,
Mijn belofte en beê gehoord.
Gij deed mij tot d' erfenis komen,*

*Van de vromen
Dien de vrees Uws Naams bekoort.*

Toepassing.

Nu nog een enkel woord ter toepassing. Uit het weinigje wat we vanmiddag gehoord hebben, mocht elke hoorder tot zichzelf eens inkeren. De tekst zegt: *Welken Hij gesteld heeft tot een Erfgenaam van alles.* En dat is die Gezegende des Vaders. Dat is God bovenal te prijzen tot in der eeuwigheid. En zoveel het vlees aangaat, uit de Joden, Romeinen 9 vers 5. Waar we ook vanavond nog verder over wensen te handelen. En daar ligt nu de grondslag van Gods kerk verklaard, mensen.

Er is niets zekerder, niets zekerder dan ten eerste *dat het welbehagen des Heeren door de hand van Christus gelukkig, gelukkig zal voortgaan.* Alles wat in de weg staat en alles wat in de weg komt, dat wordt allemaal uit de weg geruimd. *Die door de vlakke velden rijdt, Zijn Naam is Heer der Heeren.* Geen voorgezien geloof en goede werken, zoals de Remonstranten zeggen. Nee, maar het vrije soevereine Gods. God bekommt Zijn eer.

En daarom voor de grootste, snoodste der zondaren, voor de onverschilligste, voor de diepst gezonkene, voor de ellendigste is er nog verwachting en is er nog hoop. Het is voor geen goede mensen en brave mensen. En voor geen oppassende mensen. Nee, het is voor zondaars. Het is voor doorbrengers. Het is voor zulke die tegen al de geboden Gods zwaarlijk gezondigd hebben en geen derzelve houden. En nog steeds tot alle boosheid geneigd. En al hebben we nu nooit in de gevangenis gezeten mensen, toch komen we wat onszelf betreft in de gevangenis terecht. Toch in de gevangenis terechtkomen, als een schuldig mens voor God. Die nergens recht op heeft dan om voor eeuwig verworpen te worden, van voor het aangezicht des Heeren. Maar die kan nog bekeerd worden. Die kan nog bekeerd worden, die kan nog verlost worden van de toekomstige toorn, met behoud en met verheerlijking van al de Deugden en eigenschappen Gods. Dat ze eeuwige zullen zingen van Gods goedertierenheid. Dat ze eeuwig God zullen grootmaken, vanwege die Weg, Die Hij uitgedacht heeft in de nooit begonnen eeuwigheid.

En nu wordt dat Evangelie nog gepredikt. Die Weg wordt ons nog voorgehouden, dat Gods volk zalig wordt omdat God dat gewild heeft. Een bewijs dat er geen mens is die het wil. Godsdienstig wil een mens wel wezen; o ja, elk mens wil nog wel godsdienst hebben. De kerken zijn er genoeg. Je struikelt er zomaar over. En prachtige kerken, er worden miljoenen aan besteed. Maar kom niet met de leer van vrije genade. Kom niet met die leer, hoor. Want dan zouden ze nog liever de kerk af gaan breken, dan dat ze daar naar zullen luisteren. Want als het vrije genade is, dan wordt een mens er overal buitengezet. Dan komt er van een mens niets meer in aanmerking. En hij wil in aanmerking komen. Hij wil een man wezen. Hij speculeert om wat te worden en wat te zijn en wat te hebben. En dat bestaat niet. Christus zegt in Johannes 14 tegen Thomas: *Ik ben de Weg.* Wat is de inhoud van die betuiging, *Ik ben de Weg?* Dat wil zeggen, dat er buiten ons geen weg is en dat er voor mij geen weg meer bestaat.

*Toen mij geen hulp of uitkomst bleek
Wanneer mijn geest in mij bezweek.
En overstelpt was door ellend',
Hebt gij o Heer, mijn pad gekend.*

Door het onmogelijke, door het totaal onmogelijke. Wil je nog een andere tekst hebben?

*God baande door de woeste baren
En brede stromen ons een pad.
Daar rees Zijn lof op stem en snaren.*

Daar is God aan Zijn eer gekomen.

Wie is er die lust heeft aan die Weg? Wie begeert dat nu? Wie zijn dat nu? Een mens die niet meer weet waar hij het zoeken moet. En waar hij het ooit vinden kan. Voor zo een mens; voor een mens voor wie het vastloopt aan alle kanten. Ja, aan alle kanten. En die niet anders dan zijn ondergang tegemoet ziet. Maar waar God Zichzelf mee gaat bemoeien, in Christus. In Hem van Wie de Vader betuigd heeft: *Deze is Mijn geliefde Zoon, in Welke Ik al Mijn welbehagen heb. En die in de Zoon gelooft, heeft het eeuwige leven en komt niet in de verdoemenis.*

Waar kan ik dat geloof kopen? Dan kun je niet kopen. Dat is nergens te koop. Maar het is te krijgen bij een Drie-enig God. Die mildelijk geeft en Die nooit verwijt. En die het Zijn beminden als in de slaap geeft. Ja, als in de slaap. Wat is er nu toch gemakkelijker, hé? Wat is het gemakkelijk. Ik heb eens gehoord dat dominee Pieneman zei tegen een vrouw in Grand Rapids: *er is niets zo gemakkelijk als om zalig te worden.* Die vrouw zei tegen hem: *wel voor jou, maar niet voor mij.* Voor jou, maar niet voor mij. Totdat we in het persoonlijk ook mogen leren. En dat het persoonlijk ook aan onze ziel wordt toegepast.

En dat is nu nog mogelijk, ook vandaag, voor de grootste der zondaars. En het is zo eenvoudig, mensen. Zo eenvoudig. Hoe eenvoudig dan? Psalm 25. Of is dat een leugen soms, Psalm 25? Dat durf je toch niet zeggen, hé? Dat durf je niet zeggen, dat het een leugen is. Wat staat er dan in Psalm 25? *Die Hem nederig valt te voet, zal van Hem Zijn wegen leren.* Dat het ons en ons arm geslacht ten deel mocht vallen, als het nog nooit ons deel geworden is.

En ik zal vanmiddag nog wat anders zeggen, voordat we gaan eindigen. *Wat nu onmogelijk is bij de mensen, dat is mogelijk bij God. Welken Hij gesteld heeft tot een Erfgenaam van alles.* Dat we de waardij van die Christus leerden kennen, bij de aanvang en bij de voortgang. En dat we door de genade des Heiligen Geestes, onze hoop en onze verwachting voor tijd en eeuwigheid op Hem alleen mogen stellen. En dan, volk van God in ons midden, *die in Hem gelooft, die zal niet beschaamd worden.* Amen.

Dankgebed

*Heere, Gij mocht de napreker zijn van Uw woord dat we in deze middag nog mochten brengen. Wil het met uw zegen nog bedauwen, ook in de huizen, waar het straks nog zal worden gehoord, óf in de week die voor ons ligt. **En waar dat het ook nog komen zal.** Heere, gedenk ons verder met de gemeente. Ook in de avond, brengt ons nog samen en geef nog lust en liefde om nog op te komen onder Uw eeuwig getuigenis. Dat satans rijk nog afgebroken en dat Uw koninkrijk mocht komen met kracht en heerlijkheid.*

Wat in het oude vaderland vertoeft en wat er heen gaan zal in de week die voor ons ligt, we bevelen ze beiden aan uw troon. Gedenk ons samen met onze gezinnen in al de noden en behoeften en in al de moeilijkheden die er zijn. Wees in Christus een vriendelijk Ontfermer. En zegen ons in de verheffing van Uw Goddelijke genade. Om het bloed des Verbonds, om Jezus' wil. Amen.

Psalm 21 het 5e en 6e vers

*Hoe groot en schitterend is Zijn eer
Door 't heil aan Hem bewezen.
Hoe is zijn roem gerezen!
O alvermogend Opperheer.
Wat glans, wat majesteit,
Hebt Gij dien Vorst bereid.*

Ontvang nu de zegen des Heeren.

*De Heere zegene u en Hij behoede u.
De Heere doe Zijn aangezicht over u lichten en zij u genadig.
De Heere verheffe Zijn aanschijn over u en geve u vrede. Amen.*

9. MIJN VADER, UW VADER

Psalm 21: 1,2.
 Hebreëën 2
 Psalm 2: 4, 5.
 Psalm 133: 2
 Psalm 68: 16

Geliefden.

Waarom, dat weet ik zelf niet; maar we moeten vanmiddag bij vernieuwing uw aandacht gaan bepalen bij een woord dat we voor de 3e maal wensen te overdenken. Dat is uit Johannes 20: 17 en 18.

Jezus zeide tot haar: raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader; maar ga heen tot Mijn broeders en zeg tot hen: Ik vaar op tot Mijn Vader en uw Vader en tot Mijn God en uw God.

Maria Magdaléna ging heen en boodschapte de discipelen, dat ze de Heere gezien had en dat Hij haar dit gezegd had.

We hebben de laatste zondag daar reeds iets over gezegd. En ook donderdagavond bij vernieuwing. En nu vanmiddag hopen we daar nog een keer bij stil te staan. Ik hoop dat het voor de een of voor de ander zijn zal, omdat ik er niet van buiten kan om daar vanmiddag nog iets over te zeggen. God zal met Zijn woord doen wat Hem behaagt. En het zal, maar Zijn eigen getuigenis, voorspoedig zijn in hetgeen waartoe Hij het gezonden heeft.

Met een paar woorden hebben we donderdag reeds gehoord, dat Maria, - niet meer Maria *Magdalena*, want Magdalena was begraven en dat bleef begraven. Want God had de zonden van die vrouw achter Zijn rug geworpen in eeuwige vergetelheid. En Hij zal ze nooit meer gedenken. Maar die vrouw is aan de voeten van Christus terechtgekomen. Niet te verwonderen. O nee, want het wonder is voor haar zo groot geworden, dat ze een opgewekte Christus mocht aanschouwen. Ze had niet anders gedacht dan dat Hij dood was. En dood, dat is afgelopen vanzelf. Dat is afgelopen. Dat wil niet zeggen dat die vrouw wanhopig was voor de eeuwigheid. Nee, want het was een mens die bevestigd was in haar staat. Dat hebben we al gehoord van die uitdrukking: *ze hebben mijn Heere weggenomen*. Dus het was een vrouw die getrouwd was. Die een Man gekregen had van de Heere, Die haar eigendom was geworden, voor tijd en eeuwigheid beide. Dus, dat lag vast.

Maar natuurlijk, die vrouw heeft niet gedacht dat ze aan deze zijde van het graf Christus nog ooit zou ontmoeten. Ze heeft gedacht dat ze nu de dagen die ze nog leven zou almaar in donkerheid en in duisternis en in gemis verder zou moeten uitleven en doorleven. Ze was vanzelf een vrouw die niet bevreesd was voor hetgeen wat *achter* de dood lag. Een eeuwig zalig leven. Daar was bij haar geen twijfel aan, in dat opzicht. Nee. Maar dat ze zolang ze hier dan nog op die wereld zou moeten zwerven. Mm. Wij dachten gemeente, het is moeilijk misschien, om dat van middag in woorden te gaan verklaren. Een opgestane Christus ontmoet; en dan aan Zijn voeten terechtgekomen. En dan een boodschap gekregen: *raak Mij niet aan*.

Er zijn 2 zaken vanmiddag die wij hebben te overdenken.

Ten 1^e, de Heere Jezus kon daar niet blijven staan.

Ten 2^e, Maria kon daar niet blijven liggen.

Dat zijn 2 verborgenheden. Maar je weet, de verborgenheden des Heeren zijn voor degenen die Hem vrezen. Er zijn in de staat van Christus' vernedering 5 trappen. Zijn nederige geboorte, Zijn lijden, Zijn sterven, Zijn begravenis, Zijn nederdaling ter hel. In de staat van Zijn verhoging zijn 4 trappen. Niet 5 maar 4. De 1e trap is Zijn opstanding. De 2e trap is Zijn Hemelvaart. De 3e trap is Zijn zitten aan des Vaders rechterhand. En de 4e trap is Zijn komst ten oordeel.

En nu was de Heere Jezus wel opgestaan, maar Hij zou nog 40 dagen op de aarde blijven. Er was nog werk voor Hem. Het zal wel anders zijn dan dat het geweest was. Want Zijn lichaam was nu verheerlijkt. Er heeft in die 40 dagen dat Christus nog op aarde was, nooit iemand Zijn adres geweten. No, nooit. En vanzelf, als je iemand zijn adres niet weet, dan is dat een moeilijk geval. Waar moet je het dan gaan zoeken? Waar zul je gaan zoeken?

Er was een leraar, jaren geleden, wij hebben ze beiden gekend. Die man werd van Gods zijde bekend gemaakt, - bij God vandaan - dat hij een ander leraar die in de banden zat en diep in de vernedering, dat hij daar een boodschap moest gaan brengen. Maar hij wist niet waar die dominee woonde. Hij wist wel in een stad, daar had hij wel van gehoord. Maar het was een grote stad. Hij wist geen straat en geen adres. Maar toch, toen hij in die stad kwam, hij dacht: ik ga maar naar een politiebureau en dan ga ik daar vragen of ze die dominee kennen; en of ze zijn adres mij kunnen geven. Ja, en dat gelukte. Ze gaven zijn adres. En toen is hij gaan zoeken en hij heeft hem gevonden. Ze hadden elkaar op de wereld nog nooit ontmoet. En die dominee ging zijn boodschap aan de andere dominee bekendmaken en dat viel zo in elkaars hart. Dat gebeurt tegenwoordig niet veel. Dat viel zo in elkaars hart, dat ze zijn gaan praten over de wegen Gods. En het was al in de morgen dat die ene dominee zei tegen zijn vrouw: *hoe laat is het?* Ze zei, hoe laat het is? Ze zei: de koeien worden al naar de markt gebracht. Het is 4 uur. Ze hadden over geen tijd meer gedacht. Gelukkig hé, als je over geen tijd meer denkt? Ja. Dat gebeurt ook maar zeldzaam. Want we lopen allemaal met een horloge bij ons.

Maar, om kort te gaan, als je iemands adres niet weet, dat is dan moeilijk om hem te gaan bezoeken. En natuurlijk, die dominee kon nog een adres vinden bij de politie. Maar het adres van Christus was niet bekend. Dat was in geen huis bekend, nergens. Waarom zou dat geweest zijn denk je? Mm? Dat de Heere Jezus nergens Zijn adres heeft nagelaten? Dat had voor de discipelen toch wel een beetje gemakkelijker geweest, hé. Dan hadden ze Hem kunnen ophalen. Maar dat heeft de Heere Jezus niet gewild. Nee, Hij heeft nooit gewild dat ze hier op aarde in de staat voor Zijn verhoging Zijn adres zouden weten.

Misschien zitten er zielen hier vanmiddag die zullen zeggen: waarom, waarom is dat alles gebeurt? Omdat elke keer wanneer Christus tot Zijn discipelen komen zou, dat het een verrassing voor hen wezen zal. Want vanzelf, dat *wij willen*, dat zit zo diep in ons, we willen alles uitrekenen. En onze plannen maken. Maar dat kan in dit geval niet. Wachten.

*Ik blijf den Heer verwachten,
Mijn ziel wacht ongestoord.
Ik hoop in al mijn klachten,
Op Zijn onfeilbaar woord.
Mijn ziel in angst en zorgen,
Wacht sterker op den Heer,
Dan wachters op den morgen,*

De morgen, ach wanneer?

En nu zijn die discipelen, ja ik moet een stapje vooruit doen om tot mijn doel te komen, – maar het geeft niet want waar de Geest des Heeren is, daar is vrijheid. – Maar die discipelen hadden in 8 dagen de Heere Jezus na Zijn opstanding niet meer ontmoet. En toen zijn ze zo in de war geraakt, dat Petrus zei tegen die andere: *ik ga vissen*. Hij wilde daarmee zeggen: 'Daar komt toch niets meer van, Hij komt toch niet meer terug.' Want je moet rekenen, dat volk doet niets anders in hun leven dan zondigen. Dus dan kunnen zij er nooit meer op rekenen dat Hij ooit terug zou komen. Als je er op rekent dat Hij nog weer terugkomt, dan ben je nog ver van de plank af, en ver van de wagen. Dan ben je nog ver van de weg af. Maar als je niet meer geloven kan dat Hij nog ooit naar je om zou zien. Dat Hij nog ooit terugkomt. En voor zulke zielen komt Hij terug. Datheen zingt in de oude rijm in Psalm 27: *Verbeid den Heer, op Zijn toekomst hebt acht*. Ja. Die werkelijk om God verlegen mag zijn, die buiten Hem en zonder Hem het niet meer stellen kan, voor hen komt Hij terug. *God zal eindelijk helpen, u die nu klaagt*. God komt terug.

Maar nu die Maria, ik ga weer naar die vrouw terug, die Maria is aan Zijn voeten gevallen. Een wonder dat Christus terugkwam. Het was voor haar onbegrijpelijk. Die vrouw kon er niet doorheen zien dat Hij nog terug zou komen. Je leest ook niet gemeente, dat die vrouw één woord gezegd heeft. Niet één woord. Een bewijs, dat die vrouw zo verslonden was in het wonder, dat die gezegende Persoon terugkwam. En dat ze nu aan Zijn voeten liggen mocht. Zoals ze eenmaal in Lukas 7 ook aan Zijn voeten gelegen had. En ze had ook daar geleerd, toen ze in de schuld voor God mocht komen, dat er geen zoeter plaats op de wereld is het dan om daar terecht te komen. En waarom?

*Hier wordt de rust geschonken,
Hier 't vette van Uw huis gesmaakt.
Een volle beek van wellust maakt,
Hier elk in liefde dronken.*

En nu zo als ik was, - ik ben ook maar een dwaas, niet anders - nu zou ik als dwaas in mijn dwaasheid zeggen: 'Och Heere Jezus, laat die vrouw daar nu toch liggen. Laat die vrouw daar liggen, want ze heeft het daar zo naar haar zin. Och, ze is zo zalig gesteld. Ze wil niet meer bij U vandaan. Ze wil bij U blijven liggen. Ze wil zo naar de hemel toe, die vrouw.'

Maar dan zegt Jezus: 'Raak Mij niet aan, ga hier vandaan Maria. Ik kan hier niet blijven. En jij kan hier ook niet blijven. En Ik kan hier ook niet blijven. Want ik heb mijn discipelen nog te onderwijzen. Want die moeten straks een groot werk op de wereld gaan doen. Die moeten het Evangelie gaan verkondigen over de gehele wereld. En dan domme vissers, mensen. Die nog nooit een lagere school en nog nooit een hogere scholen en nog nooit taallessen gehad hebben; en die moeten nu de grondleggers van Gods kerk op de wereld worden. Verachte Galileeërs worden tot een werk geroepen wat de Heere niet legt op de schouders van Engelen, maar dat de Heere legt op schouders van zwakke, dwaze schepsels. Die niet weten uit en die niet weten in te gaan. Ze waren 3 jaar onderwezen en zij hadden veel in 3 jaar gehoord. O ja, elke dag, veel gezien, maar weinig ervan begrepen. Weinig ervan begrepen, mensen.

Och, als je denkt dat je wat weet, dan weet je nog niks. Geloof je dat? Als je denkt dat je wat weet dan weet je nog niks. Gods volk is een volk dat het niet weet. 'Ze weten niet naar de stad te gaan.' Thomas zegt in Johannes 14, toen de Heere Jezus zei: *Ik ga heen om u plaats te bereiden*; hij zei: Heere, wij weten de Weg niet. En dat was na een

onderwijs van 3 jaar! En nu zouden er nog 40 dagen zijn om nog onderwezen te worden. En dan ook nog maar een enkele maal, want Christus heeft niet elke dag de discipelen bezocht. O nee. De eerste dag en de achtste dag en dan nog eens een keer in Galiléa en op de Berg waar Hij hen bescheiden had. Het was heus elke dag niet.

Maar natuurlijk, die mensen hadden de belofte dat ze straks de Heilige Geest zouden krijgen. En die Geest zou ze in al de waarheid leiden. Die Geest zou van Zichzelf niet spreken, maar wat ze van Christus gehoord hadden in die 3 jaar, zou Hij hen allemaal toe gaan lichten. Dat zal allemaal terugkomen. En dan zouden ze door die Geest bekwaam gemaakt worden om de verborgenheden van het koninkrijk Gods bekend te maken. Christus ging nu nog naar Zijn discipelen om ze te onderwijzen. Maar straks zou Hij de 2e trap van Zijn verhoging gaan innemen. Dat was Zijn Hemelvaart. Daar heeft hij ook voor gebeden in Johannes 17: *Vader, Ik heb U verheerlijkt op aarde; verheerlijkt ook Uw Zoon.*

En u weet geliefden, ge hebt die 2 woorden weleens gehoord, wanneer we er over handelden, het verschil tussen *volbracht* en het verschil tussen *voltooid*. En nu kan een ziel wel wedergeboren zijn, een ander leven hebben ontvangen; een mens kan veel hebben gehoord van Christus en veel hebben gezien van Christus. Een mens kan de vergeving van de zonden hebben ontvangen. Een grote weldaad. O ja.

*Zo ver het west verwijderd is van 't oosten,
Zover heeft Hij om onze ziel te troosten,
Van ons de schuld en zonden weggedaan.*

Zodat we niet meer met een ongeredde ziel op de wereld lopen. Dat we geen openstaande schuld meer hebben. Wat een voorrecht, wat een voorrecht! Maar, met onze rechtvaardigmaking zijn we nog niet thuis. Dan zijn we nog niet thuis. We moeten nog thuis gebracht worden. En zolang als dat niet gebeurd is, mensen, onthoudt het voor je leven, dan blijven we een zwerver; met de bewuste rechtvaardigmaking blijven we nog een zwerver. Want we moeten teruggebracht worden in de gemeenschap Gods. Zoals die verloren zoon gekust werd door zijn vader. Maar toen de vader die jongen kuste en zijn zonden vergeven heeft, heeft hij die zoon meegenomen. En of dat nu 10 mijl geweest is of 30 mijl, dat weet ik ook niet, want het staat niet in de Bijbel, maar er is toch een zekere afstand geweest, dat die vader die zoon meegenomen heeft. Zou hij op die reis zijn kind wat verweten hebben? Nee, nee, *want sinds Ik tot hem gesproken hebt, denk Ik nog ernstig aan hem. Ik zal mij zijner zekerlijk ontfermen.*

Die jongen zal wel eens gezegd hebben: 'Och vader, vader, vader, ga je me nu thuisbrengen? Als je me in een schuurtje laat zitten op land, dat ik je nog eens gedurig mag zien, o dan zal ik zo blij wezen. Dan zal ik zo blij wezen. Maar vader, is het werkelijk waar? Ga je me thuisbrengen? De minste, de minste van mijns vaders huis.' Want gemeente, als je niet in je onwaardigheid voor God terechtkomt, dan zal Christus nooit geen waarde voor je ziel krijgen, hoor. Denk er maar over. Want in de onwaardigheid komt al dat volk terecht. Ze zijn niet waardig om Zijn kind genaamd te worden. Maar je weet waar het geheim ligt, mensen? Die jongen in Lukas 15 had zijn kindschap verzonddigd, maar God kan Zijn Vaderschap niet verloochenen. Dat is onmogelijk. God kan Zijn Vaderschap niet verloochenen. *Want gelijk zich een vader ontfermt over zijn kinderen, zo ontfermt Zich de Heere over degenen die Hem vrezen.* Dat zegt de Heere in Zijn woord. *En het zal Mij zijn als de wateren van Noach, toen ik zwoer, dat de wateren Noachs niet meer over de aarde zullen gaan, also heb Ik gezworen dat Ik niet meer op u toornen en dat Ik niet meer op u schelden zal.* Die

zoon werd thuis gebracht. En zo wordt Gods volk ook thuis gebracht, als het God behaagd, om ze hier thuis te brengen.

'Raak Mij niet aan, o Maria. Er is nog een andere weldaad die ik voor je ga verwerven. Je wordt nog thuis gebracht. En als je dan thuis gebracht wordt dan krijg je nog een weldaad.' Dan krijg je nog een weldaad. En wat is die nadere weldaad, nadat de kerk thuisgebracht wordt? Dat ze ontvangen de Geest der aanneming tot kinderen, door welke ze roepen *Abba, Vader*. En dat er niets meer tussen de Vader en dat kind ligt. Niets ligt er meer tussen de Vader en Zijn kind.

Ik weet niet waar het pas gebeurde, omdat we van dag tot dag gedurig bij zoveel mensen komen, maar hier in de gemeente op een middag of avond, waar ik in huis kwam, kwam er ook een zoon thuis. En die zoon, toen hij wegging nam hij wat van zijn moeder. Ja, een getrouwde man, een vader van kinderen. Ik zei tegen die man: (ik ken hem al jaren) dat doe je bij vreemde toch ook niet wat je hier bij je moeder gedaan hebt? En die jongen keek me vanzelf eens aan en zei: *nee*.

Ik zei: waarom heb je dat dan hier gedaan, enkele dingen meegepakt? Waarom doe je dat bij een ander niet? Waarom niet bij een ander? Die jongen zei: *het is mijn moeder*. Ja, het is mijn moeder. Ja, vanzelf hé. En toen kregen we daar nog een ogenblikje een gesprek over, omdat een kind van God een vrijheid krijgt van de Hemel, een kinderlijke vrijmoedigheid krijg. En al wordt je nu, laat ik eens zeggen, 40, 50, 60 jaar en dat je ouders nog leven, wanneer je thuiskomt, zal je dat vaderhart en dat moederhart voelen. Dat is uitwendig, maar geestelijk is dat nog veel meer.

Och, laat ik eens plat wat zeggen, vanmiddag. Er komt een tijd in het leven van dat volk, dat ze niet meer bang van God zijn. Niet meer bang van God. Wel een kinderlijke eerbied en vreze voor de Majesteit Gods. Maar niet meer benauwd, want ze weten dat die Vader hen niet zal vertrappen. Die Vader zal hen niet verstoten. Neen, die Vader heeft hem aangenomen en die zal ze nooit meer loslaten. Want ze zijn overgenomen in een Verbond wat nooit meer zal worden vergeten.

En geliefden, nog een stapje verder, anders konden we er nog niet door vanmiddag. Nu was er een verlangen in het hart van de Zoon om bij Zijn Vader terug te komen in de hemel. Om terug te komen bij Zijn Vader. Ik kan dat vanmiddag niet allemaal uitdrukken in woorden. Ik kan dat in menselijke woorden niet zeggen. Dat is onmogelijk. Die blijdschap van de Zoon om Zijn Vader straks te ontmoeten. In Psalm 24 staat:

*Verhoogt o poorten nu de boog,
Reist eeuw'ge deuren reist omhoog,
Opdat ge de koning moogt ontvangen.*

En met wat een blijdschap! O, wat een gejuich is het in de hemel geweest toen de Zoon weer terugkwam in de hemel. En wat is die Zoon verblijd geweest om in de hemel te mogen komen en daar plaats te krijgen aan de rechterhand van Zijn Vader.

'Raak Mij niet aan. Maria, je kunt hier niet blijven liggen. Nee, Ik kan wel begrijpen Maria, dat je op dezelfde voet door wil gaan als je de jaren gedaan hebt nadat Ik die 7 duivelen uit je geworpen hebt. O, dat kan Ik wel begrijpen. Maar het is onmogelijk. Je moet gespeend worden aan Mijn menselijke tegenwoordigheid. En je moet door het geloof gaan leven. En Ik moet met Mijn bloed verschijnen voor Mijn Vader. Met mijn werk. En Maria, daar ben je ook bij inbegrepen. Omdat de Vader de hemel ook voor u zal openen straks. En omdat je straks ook met blijdschap in de hemel zult komen.

Want, Ik ben nog niet opgevaren. Ik ben wel opgestaan. De 1ste trap van de verhoging ligt achter Mij. Maar de 2e trap en de 3e trap en de 4e trap, dat komt nog. En daar zie Ik ook met verlangen naar uit. Met een verlangen dat de dag zal aanbreken, niet alleen om te zitten aan de rechterhand van Mijn Vader, maar dat de dag zal aanbreken dat die ganse kerk verhoogd wordt uit de poorten des doods. En dat ze voor de troon zullen staan. En dat Ik dan zal zeggen: zie hier Ik en de kinderen die mij de Heere gegeven heeft.' Want ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel en de einden der aarde tot Uw bezitting. O ja.

En dan het allergrootste wezen mensen, het allergrootste, dat een worm, zoals wij zijn, een made, dat die daar ook eenmaal bij zou mogen zijn. Dat die daar ook eenmaal bij zullen wezen. Want gemeente, vergeet het maar niet, vanwege al die oppervlakkigheid, als we nooit in de hel terecht zijn gekomen in ons leven, dan zullen we nooit in de hemel opgenomen worden, hoor. Onthoud dat maar want dat is de koninklijke weg naar de hemel. Die loopt door de diepten van de hel. *Gij hebt mij uit de ruisenden kuil en uit modderig slijk gehaald en mijn voeten gezet op een rotssteen.* Dat is de weg die God met Zijn kerk hier op de wereld houdt.

'Ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader, maar ga heen tot Mijn broeders. Ga heen tot Mijn broeders, zegt Christus. Maria moet ook nog wat werk gaan verrichten. Niet om te preken en niet in de ouderlingenbank. Nee, dat is tegenwoordig. Daar hoort een vrouw niet. No. Dat is allemaal tegen de waarheid en dat strijd tegen de plaats die God aan een vrouw heeft gegeven. *Maar ga heen tot Mijn broeders; tot Mijn broeders?* Hier komt het ene wonder boven het andere, mensen. Het ene wonder komt boven het ander. Als nu de Heere Jezus eens gezegd had: 'Ga heen tot die weglopers, hé; tot die weglopers! Tot al die mensen waar Ik zo teleurgesteld mee uitgekomen ben.' Want de een heeft nog stouter en bouter gesproken dan de ander. Ze zouden bij Mij blijven ze zouden voor Hem vechten, ze zouden met Hem de gevangenis ingaan, ze zouden met Hem sterven; alles hadden ze beloofd. En wat is er van terecht gekomen? Och, gemeente er kwam niets van terecht. Daar komt totaal niks van terecht, hoor. Totaal niks, het loopt zo laag af. Het loopt zo laag af. In Mattheüs 11 had de Heere Jezus gezegd: *en zalig is hij die aan Mij niet zal geërgerd worden.* En hebben zij Hem toen begrepen? Nee, dat waren andere mensen die zich zouden ergeren; maar zij zouden zich niet ergeren. Ze zouden Hem trouw blijven. Dat denkt al Gods volk. Dan denken al Gods kinderen. Ze hebben wel eens gezongen:

*Ik zal Hem nooit vergeten,
Hem mijn Helper heten;
Al mijn hoop en al mijn lust.*

Maar je moet eens anders gaan zingen in je leven. Je moet eens een toontje lager gaan zingen. Er moet zelfs een tijd komen dat de harpen aan de wilgen hangen en dat ze gaan zeggen: *hoe zal ik, hoe zal ik een lied des Heeren zingen in een vreemd land?* Dan weten ze het niet meer. Als een weetniet gaat Gods volk naar de hemel toe en met niks als schuld en dwaasheid. Daar gaan ze mee naar de hemel. Dus geen bekeerde man en geen gerechtvaardigde vrouw, nee. Dat raken we allemaal kwijt, mensen. Het komt op nul uit in ons leven. Op nul.

Maar nu zegt Christus: *ga tot Mijn broeders.* Dat had hij vroeger nooit gezegd. Dan zei hij: *vrienden, discipelen.* Maar hier na Zijn opstanding dan zegt Hij: *ga heen tot Mijn broeders.* En nu hebben we vanmiddag, - ja mijn tekst was eigenlijk in het 2e

kapittel vanmiddag, maar dat ging niet. Het kon niet, onmogelijk. - Maar in Hebrreeën 2 staat, *dat Hij Zich niet schaamt om hen Zijn broeders te noemen.*

Toen Pilatus ging vragen naar Zijn discipelen heeft Christus daar heel geen antwoord op gegeven. Nee, Hij wou ze niet te schande zetten. Zó lief had Hij nog Zijn discipelen. Want anders had Hij nogal een boekje open moeten doen, hé, wat er met de discipelen aan de hand was. En dan lees je bij Pilatus niet meer van de discipelen. Het was of Hij nooit geen discipelen gehad heeft.

Maar nu staat er: *zeg Mijn broeders.* En vanzelf, er zijn 2 teksten en dan gaan we een versje zingen en eindigen.

- In de 1e plaats Jeremia 31, het 3e vers. *Die Hij liefgehad heeft. Nou en dan? Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde en daarom heb ik u getrokken met koorden van goedertierenheid.*
- En de 2e tekst is Johannes 13: *en die Hij liefgehad heeft, heeft hij lief tot het einde toe.*

Nu gaan we een versje zingen. Het is het 2e van Psalm 133.

Die liefdegeur moet elk tot liefde nopen
 Als d' olie die van Arons hoofd gedropen,
 Zijn baard en klederzoom doortrekt.
 Z' is als dauw die Hermons kruin bedekt,
 Die Sions top met vruchtbaar vocht besproeit.
 En op zijn bergen nedervloeit.

Toepassing

Ga heen tot Mijn broederen en nu zeg hun: *Ik vaar op tot Mijn vader en tot uw Vader; en tot mijn God en uw God.* Wat een eeuwig wonder. En wat een verrassing is dat voor die discipelen geweest, mensen. Ja, een verrassing; ik zou veel liever zeggen vanmiddag, wat heeft dat voor die mensen ongelofelijk in hun oren geklonken. *Mijn Vader en uw Vader! En Mijn God en uw God!* Dat hadden ze nog nooit kunnen geloven en nu wordt dat aan die mensen toevertrouwd, dat de breuk geheeld is en dat de kloof gedempt is. En dat God verzoend is met hen en zij met God. En dat ze van nu voortaan ook delen in de Vaderlijke liefde en in de Vaderlijke gunst Gods. Wat een boodschap, wat een boodschap, geliefden! Voor hen is het ongelooflijk. Ze hebben het in het eerst ook niet geloofd. Je leest bij Marcus, *dat het taal was als ijdel geklap.* Ja. Je zou zeggen, dat volk moet zoiets met hun beide armen wel aanvaarden en omhelzen. Maar nee, als ijdel geklap. Want de duivel zal alles doen wat hij kan om het werk Gods te verbreken en het werk Gods te verhinderen. En omdat het volk dat zó geplaagd en vertrapt en belasterd wordt, de troost te benemen die er ligt in het Borgwerk van de Middelaar. Ja.

Mijn Vader en uw Vader; mijn God en uw God. Ja mensen, er komt heel wat kijken in ons leven om eens in de waarheid te geloven. We kunnen veel tegen elkaar zeggen, maar weet je wat we niet kunnen doen? We kunnen elkander geen geloof geven. Dat is onmogelijk. David zegt in Psalm 56 het 4e vers: *Ik heb het zelf uit Zijnen mond gehoord; wat sterveling zou mij schenden.* Ja, uit Zijn mond. En daar wacht het ook op bij een kind van God, mensen.

Tegenwoordig geloven ze zo gemakkelijk. En alle mensen geloven dat ze naar de hemel gaan. Er zijn maar weinig mensen die niks meer hebben. O, die zijn er zo weinig. Voldaan met zichzelf, opgaan in de mens. Maar er is een volk dat zegt: 'O

God, als U mij toch ooit een geloofje wilde geven als een mosterdzaad, om tot die berg te zeggen: word opgenomen en in de zee geworpen. O God, als Je mij dat toch zou geven, dat ik niet alleen mocht geloven maar dat ik moest geloven. - Ja, moest geloven, want Hij geeft het Zijn beminden als in de slaap. - O, als dat eens gebeuren mocht, dan zou ik als David doen. Wat deed David dan? Wat heeft David gedaan? O, die man zegt in Psalm 118:

*Ik zal niet sterven noch vergaan,
Maar leven en in alle landen
Van Gods weldaden doen vermaan.*

Dat heeft David gezegd. Dan zouden ze wel de bazuin aan hun mond willen zetten. Dan zouden ze net als die oude Anna van 84 jaar, - maar die vloog nog als een jong meisje door de straten van Jeruzalem - tot allen die de verlossing in Jeruzalem verwachtten, om hen de blijde mare te brengen dat Christus geboren was. Ja, dat zouden ze ook doen!

En toch mensen, toch, nog een ander ding. Die Maria Magdalena die moest uitgaan naar de discipelen. Met blijdschap, dat kun je wel geloven. Want ze ging heen *en boodschapte het de discipelen dat ze de Heere gezien had*. Dat waren de eersten. En ze zei, dat Hij haar dit gezegd had. O, wat heeft die vrouw dat met een blijdschap en met een volkomen genoeg voor haar hart gedaan. En wat is het einde geweest van die vrouw? Klappen gekregen. Klappen; als ik een kind van God mag wezen mensen, dan krijg je niks dan klappen. Dan met het een en dan met het andere.

Wat zal het een verlossing wezen mensen, als eenmaal dat volk eens uit strijd mag komen. En als ze boven de strijd geplaatst mogen worden. En als ze met blijdschap mogen ingaan in die plaats waar ze eeuwig Gods aangezicht in gerechtigheid zullen aanschouwen. Waar geen twijfelende discipelen, waar geen ongelovige Thomas meer zijn zal; geen volk wat het niet kan geloven op commando van een ander. Maar die het van God Zelf moeten hebben.

We gaan nu vanmiddag weer eindigen. Och, ik hoop dat wat we vanmiddag gezegd hebben, dat het nog tot een zegen en tot een winst mag wezen. Ik weet de naam niet. Ik weet het niet voor wie het moest wezen, vanmiddag. Maar ik heb toch wel een stille hoop dat het voor de een of de ander mag wezen. Die misschien vanmiddag hier naartoe gekomen is, dat ze van binnen zeiden: 'Och man, blijf maar thuis. Ga je daar weer zitten vrouw, voor niks? Voor niks? Je zult je naam toch nooit horen zeggen.'

Maar wat zou het een zegen wezen, als al de duivels eens veldvluchtig moesten wijken. En dat die grote Koning de grote deuren open zetten kwam. *De grote deuren* zegt Datheen. Ja, die grote deuren; zo wijd als ze opengegaan zijn voor de Koning, zo wijd gaan ze ook open voor de onderdanen. Voor al dat volk. Want,

*Gij zult mijn kruis eindigen hier,
Want goedertier zijt Gij gestadig.
Het werk Uwer handen zult Gij.
Volvoeren vrij.
O Heer genadig.*

De God aller genade mocht het nog zegenen. Och gemeente, we weten niet wat we missen. Gelooft u dat? Mm? En er is een Leraar der gerechtigheid en dat is Christus, Die ons thuis kan brengen als dat nog gemist wordt. En dan voor de eerste keer in ons leven zullen we aan de weet komen wat we misten. Maar als de Heere het aan de weet brengt dan zal het ons uitdrijven tot Zijn troon. En dan zal er geen rust meer wezen

totdat we de rust in God hebben gevonden. De Heere mocht tot dat einde het woord zegenen.

Gelukkig dat God voor Zijn kerk zorgt, mensen. Als wij er uitwendig op kijken, zeggen we: we kunnen wel ophouden. We kunnen wel ophouden, want het ene woord wat ik vanmiddag noem en gebruiken kan, is niet anders mensen, dan *vijandschap* ertegen. Werkelijk, hoor. Maar door het wonder der genade, uitgewonnen van onszelf en ingewonnen voor die Koning.

En zo moet die Koning eeuwig leven.

Bidt elk met diep ontzag.

Men zal Hem 't goud van Scheba geven.

Hem zeeg'nen dag bij dag.

De Heere mocht nog mensen bekeren. Zijn arm nog ontbloten. Het is zo'n liefdedienst, de dienst van Koning Jezus. En Hij is zo getrouw. O, Hij is zo getrouw. Wij doen niets dan weglopen. En wij doen het altijd maar verkeert. Vraag maar eens aan een kind van God of hij het wel eens ooit goed gedaan heeft? Wat zullen ze dan zeggen? Dan zeggen ze, och man houdt er toch mee op; altijd verkeerd. Er is er maar EEN die het goed gedaan heeft. En dat is de Koning zelf. Dat is Christus. Die verheerlijkt is aan de rechterhand des Vaders.

Ik ben nog niet opgevaren; om dan als Profeet te gaan leren, als Priester te gaan dienen en te bidden en als Koning te heersen in de harten van dat volk. Om ze te bewaren en te beschermen tot Zijn hemels en heerlijk koninkrijk. Voor de troon en hier beneden. Amen.

Het is van Psalm 68 het 16e vers.

10. DE OFFICIËLE VERSCHIJNING VAN DE OPGESTANE CHRISTUS

Psalm 122: 1.

Lezen Jesaja 49: 1 – 13

Psalm 147: 1, 2.

Psalm 72: 6

Psalm ?

Geliefden.

Christus is in de staat van Zijn vernedering nooit moedeloos geweest. Wij zijn het zo vaak, maar Christus was het nooit. Toch heeft Hij betuigt in Jesaja 49: *Ik heb tevergeefs gearbeid, Ik heb Mijn kracht onnuttelijk en ijdelijk toegebracht.* Wanneer we het leven van Christus nagaan in Zijn staat van vernedering hier op de wereld, dan gaat het almaar in een dalende lijn.

Er staat geschreven, - laat ik daarvan maar kort een enkel voorbeeld nemen - dat duizenden Christus volgden. Wanneer ge dat leest in het begin van de Evangelien, dan zou je zeggen: *wat zal dat straks worden!* Heel de wereld is straks bekeerd. Maar toen Christus aan de toepassing begon in Johannes 6, en toen Hij tegen die mensen zei: *Die Mijn vlees niet eet en Mijn bloed niet drinkt, die heeft geen leven in zichzelf.* Toen gingen ze niet meer met Hem mee. Ze gingen weg en het getal werd zo klein, dat er maar 12 overbleven. Opmerkelijk mensen, dat Christus nooit iets gezegd heeft tegen die mensen die weggingen. Hij liet ze allemaal gaan. Allemaal. Hij vroeg niet of ze alsjeblijft bij Hem bleven. Nee, Hij liet hen allemaal gaan. Alleen zei Hij tot Zijn discipelen: *wilt gijlieden ook niet weggaan?* Je zou wat anders verwacht hebben. Nee, Christus zegt: 'Wil je er ook niet vandoor gaan? Je kunt ze ook wel volgen'.

Petrus, we kennen die man allemaal, Petrus zei: *Heere tot wien zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens.* Vanzelf, Petrus, dat kwam allemaal uit de liefde, maar Petrus nam er nog teveel mee. Want het bleven er geen 12. Jezus zei: *heb Ik niet twaalf uitverkoren? En één is een duivel.* Dus Petrus kreeg ook weer een reprimande. Wij moeten wat keren achteruit gezet worden, mensen. Dat is zo maar de hele weg die God met Zijn volk op de wereld houdt. Altijd weer achteruit geduwd.

En een ander voorbeeld. Christus zegt in Gethsémané: zou Ik de Vader niet kunnen bidden en Hij zou Mij meer dan 12 legioenen engelen bijzetten? 72.000. Komen er 72.000? Nee, er is maar één engel die van de hemel komt om Hem te versterken. Maar één. Dus wat een daling, hé? Wat een daling.

Maar als Christus opstaat uit de doden, als Hij Zijn werk volbracht heeft, dan wordt het anders. *Gewisselijk, Mijn recht is bij de Heere en Mijn werkloon is bij Mijn God.* Jesaja 49. Er viel er één af: Judas. Hij zal nooit meer terugkomen. Hij is al in de hel. Maar er komen er twee bij. Je weet wel wie ze waren, hè? Jozef van Arimathéa en Nicodémus. Er komen er meer dan 2 bij. We lezen van 2 Emmaüsgangers. Die komen er ook bij. We lezen van de 4 broers van Christus. Die vroeger niet in Hem geloofden, maar nu, nu na Zijn opstanding openbaart Hij Zichzelf aan hen. Het gaat nu niet in een dalende lijn, maar het gaat nu opklimmen. Het gaat opklimmen. Straks, we hopen van de week als wij het beleven mogen er nog meer van te horen, met Hemelvaartsdag. Dan is er na die Hemelvaartsdag een schare samen van omtrent het 120 mensen. En bij de laatste officiële verschijning van Christus, zijn er meer dan 500.

Vanmiddag wens ik daar nog iets met de hulp des Heeren over te zeggen. Onze tekst is in 1 Korinthe 15 het 6e vers.

Daarna is Hij gezien van meer dan vijfhonderd broederen op eenmaal; van dewelke het merendeel nog overig is en sommigen ook zijn ontslapen.

Tot dusver.

De officiële verschijning van de opgestane Christus aan meer dan 500 broederen op eenmaal.

- Ten 1e. Die verschijning was tot de verheerlijking van Christus.
- Ten 2e tot blijdschap van Sion.
- En ten 3e tot versterking van de kerk.
Dat zijn onze 3 gedachten.

1e. Die verschijning was tot de verheerlijking van Christus

Wanneer mijn eerste punt vanmiddag is, *de verheerlijking van Christus*, dan staat dat in verband gemeente, met de belofte des Vaders gegeven aan Zijn Knecht. Want reeds in de stilte van de nooit begonnen eeuwigheid heeft de Vader, zoals u leest in Psalm 2, het reeds betuigt: *Eis van Mij en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel en de einden der aarde tot Uw bezitting.*

Er was nog een andere belofte die de Vader ook gegeven heeft aan Zijn Zoon. Dat is in Jesaja 53. *Om de arbeid Zijner ziel, zal Hij het zien en verzadigd worden. Door Zijn kennis zal Mijn Knecht de Rechtvaardige, velen rechtvaardig maken. Want Hij zal hun ongerechtigheden dragen. Daarom zal Ik Hem een deel geven van velen en Hij zal de machtigen als een roof delen.*

En dan is er nog een tekst. Die kun je vinden in Psalm 22. En ook in Psalm 68, *dat Hij de eenzamen zal zetten in een huisgezin.* Christus wordt op twee plaatsen een Eenzame genoemd. En wat heeft Christus in de staat van Zijn vernedering, wat heeft Hij Zichzelf eenzaam gevoeld. Eenzaam. Hij zegt in Psalm 69: *Ik heb gezocht naar medelijden, naar vertroosters, maar Ik heb ze niet gevonden.*

Hij zegt dat ook in Psalm 88. Want alles wijst op Christus, mensen. Ik las van de week in een oudvader. Die man zei: 'Al de beloften die er zijn in Gods getuigenis, daarvan wijst de inhoud op Christus. En als je Christus er niet in vindt, dan zijn het geen Goddelijke beloften die ons worden geschonken.' *Gij hebt vriend en metgezel verre van Mij gedaan. En Mijn bekenden zijn in duisternis.* Dat was de ervaring van de Heere Jezus in de staat van Zijn diepe vernedering.

Maar nu na Zijn opstanding, de eerste dag toen Christus uit de dood was opgestaan, openbaart Hij Zich aan Maria Magdalena, een vrouw; aan Petrus, de Emmaüsgangers en de discipelen zonder Thomas. Vijf maal openbaart Christus Zich op één dag. Met eerbied uitgedrukt mensen, wat heeft de Heere Jezus het druk gehad, om van de ene naar de andere te gaan. Want we hebben straks gezongen: *dat Hij Sions verdrevenen vergaderen zal. En die Herder zal geslagen worden en de schapen zullen verstrooid worden. Maar Ik zal Mijn hand tot de kleinen wenden.*

En als je er dáár nu een van wezen mag, dat is de grote betekenis. Want de wereld betekent totaal niets, die geeft niks mensen. Als je het vanmiddag nog aan die vrouw kon vragen die daar vorige week nog zat, maar nu in de eeuwigheid is, *wat heeft het leven betekend?* Dat is toch niks; alleen om voorbereid en toebereid te worden om God te ontmoeten. En om vrede met God te vinden in het bloed des eeuwigen Verbonds.

Christus is een Koning die nooit zonder onderdanen is geweest. Die zal ook nooit zonder onderdanen zijn. Zijn zaad zal zijn tot in eeuwigheid, zolang de zon en de maan zijn zullen. Van kind tot kind en van geslacht tot geslacht. En nu gaat God de kinderen des koninkrijks vaak buitensluiten en hoeren en tollenaars zullen u voorgaan in het Koninkrijk Gods. Wat een gedachte! Wat een gedachte toch! *Maar God zal Zijn waarheid nimmer krenken, maar eeuwig Zijn verbond gedenken.* En wat een verkwikking, wat een bemoediging en wat een vertroosting voor Christus, voordat Hij ten hemel voer van de Olijfberg dat Hij Zichzelf daar openbaarde aan meer dan 500 broeders. Zullen het allen bekeerde mensen geweest zijn? Wat denk je ervan?

O ja, dat kun je gerust geloven. Want de Heere Jezus openbaart Zich niet aan de wereld maar Hij openbaart Zich alleen aan degenen die Hem van de Vader gegeven zijn. Het is Zijn bijzondere belofte aan Zijn lieveling en aan Zijn gunstgenoten: *en Ik zal Mijzelf aan hen openbaren.*

Broederen worden ze hier genoemd. Eerst noemt Hij hen vrienden. Hij noemt hen discipelen. Maar na Zijn opstanding dan zeggen de Engelen tegen die vrouwen: *zeg het Zijn discipelen.* En Christus zegt als Hij die vrouwen ontmoet heeft: *zeg het Mijn broederen.* Dat lees je in Mattheüs 28. Je leest dat ook in Johannes 20 vers 7. Het waren allemaal broeders.

En als je nu een broer bent, wat dan? Dan heb je dezelfde vader en moeder. En nu spreekt Gods woord van kinderen van een moeder, maar niet van kinderen van de vader. In Hooglied 1. En die moederskinderen daar heb je nooit anders dan ellende mee. In Hooglied 1 kun je dat lezen. *De kinderen van mijn moeder waren tegen mij ontstoken,* zegt de bruid. En als je nu geen zelfde vader hebt, dan kun je geen broeder wezen. Nooit. Maar voor deze mensen waar wij van lezen in 1 Korinthe 15, dat waren broeders. Die hadden God tot hun Vader en die hadden de Kerk tot hun moeder. Galaten 4 vers 26, *Jeruzalem dat vrij is, hetwelk is ons aller moeder.* Of ze nu allemaal bewust zijn dat ze een Vader in de hemel hebben, dat is wat anders. Er zullen er meer geweest zijn die er nog vóórstonden dan die er doorgedaan zijn. Er zullen er meer in de kerk zijn die zeggen: och als ik dat eens weten mocht! Als ik toch eens tot die verzekering komen mocht!

Maar je weet, de Heere Jezus zei tegen Maria Magdalena: *Ik vaar op tot Mijn Vader en uw Vader, tot Mijn God en uw God.* Die vrouw kreeg de verzekering in haar hart door Gods Geest. Toch geliefden, zelfs het bekommerde kind van God op de wereld, zelfs het bekommerde kind van God krijgt in zijn leven iets van de Vaderlijke gunst en liefde in hun hart te proeven. Psalm 103 vers 15. *Gelijk een vader zich ontfermt over de kinderen, zo ontfermt Zich de Heere over degenen die Hem vrezen.* En de Heere Jezus heeft eens gezegd toen de discipelen vroegen, of Hij voor hen bidden wilde; heeft de Heere Jezus gezegd: *en Ik zeg u niet dat ik de Vader voor u bidden zal, want de Vader Zelf heeft u lief.* En toen stonden die mensen nog vóór de zaak. Dat wil zeggen, vóór de rechtvaardigmaking en voor de herstelling in de gemeenschap Gods met medeweten en kennis voor hun eigen hart en ziel.

Ze worden hier *broederen* genoemd. En dat was uit kracht van de toerekening van de verworven gerechtigheid van de Heere Jezus Christus. Er is verschil tussen de toerekening en tussen de toepassing. Wanneer we over de toerekening spreken dan ligt de grond daarvan in Romeinen 4 vers 25. *Dat Christus gestorven is voor onze zonden en opgewekt tot onze rechtvaardigmaking.* En ook in 1 Timotheüs 3 vers 16, dat Christus gerechtvaardigd is in de Geest. Dat gaat over de toerekening van de gerechtigheid. Op grond daarvan wordt een zondaar tot God bekeerd. Op grond

daarvan krijgt een zondaar genade. Op grond daarvan openbaart de Heere Zichzelf in Zijn liefde aan Zijn volk.

Maar nu de toepassing, dat is wat anders. Dat is in de dadelijke rechtvaardigmaking, in de statelijke rechtvaardigmaking. Wanneer God Zijn volk afsnijdt en wanneer God Zijn volk overneemt, met medeweten voor hun eigen ziel.

Er staat: *daarna is Hij gezien van meer dan 500 broederen*. Er staat niet precies 500, nee, *meer* dan 500 broederen. Want er komen nog elke keer bij. Elke keer komen er nog bij. Zolang de wereld zal staan zullen er bijgevoegd worden. Het getal van de uitverkorenen moet vol worden. Zoals ook hun harten vervuld worden uit de volheid van Christus. Maar, het getal moet vol worden van degenen die van eeuwigheid door God bemind en verkoren zijn.

Dus mijn geliefden, wanneer we nu spreken over de verheerlijking van Christus, dan staat dat in het nauwste verband met de belofte van de Vader in de eeuwigheid aan Zijn Zoon gegeven. En nu, de Vader doet niet anders dan die belofte vervullen, en Christus verheerlijken. Zoals Hij gezegd heeft in Johannes 17: Ik heb U verheerlijkt op de aarde; *Vader, verheerlijkt nu ook Mij*.

En dan staat er nog wat. Dat is een tekst in Spreuken 14. *In de veelheid der onderdanen is des Konings de heerlijkheid*. Er zijn verschillende mensen bekeerd toen Christus stierf. Dat kun je lezen in Lukas. Want toen Christus gestorven is op Golgótha zijn er verschillende wedergekeerd, slaande op hun borst. Je leest in Lukas 18 van die tollenaar die op zijn borst sloeg: *O God, wees mij zondaar genadig*. Een natuurlijke mens doet dat niet. Een uitwendige belijder doet dat ook niet. Maar Gods volk wat aangeraakt wordt, die doen dat. Die overtuigd worden van zonde, gerechtigheid en oordeel. Die gaan allemaal op hun borst slaan: *tegen U, tegen U heb ik gezondigd en gedaan wat kwaad is in Uw oog*.

Vanzelf, de openbaring van Christus aan meer dan 500 broeders op eenmaal heeft niet plaats gevonden in Jeruzalem. Dat heeft plaats gehad in Galiléa. De Heere Jezus heeft in Jeruzalem nooit veel aanhangers gehad. Wel veel vijandschap, maar niet veel aanhangers. Maar in Galiléa, onder dat verachte volk, heeft de Heere Jezus de meeste aanhang gehad. Het is ook naar de waarheid, geliefden. Het verachte, het onwaardige, hetgeen niets is heeft Hij verkoren. En Hij zegt er nog wat bij. Er staat in Gods getuigenis: *wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, dan zal Ik hen allen tot Mij trekken*. En nu zijn die meer dan 500 naar Galiléa opgetrokken naar de berg waar Christus Zichzelf aan dat volk heeft geopenbaard. *Ze zijn getrokken om er heen te gaan*. Christus had het ook beloofd aan Zijn discipelen. *Wanneer Ik uit de doden opgestaan zal zijn, dan zal Ik u voorgaan naar Galiléa en daar zult gij Mij zien*.

En natuurlijk, als God je wat beloofd dan komt God erop terug.

Maar in de 2e plaats, als de Heere wat beloofd aan Zijn volk, dan krijgt dat volk, laat ik het eens in die zin zeggen, dan krijgt dat volk genade om er óók op terug te komen.

David zegt in Psalm 119:

Gedenk aan 't woord, gesproken tot Uw knecht,

Waarop Gij mij verwachting hebt gegeven.

Dit is mijn troost in druk mij toegezegd.

Dit leert mijn ziel U achteraan te kleven.

De Heere geeft Zijn volk genade om te wachten. De Heere geeft Zijn volk genade om achteraan te komen. Maar, Hij beschaamd de hoop en de verwachting van dat volk nooit. Want er staat in Hábakuk: *zo Hij vertoeft, verbeid Hem, Hij zal gewisselijk komen en niet achterblijven*. En nu beproeft de Heere het geloof van Zijn volk wel,

maar Hij kroont ook het geloof van Zijn volk. Om op Zijn tijd tot Zijn volk te komen en Zichzelf aan hen te openbaren.

Daarna is Hij gezien van meer dan 500 broederen op eenmaal, staat er. Ze zijn daar allemaal door de Heere samengebracht. Door die grote Herder der schapen, door het bloed des eeuwigen Testaments; uit de doden opgewekt. Hij vergadert ze. Je leest in Jesaja 27 het 12e vers, dat Hij hen vergaderen zal één bij één. Ze worden allemaal samengebracht. En in Psalm 122 zing je in de oude rijm van Datheen:

*Daar zal al dat volk komen te saam
De stammen Israëls meteen
Om God te prijzen in 't gemeen
Naar Zijn lieflijk gebod bekwaam.*

Daarna is Hij gezien van meer dan 500 broederen op eenmaal. Wat is dat geweest, geliefden, tot de verheerlijking van Christus! Daar heeft Hij een deel gezien van het volk waarvoor Hij zó diep heeft gebogen. Rutherford zegt, dat Zijn rug er pijn van deed, toen Hij gebogen heeft onder de toorn en onder de gramschap Gods. En onder de vloek van de wet en onder de schuld van Zijn kerk. Want er is er nooit één geweest geliefden, die zó geleden en die zó gestreden heeft dan die Christus. Wat het voor Hem gekost heeft om Zijn volk vrij te maken van het geweld der hel, om ze te verlossen uit de greep van de duivel. Om ze terug te brengen in de armen van Zijn Vader. Maar Hij is nooit moedeloos geweest. Nee, hij heeft Zijn aangezicht gezet als een keisteen. Hij keerde niet achterwaarts, totdat Hij die volle beker van Gods toorn geledigd heeft, tot de laatste druppel toe. En nu ziet Hij daar de aanvankelijke vruchten.

Aan meer dan 500 broederen op eenmaal. Dat waren Zijn lievelingen. Dat waren Zijn beminden. Dat waren degenen waarvoor Hij met Zijn hart Borg geworden was. Dat was Zijn erfdeel, wat Hij van Zijn Vader had ontvangen. O, je leest in Psalm 68: *Gij zaagt Uw strijd bekronen*. En dat is met Hemelvaartsdag gebeurd. Maar dat heeft ook al plaats gehad voordat Christus ten hemel is gevaren, toen Hij dat volk daar in Galiléa zag. Want mensen, Christus heeft al Zijn volk in de stilte van de nooit begonnen eeuwigheid al gezien. Dus het waren geen onbekenden. Hij was met hen bekend en zij waren met Hem bekend. En nu heeft Christus uit liefde Zichzelf aan die mensen geopenbaard. En die mensen zijn ook uit liefde gedrongen om tot Hem te komen. Want het gaat maar over één zaak, mensen. En dat is om in Christus gevonden en geborgen te worden. Niet hebbende onze gerechtigheid die uit de wet is, maar die door het geloof in de Zoon van God is.

Ten 2e tot blijdschap van Sion.

Daarna is Hij gezien van meer dan 500 broederen op eenmaal. O wat zullen die mensen verlangd hebben om Christus te zien! Maar Christus Zijn verlangen was nog veel groter dan van die mensen. Ja, nog veel groter. Hij verlangde om een deel van Zijn zaad met Zijn ogen te aanschouwen. En dan nog wat mensen. Dat is de wetenschap, de besliste wetenschap dat Hij met dat volk straks eeuwig voor de troon zal staan. Dat Hij straks dat volk zal aanschouwen verheerlijkt, op grond van Zijn aangebrachte en Zijn verworven gerechtigheid. *Want uit degene die Gij Mij gegeven hebt, heb ik niemand verloren.*

Daarna is Hij gezien van meer dan 500 broederen, op eenmaal. O, wat een voldoening zal dat geweest zijn voor Christus toen Hij die mensen daar zag! Toen Christus op de wereld was om te lijden en te sterven, werd hij gedurig het leven moeilijk gemaakt door de Farizeeën en de Schriftgeleerden. Maar na Zijn opstanding heeft hij met die mensen nooit contact meer gehad. Alleen met Zijn volk. Alleen met Zijn gunstgenoten. Hij heeft Zichzelf erin verlustig. En dat volk verlustigt zich in Hem. Wat een wonder, geliefden. En wat een weldaad om daarin begrepen te wezen! En om die genade hier in ons leven te ontvangen, dat we buiten Christus niet leven kunnen maar om Hem te zien; dat dit het verlangen en de begeerte van ons hart is. En nu hebben die mensen Hem gezien als verheerlijkt in Zijn opstanding.

Daarom, die blijdschap in die openbaring van Christus daar, is geweest *tot blijdschap van Sion*. De meesten zullen daar zeker Christus al gezien hebben en gehoord hebben vóór Zijn sterven, in de staat van Zijn vernedering. Maar wat is het verschil tussen de staat van Zijn vernedering en de staat van Christus' verhoging? In de staat van Zijn vernedering heeft Christus de zaligheid voor Zijn kerk verworven. Toen moest het nog gebeuren. Maar in de staat van Zijn verhoging was het gebeurd. In de staat van de vernedering stond Christus voor Zijn Vader als een Schuldige. Niet dat Hij Zelf schuld gemaakt had, maar omdat Hij de schuld van Zijn kerk op Zich genomen had. En omdat Hij al onze ongerechtigheden op Zich genomen had. Dus in de staat van Zijn vernedering stond Hij als een Schuldige voor Zijn Vader. Maar na Zijn opstanding dan was Hij niet meer als een Schuldige. Toen stond Hij als een Vrijverklaarde. Want in de opstanding van Christus heeft Hij de kwitantie van Zijn vader gekregen, dat al Zijn schuld vergeven en al Zijn ongerechtigheid verzoend was. Dat God nooit meer op Zijn kerk zou toornen en nooit meer op Zijn kerk zou schelden. Dus die mensen hebben Christus anders gezien na Zijn opstanding, dan voor Zijn opstanding. Ze hebben Hem nu gezien als de Verheerlijkte van de Vader, Die van die tijd af aan in het bijzonder Zijn arbeidsloon van Zijn Vader zou ontvangen. En dat arbeidsloon was Zijn kerk, dat was Zijn volk, dat waren Zijn uitverkorenen.

En natuurlijk, Gods volk wordt om Hem verlegen. Als we genoeg hebben aan onze bevinding dan staat het er niet zo best bij. Nee, we moeten Christus hebben. We moeten God hebben, Hem terug hebben. Daarom hebben wij er vanmorgen de nadruk op gelegd, het gaat niet alleen om de vergeving van de zonde, maar over de herstelling in de gemeenschap met God. En het gaat daarover, dat we de Derde Persoon in het aanbiddelijk Goddelijk Wezen leren kennen als de grote Toepasser van de zaligheid. Maar ook als de trouwe Kinderleider van Zijn volk. Die bij dat volk blijft tot in der eeuwigheid. En Die nooit meer van dat volk wordt weggenomen.

*Want hoe donker dat ooit Gods weg moog' wezen,
Hij ziet in gunst op die Hem vrezen.*

Daarna is Hij gezien van meer dan 500 broederen op eenmaal. Die mensen waren allemaal verlegen om Hem te zien. Er was in hun hart een heimwee om Hem te zien. Een verlangen om Hem te zien. Ze konden zichzelf niet blij maken met al hetgeen er gebeurd was en met hetgeen er achter hen lag. Maar die blijdschap kon alleen komen door het zien van Christus. Door het aanschouwen van Hem, die voor hen, ja voor hén de schuld betaald had en de ongerechtigheid verzoend. Die het voor hen had opgenomen en Die het nu ook voor eeuwig voor hen opnemen zal. Want vanzelf, in de stand van het leven blijft het noodzakelijk:

*Neem mijn zaak aan, wees mijns gedachtig;
Laat Uwe macht verschijnen vrij.*

Dat gaat over de stand van het zieleleven in het hart van Gods kinderen.

*Daarna is Hij gezien van meer dan 500 broederen op eenmaal. Wat een blijdschap is dat voor het volk geweest! Je kunt gerust geloven, dat geen één op de ander gekeken zal hebben. Ze hebben allemaal op Hem gezien. Psalm 34, het 11e vers: *Ze hebben op Hem gezien, ja Hem als een waterstroom aangelopen. En hun aangezichten zijn niet schaamrood geworden.* Wat een blijdschap voor dat uitverkoren volk, voor dat beweldadigde volk, voor dat gezegende volk van God, dat ze Hem gezien hebben. En dat al de twijfel werd weggenomen. Dat al de bergen vlak gemaakt werden. En dat al de zeeën droog gemaakt werden. Dat al de bezwaren opgelost werden. Toen die mensen Hem gezien hebben, zijn ze verblijd geweest en ze zijn verheugd geweest. Ze zijn van vreugde in de Heere opgesprongen. Er staat in Psalm 26:*

*Wat blijdschap smaakt mijn ziel,
Wanneer ik voor U kniel,
In 't huis dat Gij u hebt gesticht.*

Je leest ook nog, zelfs na de opstanding: *en Hem zagen ze niet.* En het ging over Hem. Daar gaat het bij al dat volk over. Ze kunnen wel eens wat krijgen mensen, en er kan wel eens wat tegen ons gezegd worden, we kunnen wel eens een ogenblikje vooruitgaan en verblijd en verwijd zijn, maar om nu Hem eens te aanschouwen dat Hij voor mij gekomen is. Om mij te zoeken en te zaligen. En om mij te binden in dat bundeltje der levenden, opdat ik tussen die zegenende borst mag vernachten. Dat ik Hem mag zien. Daarin ligt de grond. Dat ik Hem straks eeuwig zal zien en eeuwig zal aanschouwen. *Want het is nog niet geopenbaard wat we zijn zullen. Maar we weten, dat als Hij zal geopenbaard zou zijn, dat we Hem zullen zien, gelijk Hij is.* Dat zijn bijzondere beloften die aan Sion gegeven zijn. En nu gaat er aan vooraf geliefden, en dat is een zaak van eeuwigheid: *ze zullen zien in Wien ze gestoken hebben; en ze zullen over Hem rouw bedrijven als over een enige zoon.* Maar als ze Hem in Zijn opstanding aanschouwen, dan is er geen rouw, maar dan is er blijdschap. Dan is er een innerlijke vreugde in hun hart. Dan is het ook in hun ziel wat wij nu samen zingen:

*Zo moet de koning eeuwig leven,
Bidt elk met diep ontzag,
Men zal Hem 't goud van Scheba geven,
Hem zeeg'nen dag bij dag.*

Het 8e vers van Psalm 72.

Ten 3^e tot versterking van de Kerk

En nu is die verschijning van Christus in de 3e plaats geweest tot versterking van de Kerk.

Er staat: *van welke het merendeel nog overig is en sommigen ook zijn ontslapen.* Ruim 27 jaar zijn verlopen wanneer Paulus die brief heeft geschreven aan de Korinthiërs. Ongeveer 27 jaar nadat dit gebeurd is in Galiléa.

Van welke het merendeel nog overig is. Heb je daar wel eens over gedacht mensen, *dat het merendeel nog overig was?* Het is opmerkelijk mensen, dat Christus Zijn discipelen die Hij riep, allemaal jonge mensen waren in de kracht van het leven. Allen jonge mensen. De meeste mensen die God bekeerd, zijn in hun jeugd en in hun jonkheid. Boven de 50 en 60 is het een zeldzaamheid. Er zullen hier wel mensen zitten die er ook boven zijn. Maar, je kunt nog bekeerd worden. Ja, je kunt nog bekeerd worden, mensen. Het is niet hopeloos. Maar Gods gewone weg is, als een mens jong is.

En nu staat er: *van welke het merendeel nog overig is*. Wij kunnen daar verder geen bepaling van maken, maar zeg eens zo'n 20, 25, 30 jaar oud of misschien 35 jaar oud, toen dat gebeurd is. En nu na 27 jaar leeft het merendeel nog. Dus het waren toen mensen in de kracht van hun leven die met de openbaring van Christus werden beweldadigd.

Van welke het merendeel nog overig is. Paulus heeft daar nog wat anders mee te zeggen. Hij wil zeggen, ik kan je de adressen nog geven van het merendeel van die mensen. Daar kun je naartoe. En dan zullen ze wel rekenschap geven van de hoop die in hen is. Want wat daar gebeurd is op die berg in Galiléa dat is in geen hoek geschied. Het was openbaar. *Geen leed zal het ooit uit mijn geheugen wissen*. Dat zijn zaken in ons leven, mensen die blijven liggen. Er zijn veel ervaringen die wij vergeten. Soms gebeurt het, dat er jaren overheen gaan dat we er niet meer overdenken. Maar er zijn ook zaken in het leven, die voor ons blijven liggen. De openbaring van Christus in een zondaar, die openbaring van Christus is voor Gods volk als een leven uit de dood. Dat is, *toen alle hoop mij gans ontviel en niemand zorgde voor mijn ziel*. Dat is die tijd mijn geliefden, dat God in het dal van Achor een deur der hoop geopend heeft. Toen de mogelijkheid ontdekt werd om zalig te worden door een Ander. Dan is alles anders geworden. We hebben wel eens gezegd in een van onze predicates, dat zolang als een mens daar geen kennis aan heeft, dan gaat hij over de wereld: is God wel begonnen? Dan gaat hij als een ongelukkig mens over de wereld. Dat is niet meer zo ná de openbaring van Christus. Dan wordt hij wel een ellendig mens in zichzelf. En in de rechtvaardigmaking wordt hij een gelukkig mens, maar hij wordt geen beter mens.

Ik hoop dat je het allemaal onthouden kunt en mee kunt nemen naar huis. Maar het zal misschien zolang niet meer duren mensen, dat we het nog tegen je kunnen vertellen. En als nu een mens Christus mag leren kennen, dat Christus Zich aan hem heeft geopenbaard, Persoonlijk Zich aan hem geopenbaard, dan kan een mens niet meer terug komen in hetgeen vroeger zoveel geweest is. Toen er nog geen weg was, geen pad was; dat het niet meer kon. Maar nu kan het nog wel. Het kan nog. Hij is daar niet mee gered. Nee, hij is daar niet mee gered. Maar, *Uw toezegging heeft mij levend gemaakt*. En als Christus in ons leven verschenen is, dan blijft Hij. De Heere zei tegen Jakob: *Ik ben de God van Bethel, waar gij dat opgericht teken gezalft hebt*. En dan kan er wel veel donkerheid over de ziel komen, en er kan wel verschrikkelijk veel strijd in ons leven komen, verschrikkelijk mensen, ik kan dat vanmiddag in het korte tijdsbestek niet zeggen. Misschien vanavond nog een beetje als ik gelegenheid krijg. Maar er kan toch zoveel strijd zijn in het leven van dat volk.

Maar, de openbaring van Christus is een zaak die voor de eeuwigheid blijft liggen. Ik zal het bewijzen uit de waarheid. *De ogen die eens gezien hebben, zullen nooit meer terugzien*. Nooit meer! En dat is wat anders mensen, als een hemelse gave gesmaakt te hebben en het goede woord Gods. Dat is weer wat anders. Er ligt in die openbaring zoveel. In de openbaring van Zijn Persoon, in de openbaring van Zijn weldaden, in de openbaring van Zijn staten, in de openbaring van Zijn Namen en in de openbaring van Zijn naturen. Dat wordt allemaal onderscheiden in het zieleleven van Gods kerk.

En er gaat aan elke openbaring een *ontdekking* vooraf. Probeer dat ook in je verstand te bewaren en in je hart te bewaren. Er gaat een ontdekking aan vooraf aan elke openbaring. En in elke ontdekking van Gods Geest ligt voor mij de dood; en ligt voor mij een totale afsnijding en een verloren gaan. Dat ligt in elke ontdekking. Maar de openbaring geeft zulk een blijdschap en zulk een vreugde en verkwikking in het hart van Gods volk.

Daarna is hij gezien van meer dan 500 broeders op eenmaal; waarvan het merendeel nog overig is. En er zullen er altijd overblijven. Er zullen er overblijven, want er zal nooit een mens de hemel ingaan zonder Christus. Nee. Hetzij dat het is in de betrekking op Hem, hetzij dat het is in de dadelijke kennisneming van Hem voor ons hart en leven. Maar allemaal leren ze kennen:

*Geef mij Jezus, of ik sterf.
Want buiten Jezus is geen leven,
Maar een eeuwig zielsverderf.*

En sommigen ook zijn ontslapen, staat er. Er staat niet dat ze dood zijn. Maar ze zijn ontslapen. Gods kinderen sterven niet. Ze zijn gestorven en ze sterven alle dag. Maar als het er op aankomt sterven ze nooit. Denk maar aan dat volk wat je gekend hebt. Denk maar aan die leraars die je gekend hebt. Of die je nu nog kent uit hun geschriften, waarin God ze gebruikt heeft om je leven te verklaren. En waar je wel eens houvast aan gekregen hebt. Dat God ze weleens gebruikt heeft op je weg.

Van welke sommigen ook zijn ontslapen. Want dat volk praat er vandaag nog mee. Soms zien ze dat volk, Gods knechten met die witte klederen, wit gemaakt in het bloed des Lams. Soms zien ze hen met de palmtakken in hun hand. Soms zeggen ze: oh man, o, wat ben je toch gelukkig! Ja nog sterker, *Abraham kent ons niet en Israël weet van ons niet*, maar vanuit de troonzalen des hemels roept dat Gods volk het strijdende volk wel eens toe: Gij die God zoekt, in al uw zielsverdriet;

*Wacht op den Heer, Godvruchte schaar houdt moed.
Hij is getrouw, de Bron van alle goed.
Zo daalt Zijn kracht op u in zwakheid neer.
Wacht dan, ja wacht, verlaat u op den Heer.*

Van dewelke sommigen zijn ontslapen. Ze zullen rusten op hun slaapsteden die in hun oprechtheid gewandeld hebben. Ze zijn in Jezus ontslapen, in Zijn armen ontslapen. Er wordt van Mozes gezegd door de rabbijnen dat God hem dood gekust heeft. Ja, dat God hem dood gekust heeft. Ik geloof het ook; dat geloof ik ook, hoor. ...

En dan, zalig zijn de doden die in den Heere sterven, van nu aan. Ja zegt de Geest, opdat ze rusten mogen van hun arbeid en hun werken volgen met hen. Niet vooruit, die volgen hen.

Van welke het merendeel nog overig is en sommigen zijn ontslapen. Dat is tot versterking van de Kerk. O, er is nog een overblijfsel ook in onze dagen; een overblijfsel naar de verkiezing der genade. Hier en daar zitten ze. 'In de hoeken en in kanten, tussen ketels en kolen zwart, in oneer verstoppen.' Ze zijn er nog. En zij zullen er blijven. Ze zullen er blijven tot aan de laatste dag dat de wereld zal bestaan. En dan zullen ze zo opgenomen worden in heerlijkheid.

Mijn geliefden, we moeten gaan eindigen. Maar wat we vanmiddag hoorden, met die enkele woorden zomaar, Christus verheerlijkt door de Vader; Sion verblijd en de Kerk versterkt in het algemeen ongetwijfeld Christelijk geloof.

We gaan sterven; en gemeente, we gaan sterven en God ontmoeten. Misschien van de week nog. Misschien vanavond. Misschien straks als de kerk uitgaat is ons laatste uurtje geslagen. Kun je zeggen: kom Heere Jezus, ja kom haastig? Heb je een heimwee om Hem te zien? Ons eigen hebben we al genoeg gezien en dat is allemaal ellende, mensen. Niks anders dan ellende. Je moet er maar niet anders over denken.

Maar, om Hem te aanschouwen. *Ze zullen de Koning zien in Zijn schoonheid en dat ver gelegen land.*

Och mensen, als we daar toch vreemdeling van zijn en vreemdeling van zullen blijven, wat zal dat toch verschrikkelijk wezen! Wat zal het wezen als straks de dood komt! En als het dan niet kan. Als we dan een Rechter zullen aanschouwen met ogen als vlammen van vuur! En dan: *gaat weg, Ik heb u nooit gekend!* En wij die geleefd hebben onder het Evangelie en onder zoveel roepstemmen en onder zoveel bemoeienissen, we zullen met veel slagen geslagen wordt.

Maar nu kun je nog bekeerd worden. De deur is nog open. Het kan nog. Ouden van dagen, jongen van jaren, God staat nog om genadig te zijn. Dat je Hem nog te voet leerde vallen, eer Hij je beenderen verbreken zal. Want Hij zal ze als pottenbakkersvaten verbrijzelen, naar Psalm 2. Als we hier onze knieën voor Hem niet leerden buigen.

En als we het in waarheid mogen leren doen, God zal je niet vertrappen, maar Hij zal je oprichten. *Zijn goedheid steeg ten top. Hij nam Zijn Israël op.* Ja, in Rijssen was er een ouderling die liet ons dat bij een zekere gelegenheid toezingen. We werden van de week nog door een van die leden eraan herinnerd. *Zijn goedheid steeg ten top. Hij nam Zijn Israël op.* Ja. En dat is wat mensen, om opgenomen te worden! Want wij kunnen niet anders dan wegzinken voor eeuwig. Maar als we toch eens opgenomen zullen worden en als we op arendsvleugelen gedragen zullen worden. En dan die eeuwige Godsstad ingedragen! *En dan zullen wij altijd met den Heere zijn.*

De Heere zegene de enkele woorden nog tot lering en bekering. En Hij mocht naar de rijkdom van Zijn genade, ons nog jaloers maken op die Christus, die Zichzelf heeft geopenbaard aan meer dan 500 broeders. O, dat op hen nog jaloers gemaakt mocht worden.

En volk van God, als God een keer in je leven is gekomen en verschenen is, God zal terugkomen.

God zal eindelijk helpen u die nu klaagt,

Verbeid den Heer, op Zijn toekomst hebt acht.

Amen.

Dankgebed

Heere, Ge mocht dit arme woord van deze middag nog zegenen en heiligen tot lering en bekering. Dat we de kracht en de zoetheid, de vrucht, en het profijt nog mochten weggedragen voor ons arme harten.

Gedenkt de gemeente ook in de week die voor ons ligt in al de moeiten, zorgen en bekommelingen. In alle strijd, ellende, banden en gevangenis.

Wees ons arme geslacht gedachtig waar ze ook zijn. Breng ons in de avond nog samen. Geef wat we nodig hebben. Breng ook velen onder het jonge volk samen opdat uw huis vol moge worden en dat er wat vallen mag wat de eeuwigheid zal verduren. Om Jezus' wil. Amen.